دغني ځاله

نصیراحمد احمدي

Ketabton.com

ناول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب له متن څخه

له خان سره مې وویل چې ښه! په دې سېړي کې د مینتوب څه دي؟! ارته سینه مې که ورده خوله؟ یو هم نه. خو زړه مې قناعت نه کاوه. همدا ارته سینه مې او یې ډوله خوله هم ښه راته ایسېدله.

په دې سړي کې یو بل څه و. غرور؟ نه. له غروره مې بد راتلل. پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو. همدا. انسانیت. د ژوند په رمزونو پوهېدل او مهرباني. یا به دا هم نه وو. ما پېنځه خبرې نه وې ورسره کړې. نه پوهېدم. خو له دې سړي مې ښه راتلل. پاک راته ښکارېده. په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده یوه بې باکي هم نه وه لیدلې.

بیا مې په زړه کې را تېره شوه. وي به. بې باکه به وي. هېڅ نارینه هم پاک نه دی. تول شي مساعده. هیله یې وخېژي. له یې وسې ورځې به زور خان متقي کړي. خو نورو ته چې موقع نه وربانډې ګران کړي. خو دې خبرې هم قانع نه کړم. عیاش انسان که هر څومره خان وساتي او د پاکې تمثیل وکړي. بیا به یې هم بې باکي ښکارېږي. خو دې سړي پوازې پوهېدم. خو مانه یې نه وکتلي. کتلي یې ول. خبرې یې راسره کړې وې. خو بدې سترګې له ورایه ښکاري. انسان وربانډې پوهېږي. تول شهوت سترګو ته راختلی وي. دې سړي د ماشوم غوندې معصومې سترګې درلودې.

داسې نارینه کم پیداکیږي. په زړو کې یو. یا به نه وي. نه پوهېږم. ما خو چې له کوم نارینه سره خبرې کړې. نو سترګو یې هم ختلم.

چاپچاري:

مومند خېرندویه ټولنه او کتابپلورنځی
Momand.books@gmail.com
اړیکښمېرې: 0700626161 - 0777626161

MBP - 978-1-06161-136-7

(c) ketabton.com: The Digital Library

4121S-150

د غني ځاله

(ناول)

صداقت منصور زرمتيpdf

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد، ننګرهار
مومند خپرندویه ټولنه، ننګرهار مارکیټ، پېښور [illegible]
momand.books@gmail.com – www.fb.com/momand626161
۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱

د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: د غنې خاله
ليکوال: نصير احمد احمدي – ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
کمپوز: ن. ا. احمدي
پښتي: ضياالحق ارمان
ډيزاين چارې: ايمليار ساجد
چاپ کال: ۱۴۰۰ل – ۲۰۲۱م
چاپ وار: لومړی
د چاپ شمېر: زر ټوکه (۱۰۰۰)

د چاپ حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دي.

کابل: اصلاح افکار، دارالسلام، مستقبل، پکتوس، اکسوس او سروش کتابپلورنځی.
پکتيکا: مجاهد او آريانا کتابپلورنځی.
کندهار: لمر کروپ، افغان او عرفان کتابپلورنځی.
خوست: غرغښت، رحيمي، ساوون، ژوندون، ابدالي، لېوال، غازي او شيخ زيد کتابپلورنځ
هلمند: سيد جمال الدين او تاج منور کتابپلورنځی.
پکتيا: علمي او روحاني بابا کتابپلورنځی.
غزني: قيومي کتابپلورنځی.
لغمان: يونس کتابپلورنځی.
مزار شريف: ثقافت کتابپلورنځی.

Telegram منصور کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په شپږ ویشت کلنۍ کې ګونډه شوم. سهی مې زما تر مخ برق ونیوه، یودم وپوړېده، سترګې یې ردې راوختې، څو دقیقې همداسې بې حرکته، ګړه خوله پاتې و، کله چې یې سا وخته، سیم مې کرار له برقه وایست.

مه راته وایاست چې ملامته یې، بې رحمه یې، ظالمه یې، قاتله یې. دي په خپله له عقله خلاص و، په برق کې بنده سه ساکته یې په سترګو لیده، خو بیا یې هم تر لوخ سیم رابرتېبې تاواوه. د خینو په مرګ کې د ډېرو نورو پرده وي.

په جنازه کې یې خپلوانو چیغې وهلې، بدې ورځې اخیستي ول، ژړل یې، ندرور مې خپل وښته شکول، خو ما اوښکه تویه نه کړه. بوې ګاونډې راته وویل چې د خلکو له شرمه خو خپلې تورې کړې سترګې په اوبو لندې که. پر بفور را څخبدلي رانجه به دې د ژړا نښه وي، خو ما د دې مردارخور له لاسه ډېرې اوښکې تویې کړې وې. بس وې، نه ارزېده.

یوه هم د مرګ لایق نه ګانه، خوانې ته یې ژړل، خاورې یې بادولې، خو زه په تشناب کې آینې ته ودرېدم، رانجه او سلایې مې را واخیستل، خپلو غټو تورو سترګو ته مې تورې لکۍ ورکړې. ما حتی خپله بوولس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلنه لور او نهه کلن زوی هم له ژړا منعه کړل. همدا دوه اولادونه مې
ول، په پټه به مې د وچو دوا خوړه، نه مې غوښتل چې د مردار خور مېړه
نسل مې ډېر شي، ګناه راته ښکارېدله.

کور ته ګاونډیانې را ماتې شوې، زما پر خای دوی زما د سرې په اړه
قضاوت کاوه. ښځينې يې نه خلاصېدې. "اه! انجنير صيب نو حياناک
سړی و، په خوش اخلاقي کې يې هم ورې وه، تل به يې خندل. يو
وخت يې زما زوی ته لسګون ورکړ، بل وخت يې زما ناروغه وړه لور تر
شفاخانې ورسوله..."

ټولو دورواغ ويل، مخامخ دورواغ! تر ټولو ډېره صفت ويونکې وچ موږي
ډنګره بوډۍ يوه ورخ په ژړا کور ته راغلې وه، ويل يې چې خدای ومنه،
مېړه دې سم ښناور دی، زما غېرګ تنکي لمسيان يې په قمار راوستل.
مېړه مې قمار باز و، پلار مې هم همدا کمال درلود، زه ښوارلس کلنه
وم چې په قمار کې يې بايلودم. ترخې ورځې نه هېرېږي، همصنفيانې
مې د نهم صنف له پاره کلنې امتحان ته تلې، خو زه يې په هماغه ورځ
ګلبوش موټر ته ور وخېژولم، نه ورختم، چيغې مې وهلې، خو د پېچلو
چونډيو زور و، همدې خيرن ته کېناستم.
ورک يې که، له نارينه وو مې کرکه کېږي، ښه به هم لري، خو ما ونه
ليد.

زما د مېړه د مرګ خلوېښتې لا نه وه پوره شوې چې لبور مې راته
کېناست، تر خولې مخکې يې د کوناتو ښورېدا خبرې کولې، پوهېدم
چې په اخير کې به څه وايي. ډېرې خبرې يې وژدويلې، له يوې او بلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا راته وغړېد، قیمتي ېې یاده کړه، ویې ویل چې تور سرې يې، ځان او خپل اولادونه به ښنگه ساتې! له لاسه دې وځي...

تولې خبرې يې له نهیلی او اندېښنو ډکې وې، تکی داد يې نه درلود، ویل یې چې خوانه جانه يې، وخت خراب دی، په تا پورې مو د پلار، نیکه شمله یادېږي... خو اخیر يې اصلي خبره له خیټې راووته، ویې ویل چې بله لار نه لرو، له ما سره به واده کوې.

دی زما د پلار پر ځای و، یو نیم درجن اولادونه يې لرل، نه مې خوښېده، په ناوېتوب کې يې په گډ کور کې لا دوه ځله تر لنبتو ایستلې وم. اوله بانه يې دا وه چې د حویلی په دروازه کې ولاړه وې، بیا يې ځکه وتکولم چې د دېگ مالگه يې ډېره بلله.

اوله خبره يې سمه وه. د دروازې له چولې مې گاونډي ته کتل، له خپلې ښځې او تکي سپینې اسراتمنې کوچینی لور سره روان و، ښځې او سرې خبرې سره کولې، خندل يې، د سړي له خولې مې څو وارې د (گراني) خبره واورېده، ناولده راته ښکاره شوه، خوند يې راکړ، ماته په دې انداز د گرانې تکی نوی و، نه مې و اورېدلی، سړي به مې تل فاحشه بللم، یوازې د ویدېدا په وخت کې (گرانه) وم، وروسته به يې شا را وگرځوله، بېرته به فاحشه شوم، تر سهاره به بې خرهاری خوت.

خو د لبوره دویمه خبره دروغ وه، وچ دروغ، دېگ مالگه نه درلوده، اصلا مې مالگه هېره وه، کتغ بلمبگي و، خو له هغه وروسته مې قصدا ډېره مالگه ور اچوله، لبوره مې د وینې لوړ فشار درلود، مالگه ورته زهر وه، خو یوې بلا هم ونه خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه! نارينه د ښځو د وهلو او سپکولو له پاره ان دومره زحمت هم نه باسي چې د بانې په منطق فکر وکړي. له چايو ډکې پيالې ته به ور پوه کړي خو تاته به وايي چې سترګې نه لرې! چای سوړ دی. دوی ښځو ته د ګناه مخکې څېړې نيسي چې ګناه ونه کړي.

لبوره ته مې وچ خواب ورکړ، ورته ومې ويل چې زما او ستا نه سره کېږي يو بل ته نه يو جوړ، دا واده، نه واده، زه د همدې دوو اولادونو له پاره سر سپينوم.

ويې نه وهلم، د حيرانی خبره نه وه، ولې به يې وهلم! لا يې تمه نه وه خنلې.

څه وخت وروسته مې خوابنې راغله. د کورنی عزت يې له زوی سره زما په واده کې ليد. اه! عزت! بودۍ هېڅکله زما مېړه ته نه و ويلي چې ته زويه! توله ورځ دې له خولې د شرابو ډدوزي خبږي، په کوڅه کې په شرابخور مشهور يې، دوه منزله کور، موټر، هستي، نيستي دې په قمار کې غرقه کړه. بس! دوی ته يوازې ښځې بې عزته ښکاري.

خوابنې ته مې وويل چې له دې واده تېره يم. بودۍ وار له واره د مرداري تکی را پورې پورې کړ. ويل بې چې ډيرې مرداري سترګې دې دي، بې شرمه يې، دير ژر به حرمونې واچوې.

د بودۍ خبره بده نه راباندې ولګېده. څه به يې ويل؟! همدا! په دې وطن کې که د کونډې يا نجلی خوک خوښ وي هم مرداره ده، وايي چې هان، تار ورسره لري. وزني يې، که يې خوښ نه وي هم مرداره ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای یې خراب بوله، وایي چې ښه، خوښ دې نه دی، نو حتما له بل سره یارانه پالې.

بوډی مې تر ولې ونیوله، د خپلو خبرو غونډې سپکه وه، په چوپه خوله مې کراره د حویلی له دروازې و ابسته. ښبراوې یې کولې.

په هماغه مازدیګر مې لېوره تلیفون را وکړ، اول یې فاحشه وګڼلم، بیا یې د اولادونو د بیولو او زما د وژلو زیری راباندې وکړ. طبیعي وه، دی مې ونه مانه، اوتومات فاحشه شوم، خو پوهېدم چې هېڅ هم نه شي کولای، ده خپل اولادونه نه شوای ساتلی، ان وچه ډوډۍ یې ور جلا کوله، زما وال به یې پوره ماړه کړي وای. له مرګه هم باک نه راته، ما داسې ژوند نه درلود چې تر مرګ ښه وي.

میاشت ووته، نه څوک راغلل، نه چا ووژلم.

ما به سهار وخته اولادونو ته چای تیار که، مکتب ته به مې ولېږل، دوې کوټې به مې جارو کړې.

نور کار نه و، د کابل په شوربازار کې په یوه زاړه کرایي خام کور کې اوسېدو، تر غرمې به ترکي سریالونو ته ناسته وم. یو په بل پسې به مې کتل.

کله کله به مې کتاب را واخیست، د ارواپوهنې له کتابونو سره مې جوړه وه، ډېر مې ولوستل، خو تکی اروا یې رابدله نه کړه.

وروسته اندېښمنه شوم، په کور کې ذخیره کړې پیسې په خلاصېدو وې. دا پیسې مې له مېړه پټې کړې وې، نه یم پښېمانه، په خپله یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه پاکټ ګولیو پیسې نه راکولې، خو په قمار کې به يې يو داو، پښتو
یا لس زره اوغانۍ وې.
کله چې به نشه شو، د کورتۍ جېبونه به مې يې ولټول، يوه ورځ به زړ
ول، خو بله ورځ به مې ګوتې یوازې د سیګرټو له کوټي سره ولګېدې.
دومره به مې را اخیستې چې له نشې وروسته شک ونه کړي.
اه، مېړه مې انجنیري ویلې وه، خو انسانیت په فاکولټو کې نه دی. ټکی
رحم يې نه درلود.
له مېړه سره مې ژوند تریخ و، له اوله تریخ و، له سپکو سپورو او وهلو
پرته مې هېڅ نه پېژندل، د واده په لومړیو کې به مې په چیغو چیغو
وژړل، ښه و، د زړه درد به مې له اوښکو سره را ووت، خو وروسته يې ژړا
ته هم نه پرېښودم، زما په غږ کې يې عزت تاواني کېده، ویل يې چې
عزت ته مې نه ګورې! ګاونډیان دې غږ اورې.
خوله به مې وازه وه، ټول درد به مې ستوني ته راغی، غږ مې نه را ایست،
غږ لا تاواني کولم، زما هرې چیغې، درې، څلور اضافه لغتې درلودې.
وروسته عادت شوم، پزه به مې تکه سره وه، خوله به مې د تودو وینو له
تریو خونده ډکه وه، چیغې به مې یوازې په ستوني کې راټولې وې. دی
به راکې خوت، ما به یوازې چوپه خوله ورته کتل، څه مې کړي وای! د
مېړه عزت تاواني کېده.
د سکوت درد د چیغو له درده ډېر دی. زر وارې ډېر. اه! له هر وار سره
به مې له زړه یوه وړه توټه ببلبدله، تر ستوني به راغله، همالته به وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېده، وبه مې توخل، له خولې به مې کنډک وينې راتويې شوې.
ټوک ټوک وم.
خندا خو نه وه، ژړا مې هم هېره شوه. غمونه مې د هډوکو په مغزو کې گرځېدل، سمې خولې يې پرې لګولې.
يو خل مې لور ته وخندل، مکتب ته تله، پرتوګ يې راوتلي تار تار درزونه لرل، په چپه خوا يې اغوستی و، خو دې آينې ته له ټيکرې راوتلې تور پېکی سماوه. شونډې مې له خندا سره نابلدې وې، پرې شوې.
ماشومان مې هم همداسې ول، په کومه ورځ چې به يې ناپامه وخندل، ناروغه به شول.
يو سهار مې خان پرېوی، اينې ته ودرېدم، ښېلو غټو تورو سترګو او سپين مخ ته مې وکتل، ګاړګوټې اوږده لانده وېښته مې خنډ وهل، لور مې را وغوښته، ورته ومې ويل چې ماته وګوره! کوم کمی لرم؟!
نجلۍ ړدې سترګې راته نيولې وې.
همدا مې ژوند و. مېړه به مې د شرابو له بوتله پرته کور ته نه راته. څه مې کاوه، بلا مې ور پسې، په ما يې څه! نشه يې ښېل کار و، خو د ده هره نشه زما د خولې له ماتېدا سره تړلې وه. هېڅ به هم نه و، يودم به يې يوه خبره وکړه:
" سترګې دې چانه تورې کړې؟! ها! غومبري دې سره دي، ووايه! د حاجي فريد زوی غاښونه پرې لګولي که د رنګمال جبار وراره؟!..."
قسمونه به مې خوړل، خو نه، د ده په خبره د کوڅې ټول هلکان زما ياران ول. وروسته يې دومره زحمت هم نه ايست، له بانو پرته به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېرې راته ونيولې. اخير اموخته شوم، هر ماښام به مې په سره ګرمې کې تر کميس لاندې دوه، درې ډبل بنيانونه واغوستل، د وهلو وار به تېر شو، بنيانونه به مې وايستل، خو د ده ډېر وارونه به زما مخ، غاړې او غوږونو ته سيخېدل.

يوه ورځ نه وه، دوې نه وې، درې نه وې، هر ماښام به مې وهلو ته لکه فرض لمونځ تياری نيوه. ښه خبره به يې فاحشه وه، مړه مور به مې بې لوڅه لېڅه راته ترسيم کړه، د ورځې به څو وارې پرې وخوت، بېرته به ترې کښته شو، خو له پردو سره يې تل خندل، په تليفون کې لکه پوست باد داسې نرم غږېده، په هره خبره کې يې خار، قربان ګډ و.

يو ماخستن مې دودۍ ورته کېښوده، ووتم، شېبه وروسته د لوښو د تولولو لپاره بېرته ورغلم، يوه لوښې ته مې ملا ټيټه کړه، وار له واره يې برچ وهل:

- پر غاړه دې د غابښ د لګېدو ښښه ده!

سر مې پسې ونه ګرځاوه، دا خبرې تکرارې وې، زما پر غاړه يا ټټر يې خدايي سور بخار هم عادي نه ګانه. خامخا به د کوم چا د غابښ ښښه وه.

اشپزخانې ته لاړم، غوږ لوښي مې مينځل، وار له واره مې په ککرۍ کې څرېکه شوه، سترګې مې تورې شوې، ولوېدم، غوږونه مې ډپ ول، نه اورېدل، د سرې له خولې لاړې بادېدلې، کنځاوې يې جرې راتلې. په تشې کې يې اخيرې لغته راکړه، له اشپزخانې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زحمت کېناستم، سر مې نه شواى تم کولای، لاندې وخړېد، ځک، ځک، ځک...د پزې ځوکې ته مې وکتل، د وينو په څاڅکي کې د ګروپ سپينه رڼا تازه ښکارېدله، سره څاڅکي څو سپينې لکی درلودې، يوه شېبه به مې د پزې پر ځوکه ولاړ و، دروند به شو، ځک، پر سپينه کاشي به ولوېد، بل څاڅکي به يې ځای ونيو.

ګرېوان ته مې لاس کړ، له ټټره مې غوړې ماتې ښيښې را واېستې. ده د غوري وار راباندې کړی و.

حويلی ته ووتم، نور نو نه کېده، ماته وم، ژوند مې له وسه وتلی و، څاه ته مې غبرګې پښې ور وغځولې، لاندې په اوبو کې ستورې ښکارېدل.

وروسته ګډوډ شول، اوبه د وينو څاڅکو کراری ته نه پرېښودلې.

يوه شېبه مې فکر وکړ، تېر ژوند مې تېز په ذهن کې را وګرځاوه. نه مې له پلاره ښه ورځ ليدلې وه، نه له مېره، خو پلار مې يو څه ښه و، اته کاله يې درس راباندې ووايه، په کومه ورځ چې به يې به قمار کې بخت بيداري کړې وه، نو په خپل نوم به يې بللم، طاهره، خو په تاوان کې به ببرته فاحشه شوم.

فکر خلاص شو، لنډ و، تېر شو، يوه نتيجه راووته، په مرګ کې مې خپل خير ليد. د څاه د چک پر ژی مې ګوتې ټينګې کړې، اوبو ته اوښکې او وينې ګډې ور روانې وې، ببرته مې جټکه وخوړه. لور مې د قمار په يوه داو کې بايللې ليده. له ځان سره مې وويل، طاهرې! څاه ځوک نه درنه وړي، پښې هم نه لري، همدلته ده، راځه! تر مرګ مخکې يو وار زړور ژوند هم وازمايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورغلم، سرې مې تلویزیون ته کتل، کله کله به یې ډک

خولې ته ور وړ.

سر ته یې ودرېدم، د شرابو بوتل مې له خولې ونیو، لاس مې پړ

بېرته مې په چټکۍ پرېښود، د بوتل ماتې ښیښې د سرې په ګنو

وښوېدې. اخ یې هم ونه کړ، بېسده پرېووت.

ریموټ مې را واخیست، یوه مسته سندره مې راوسته.

مېړه ته مې وکتل، په وینو کې پروت و. وروسته یې ګوتې وښو

کښناست، تر ډېره یې پر ماته ککرۍ رغوۍ ایښې و، بیا یې یودم راپا

خېږې کړې، نه یې زما مخ ته کتل، نه خان ته، سم خرېده، خولې

راپاندې لګولې. سترې شو، ستونې ستغ وغزېد.

خان مې سره راټول کړ، په ټول بدن کې مې وچ خای نه و، ان د

له نوکانو مې هم وینې څڅېدلې.

پوهېدم چې مېړه مې په دې وارو قناعت نه و کړې، وړه خبره نه

ساه یې سموله، بېرته را ولاړېده، خو د ده لا په پروتو سترګو خوت

پر تنده مې د پیالې واری پرې وکړ، دا وار مې ولاړېدو ته پرې نه ښو

له لوښو ډکه الماری مې پرې را ړنګه کړه. ستمې یې هم غلی شو.

ماشومان عادت ول، ان د الماری د لوېدو په درانه غږ هم له خپل

کوټې را ونه وتل. هماغه پرېوتم. د مېړه مې یوازې سر له ړنګې الماری

راوتلی و.

تشناب ته لاړم، سر مې په ډک سطل اوبو کې ننه ایست. په اوبو ک

مې سترګې لوخې کړې، اول رڼې وې، د شنه سطل، شین ښخ له ورای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېده، خو ورو ورو سرې شوې. له خولې مې لوی- واړه ډومبکان را وختل، سر مې پورته کړ، له لندو وېښتو مې سرې اوبه څڅېدلې.
په ناستو د تشناب دروازې ته ور وښویېدم، د وره کیلي مې تاو کړه. همالته په تشناب کې پرېوتم.
یو وخت مې سترګې رڼې کړې، نه وم مړه، د دومره ډېرې وینې له بهېدو وروسته مې لا هم ساه اخیسته. اول کوټې ته ورغلم، مېړه مې لا تر الماری لاندې و، خو سا یې وهله. بیا مې د ماشومانو د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګروپ مې ولګاوه، خپلې لور ته کېناستم. پر سپینو غومبرو یې د اوړدو بڼو سیورې پراته ول. زوی ته مې وکتل، ښه ورخ یې نه وه لیدلې، په ماشومتوب کې یې لا نازک تندي ژورې ګونځې درلودې.
لور مې وسونګېده، ور ومې کتل، له بغوره یې غټې، شین مچ والوت. په هوا کې مې دواړه رغوي سره وجنګول، مچ لاندې ولوېد، را وامې خیست، پښې یې وهلې، په موټ کې مې چختاړی کړ. له ځان سره مې وویل:
- طاهرې! نور داسې ژوند نه کېږي.
دهلېز ته ووتم، درې بنیانه مې را واخیستل، په حویلي کې مې اور ور واچاوه. سوځېدو یې خوند راکړ، په زوره مې وخندل، د لمبو رڼا ته کېناستم، پر دېوال زما د لوخ سر د جړو، ببرو وېښتو سیورې تېرې څوکې درلودې.
تر سپېده چاوده همالته وم. کړپا مې واورېده، کوټې ته ورغلم، مېړه مې له خپله ځانه الماری لیرې کوله. پر الماری کېناستم، له غولي مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېوو د سپینولو تېره چاقو راواخیستن، د مېږه پر ستوني مې ور کېښ
یوه مې کړ چې په بیا ولاړېدا کې یې تاوان دی. ده سپیني سترګې
نیولې وې.
تشناب ته لاړم، ایني ته مې وکتل، مخ مې وچو وینو نیولی و. پر خپ
مې سرې اوبه تویې کړې. وروسته مې چای تیار کړ، اولادونه مې په نی
ماړه کړل، مکتب ته مې ولېږل. چاړه مې را واخیسته، د ماشومانو په
کوټه کې اوږده وغزېدم.
کرپا شوه، مېږه مې له لرګي سره راغی، خو زما په لاس کې نیولې چاړې
په وره کې ودراوه.
ده یوه شېبه په راوتلو ردو سترګو راته کتل، بیا له کوټې ووت.
له هغه وروسته مې وهل ونه خوړل، په یو بل مو کار نه درلود، کوټه مې
ور پرېښوده. زه به له کوچنیانو سره ویدېدم، خو چاړه او د دروازې تړل
مې نه هېرول.
خو ورځې وروسته دا تشویش هم لیرې شو. برق عادل و، ویې نیو، بې
غمه شوم، خو اوس بله اندېښنه را لوېدلې وه. په کور کې یوازې د دوو
هفتو د خوراک پیسې پاتې وې.
یو مازدیګر دروازه وټکېده، ورغلم، د وره تر چولې مې ور وکتل، ډنګر
پیره، بربت خربیلی سړی ولاړ و، توره قره قلي خولۍ یې پر تندي ایښې
وه، ویل یې چې د کور مالک دی، کرایه غواړي.
وخت مې ورنه وغوښت، خو ده په ډېر احترام راته وویل چې د تېرې
میاشتې کرایه هم درباندې پاتې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پله خبره یې ونه کړه، روان شو.

په حویلۍ کې حیرانه ودرېدم. د خرڅلاو له پاره مې څه نه لرل، د سرو زرو بنګړي او ګوتمې مې لا د واده په اوله میاشت مېړه په قمار کې بایللي ول. کوټې ته لاړم، تلویزیون ښه و، خو ماته الماری او د پیسو په رابر ترلې زوړ خراب مبایل په پینځو سوو اوغانیو هم نه ارزېدل.

د بلې کوټې دروازه مې خلاصه کړه. غالۍ هم یو څه راته جوړول، په ګوتو مې حساب وکړ، زر، دوه زره، درې زره...تلوېزیون ته مې اته زره قیمت وټاکه، خو غالۍ یو ځای پینه درلوده، که مې بخت بیداري کړې وای، نو پینځه زره ښې وې.

چادري مې پر سر کړه، له تلوېزیون سره له کوره ووتم. ما اته کاله په شوربازار کې تېر کړي ول، خو له ځېلې کوڅې هاخوا نه وه را مالومه. مېړه مې له کوره وتل بد ګڼل، د واده په اولو کې مې د کوڅې د سر له دوکانه اورلګیت راوور، مېړه مې تېل راباندې وپاشل، د هماغه اورلګیت دانه یې بله کړه، قسم یې و ایست چې له کوره دوهم ځل وتل به دې د ژوند پای وي.

اوس یوه خوا هم نه را مالومېده. په تنګو کوڅو کې روانه وم، د ماشومانو را پام شول، مردکې یې پرېښودې، توکې یې راباندې کولې، ویل یې چې خاله! کوم فلمونه دې خوښېږي؟ سېکس؟

باک نه راته، په دې خبرو روږدې وم، عادي راته ایسېدې.

په پوښتنه پوښتنه جادې ته ووتم، د مستعملو شیانو د پلورلو کوڅه مې پیدا کړه، څو کسانو ته ودرېدم، تلویزیون یې ارزانه غوښت، ویل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د غلا مال دی. قسمونه مې خوړل چې همدا تلويزيون مو ...
مخکې په ديارلس زره واخيست، خو نه يې منله.
بېرته مې اول سری وموند، ده څلور زره راکولې، په ګټه کې د غلا خ...
نه وه. ور مې کړ.
غرمه مې ماشومان له مکتبه راغلل، لورکۍ مې وار له واره د تلويزيو...
کوټې ته ور منډه کړه، دې يو ترکي سريال نه قضاء کاوه، بېر...
اشپزخانې ته راغله. تلويزيون يې ياد نه کړ، زړه يې نه درلود، اولادونه
مې همداسې عادت شوي ول. دوی هېڅوخت د پوښتنې اجازه نه لرله.
همالته مې کچالو په قاب کې ورته واچول، لور مې خوابدې وه، دوډ...
يې نه خوړه، پوهېدم چې په زړه کې يې څه ور ګرځي. تلويزيون نه و...
لنډه مې وپوهوله چې تلويزون مې خرڅ کړ.
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ورغړېدې، ولاړه شوه، په غوسه مې
ورته وويل چې کښېنه. دې منډه واخيسته، پسې ورغلم، په کوټه کې مې
تر څنو ونيوله، بېرته مې اشپزخانې ته راکش کړه. دسترخوان ته مې
کښېنوله.
د لوبنو د مينځلو په وخت کې مې تر څنګ ور وکتل، خوله يې پټه وه،
ژامې يې نه خوځېدې، له سپېرو شونډو يې د سپېرې وچې دوډۍ
سپېره وړه څنډه راوتلې وه، له غټو تورو سترګو يې دانه، دانه اوښکې
روانې وې.
اجازه مې ورکړه. دا څټکه له اشپزخانې ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدانه کېناستم، سر مې پر زنگنو کېښود، ومې خندل، په زوره مې وخندل، دومره په زوره چې په پتناسه کې ايښې پيالې ولړزېدې. بيا مې بيو دم وژړل. د زړه له اخلاصه مې وژړل، په چيغو چيغو مې وژړل. د کلېنو کلونو زړه مې تش کړ، باک نه راته چې ګاونډيان به څه وايي.

زوی او لور مې په وره کې راته ولاړ ول، دواړو ژړل.

په زړه کې را تېره شوه:

ـ طاهري! اولادونه به دې هم ستا غوندې وي.

بېرته مې خپل خان ته ځواب ورکړ:

ـ نه، اولادونه به مې زما غوندې نه وي.

لور ته مې اشاره وکړه. راغله، په غېږ کې مې ونيوله. لور مې يودم وژړل، بخښنه يې وغوښته.

وروسته مې دواړه کېنول. خبرې مې ورسره وکړې، خپله مجبوري او د کور کرايه مې ياده کړه، د دوی نظر مې وپوښت...

زوی او لور حيران راته کتل، له دوی سره تر اوسه چا د کور خبره نه وه شريکه کړې. بوازې امر پرې شوی و چې څه کوئ څه مه کوئ.

يوه هفته وروسته د کور خاوند بيا راغی. سهار و، ماشومان مکتب ته تللي ول. د دروازې له شا مې خبرې ورسره وکړې، د يوې مياشتې کرايه مې د وره له چولې ور وايسته، درې زره وې، خو ده د دواړو مياشتو پيسې يوځای غوښتې. وريادہ مې کړه چې په کور کې يوه غالی لرم، بده نه ده، په ورلو ارزي، خو ده نغدې پيسې غوښتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لومړی په ادب راسره غږېده، ویل یې چې درې اولادونه مې دي
له پیسو پرته یې ژوند سخت دی، خو وروسته یودم جدي شو، اخېري
خبره یې دا وه چې یا به تر سبا سهاره کرایه را پوره کوې او یا به له کوټې
وځې.

ورځ مې په چورتونو تېره کړه، شپه هم نا ارامه وم، کرایه به مې له کومه
کوله؟! چېرې به تلم؟! نه پوهېدم.

سهار دروازه وټکېده، زړه مې پرېووت، په وېره ورغلم، ارامه شوم، په
کوڅه کې ماشومانو کرکټ کاوه، توپ یې زموږ حویلۍ ته را لوېدلی و.
اول وار نه و، پوه مې کړل چې د کرکټ له پاره بل خای پسې وګواړي.
زړه مې ډاډه شو، د کور خاوند نن نه راته.

لس بجې بیا دروازه وټکېده، دا وار مې د کوڅې ماشومانو ته غوسه
راغله، په بېړه مې دروازه خلاصه کړه، زر مې پر لوڅ مخ او خلاص تنټر
تیکری را کش کړ، بېرته مې دروازه پورې کړه. د کور خاوند و، بښنه
مې ترې وغوښته، ومې ویل چې د کور کرایه مې نه ده پیدا کړې.
دی یوه شیبه غلی و، وروسته یې غالی یاده کړه، خو ما ورته وویل چې
اوس په کور کې څوک نه شته، مازدیګر راشه. ده خپل مصروفیت یاد
کړ، ویې ویل چې ښار ته ځي.
زړه نا زړه وم، خو اخیر خپله مجبوري راباندې زوروه شوه، سرې حویلۍ
ته راغی. په بېړه مې کوټه ور وښوده، زه په کوڅه کې ودرېدم. وارخطا
وم، خو ښه و، په کوڅه کې یوازې له یوه خره پراته سپي پرته بل څوک
نه و. سپي مې پرده کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي له هماغه ځایه را ناړې کړې چې غالی ډېره زړه ده. زړه مې خولې ته راغی، خدای خدای مې کول چې په کوڅه کې د کومې زړې لرګیني دروازې خوله خلاصه نه شي.
سړی ناوخته شو، ناره مې هم نه شوای ورکولی، د څنګ ګاونډیان پوهېدل چې تر دوولسو بجو یوازې یم. دوی په دې هم خبر ول چې هېڅ خپل نه راته راځي. ناره، مانا، پردي.
په ببره چوترې ته وختم، له کړکۍ مې ور وکتل، سړی په تاخچه کې ناست و، په مبایل کې یې ګوتې وهلې.
کړکۍ مې ور وټکوله، پوه مې کړ چې کور پرېږدي، خو د دروازې د خلاصېدو په وخت کې زما لوښ مخ او خلاص سپین تټر کار کړی و، ده یوازې راته خندل.
د کوټې په وره کې ودرېدم، خوله مې جینګه کړه، خواست مې ورته وکړ چې خدای ومنه، مه مې بې پردې کوه. خو خدای بې خه کاوه، زما د سینو سپین نري چاک زورور و، نه ته.
قران مې ورته راواخیست، ور ویې هم نه کتل، د غالی پیڅکې یې واړوله، ویې ویل چې د اخیستلو نه ده.
ورته ومې ویل چې چیغې وهم، خو چیغې مې نه شوای وهلی، دی مې داراوه، په چیغو کې مې خپل تاوان و، خلک خبرېدل، ګاونډیان راتلل، که مرداره نه وای دې پردي سړي به زما په کوټه کې څه کول؟!
ومې ژړل، سړی په ډېرو نخرو له حویلی ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره زړه مې نه درلود چې کوټې ته غړی ور اوږده کړم. يوه شېبه د پورې دروازې شانه کېناستم. زړه مې درېږده، بيا مې ور مازې چوله کړ. شکر مې وايست، د دروازې تر مخ يوازې خړ سپی ولاړ و.

بل سهار بيا راغی، له کوټې راسره غرېده، خبرې يې مودبې وې، نه يې کرايه ياده کړه او نه يې له کوره د وتلو خبره په خوله راوړه، برعکس بخښنه يې وغوښته، ويې ويل چې خپل کور دې دی، له کرايې پرته پاتې کېدای شې.

دې لوربدا مې زړه خوږ.

دوې ورځې ووتې، سړی رانه غی. په درېيم مازديگر دروازه وټکېده، ما په گازي تبی پاستي پخول، زوی مې ور ووت، خو بېرته پر يوه خوا کړ راغی، په لاس کې يې له مايع غوړو ډکه پينځه ليټره بوشکه نيولې وه. په حيرانی مې ورته وکتل، ده په خوشالي رايادہ کړه چې بوره، چاکليټ او په پلاستيکي کڅوړه کې ايښی شين چای هم شته. يوه قره قلي وال راوړل، په حويلی کې يې کېښودل.

په بېړه انگړ ته ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، د کوڅې په سر کې بو ماشوم يو خيرن توپ رغړاوه.

د پلاستيک کړپا مې واورېده، د زوی يو بغور مې پورته راختلی و. گوتې مې په خوله کې ور ننه ايسته، چاکليټ مې ژوندی را وايست. بېرته مې په کاغذ کې ونغاړه، په خلطه کې مې واچاوه. زوی مې په لندو سترگو راته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سودا دوې ورځې لمر ته پرته وه، خو د سړي درک ونه لګېد. درېيم سهار بيا دروازې ته ور ووتم، ور مې نيمکښه کړ، اول د تېزې سپېرې بوی راغی، بيا مې د سړي خلاصه اوږده خوله وليده، خندل يې.

سودا مې ور وايسته، مننه مې ترې وکړه، ومې ويل چې تر موږ نور ډېر غريبان شته.

دروازه مې پورې کړه، خو چوترې ته لا نه وم رسېدلې چې بيا مې تک تک واورېد. غوسه راغله، همالته ودرېدم، دا ځل د بندې دروازې لاستې تېټ شو. زړه مې خولې ته راغی. پښو مې پرک واخيست، کېناستم. يوه شېبه د دروازې لاستې تېټ پاتې و، وروسته بېرته خپل ځای ته ورغی.

غرمه بيا دروازه وټکېده، داده وم، اولادونه مې له مکتبه په دوولس راتلل، د دروازې په کولپ کې کيلي لا سمه نه وه تاو شوې، چې د دروازې درنه پله تېزه راباندې راغله. سړي وار له واره په غېږ کې ونيولم، وانې مې ووتې، ټول بدن مې بې حسه و، ده مې پر خوله خپله خوله کېښوده، شونډې يې لندې وې، ساه مې نه شوای ايستلی، پورې مې واهه، نه کېده، متې يې غښتلې وې. په زحمت مې خپل مخ ترې لرې کړ، ده تېزه سا وهله، په سا کې يې د نصوارو بوی ګډ و.

پر غاړه مې کلکه خوله ور ولګوله، سړي اخ کړل، شاته شو. خپلې غاړې ته يې لاس ور ووړ، ګوتو ته يې وکتل، سرې وې.

په بېړه له دروازې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کولپ کې مې کیلي تاو کړه، همالته کېناستم، ومې ژړل، ومې ژړل.

ومې ژړل.

په کوټه کې پرمخې پرېوتم.

یو وخت مې ناره واورېده، ګاونډی وه، د دېوال له سره یې زما نوم اخیست.

"طاهرې! اولادونه دې سره لمر ته ولاړ دي".

ور ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، لور مې په لاس کې وړه ډبره نیولې وه. دواړو په حیرانۍ راته کتل، خو ما هېڅ ونه ویل، ان ډوډۍ مې هم په پټه خوله ورکړه. بېرته کوټې ته لاړم.

په زړه کې مې اور بل و:

- نو دومره چور!

کوټې خای نه راکاوه. په حویلۍ کې سره لمر ته کېناستم. خړو خاورو ته مې کتل، یو وخت مې یو دم توپ کړل، ور ومې کتل، لور مې زما له اوږې لاس پورته کړ. نجلۍ په وارخطایۍ وویل:

- ادې! لمر دی. ناروغه کېږې.

په غېږ کې مې ونیوله، ومې ژړل.

دې وچې سترګې راته نیولې وې.

مازدیګر بیا دروازه وټکېده. د کور خاوند و، بخښنه یې غوښته، خو دا خل ما ورته وویل چې د شپې یوه بجه درته ماتله یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی خوشاله و، اول يې زما د غټو سترګو او خلاصې سپينې غاړې صفت وکړ، وروسته يې په هيجان زما عزت ته قيمت وټاکه، ويې ويل چې يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کرايې به غمه يې.

ماخستن مې د کوچنيانو کتابچې ور ټولې کړې، دوی کورنی وظيفه ليکله، ويل يې چې معلم مو وهي، خو ما ورياده کړه چې يوه ورځ مو دې بيا نه وي ليکلې.

دواړه حيران ول، ادې تل د کورنی وظيفې په ليکلو ټينګار کاوه، داسې يې نه پرېښودل، درس يې مهم ګاڼه، د دوی اينده يې ورپورې تړلې وه، دا وار يې خپله قلمونه له ګوتو ترې وايستل.

پر دواړو مې نرۍ کمپلې واچولې.

په تياره کې حويلۍ ته ووتم، د بدرفت (د کمود د چټلې) له خا مې د لرګي درنه تخته ونبوبوله. د دې خامې ژورې خاه ژوروالی نه و را مالوم، خو په دې کور کې يوازې مونږ اته کاله اوسېدلي وو، خاه په دې اتو کلونو کې نه وه پاکه شوې.

د چوترې د سر ګروپ مې مړ کړ. هماغه په چوتره کې کېناستم، د زړه دريا مې په خپله اوربده.

ږاو کم يوه بجه مې د دروازې د لاستي د ټاوېدو ورو غنجې واورېد.

ورغلم، دروازه مې خلاصه کړه، سړي وار له واره زما تر ملا لاسونه تاو کړل، سينې ته يې ور جوخته کړم، ده نرم عطر وهلي و، له خولې يې د غابونو د کريمو بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو مې وويل:

- ګډه پرېوتا ښه نه ده!

ده سوکه وخندل، زما خولې ته يې خپلې شونډې را نږدې کړې، سترګې يې ډېره شوه، مخ مې ترې وګرځاوه، ده زما د دواړو ورنونو تر مينځ لاس تېر کړ، لږ مې ځان ور مخکې کړ، سرې بو ګام شاته شو، تياره وه، خو زما د اټکل له مخې دی د ځا پر زی ولاړ و. ورو مې د ده بل لاس په خپل لاس کې ونيو، دا ځل يې مقاومت ونه کړ، ګوتې يې زما له ملا ښلې شوې. يودم مې يورې واهه. سړی کوږ شو. چيغه يې کړه، لاندې په تينګه چټلې کې مې يوازې يو ځرپ واورېد.

غوږ مې ونيو. هيڅ هم نه و.

ورو مې د ځاه پر سر د لرګي ډېله تخته کېښوده.

ګوتې ته لاړم. ګروپ مې ولګاوه. لور مې کراره سا اخيسته. د دواړو اولادونو په مينځ کې پرېوتم.

تر يوه څه وخته مې زړه درېېده، وروسته مې ځان ته قناعت ورکړ، له دې سري بل رنګ نه شواى خلاصېداى، څوک پوهېدل، چټلو خلکو نه همداسې چټل ځاى ښه و.

سهار وخته د باندې ووتم، زړه مې ولړزېد. د ځاه دړه ليرې شوې وه، تر ځاه ته ودرېدم، په تيکرې مې پزه پټه کړه، د ځاه په خامو دېوالونو کې د لاس او پښو د تم کېدو زور خايونه لانده ښکارېدل. سړی وتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخته مې بېرته سمه کړه. خای مې پربمانخه. خو لا هم توله حویلی د چټلې بوی نېولې وه.

ورخ ووته، سړی مالوم نه شو، خو د دروازې له هر وار ټکېدو سره به له چارې سره ور وتم.

بل سهار د جومات ملا او د کوڅې یو سپین ږیری راغلل. د چایو ست مې ورته وکړ، دوی هم بله ونه کړه، په چوتره کې مې پلاستیکي فرش ورته ویر کړ.

ډېرې خبرې د جومات ملا کولې، ده اول د اسلام له نظره د نورو د حق د خوړلو په اړه اوږدې خبرې وکړې، د مسلمان د حق خوړونکی یې دوزخي وگانه، بیا یې د مامور قدوس د کرایې د ورکړې غوښتنه رانه وکړه، ویې ویل چې مامور صاحب نېک او متدین شخص دی، پینځه وخته جومات ته راځي، حیا لري، له ډېرې حیا په کوڅه کې خوړند سر روان وي، بد یې چا نه دي لیدلي، یو ځل یې جومات ته گړی راوړه، بل وار یې ترکې بخارۍ ورته واخیسته...

زه د ده له خبرو پوه شوم چې قره قلي وال مامور قدوس نومېده.

ملا صیب اوږدې خبرې وکړې، مامور قدوس یې د ابرو او عزت سړی وباله، دا یې هم وویل چې په دې وخت کې دا ډول نېک او حیاناکه کسان کم پیدا کېږي. دی یوازې دوه ځله درته راغلی و او په ډېر درناوي یې د کرایې غوښتنه کړې وه، دا وار یې موږ را ولېږلو، ویل یې چې پردی ناموس دی، جنجال نه شم ورسره کولای... په پای کې یې وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا د دوو میاشتو کرایه د دا رنګه خلکو عزت ته باید په سپکه ونه ګورو. ورکړه او یا له کوره ووځه.

یوه هفته وخت مې وغوښت.

نه هم دې کور نور خوند فکر مې وکړ، نه مې کرایه ورکولای شوای او راکاوه. دې خامو دېوالونو خولې راباندې لګولې.

بل سهار د کور په پیدا کولو پسې ووتم. له شوربازاره مې ورتګ کېده، لیرې لاړم. د کابل په کمپنۍ کې له موټره کښته شوم. ماشومتوب مې همدلته تېر کړی و، دا ځای بې نخښې و، خام کورونه یې ډېر لرل.

په تنګو کوڅو کې مې ډېرې دروازې وټکولې، دوه کوره مې پیدا کړل، خو کرایې یې لوړې وې. اخیر مې یوازې یوه کوټه او یو تشناب وموند. ګډ کور و، خو لاره یې بېله وه.

کور زما په خیر د یوې کونډې و. په کرایه ورسره وغږېدم، بیه یې ارزانه وه، یوازې یونیم زر، خو د پینځو میاشتو کرایه یې پیشکي غوښته. خواست مې ورته وکړ، دا هم پوهېدله چې په دې نمجنه، زړه کوټه کې خدایکه سپی هم ګذاره وکړي، دریو میاشتو ته را تیټه شوه. پینځه سوه اوغاني مې بیانیه ورکړه.

غرمه ستړې کورته راغلم، ماشومان مې بندې دروازې ته ولاړ ول.

بله ورځ له کوځې یو تبره غږ راغی. سرې نارې وهلې، د کور زاړه وسایل، زړې اوسپنې، بیطرۍ، پلاستیک او وچه ډوډۍ یې اخیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ووتم، رامې ووست. د کور تول وسايل مې ور وښودل. ټول يې په شل زره غوښتل، چنې مې ورسره ونه وهلې، خو دومره مې يوه کړ چې پکنده غرمه به راځي.

سرى لاړ، غرمه راغی، اول مې کوټې ته غږی ور اورده کړه. هېڅوک نه ول، بيا دوارو په بېړه د زرنج بادي له زرو وسايلو ډکه کړه.

غرمه مې اولادونه سپېرو خاورو ته ودرېدل.

ماخستن له يوه پلاستيکي فرش او څو لوښو سره له کوره ووتو. ټيکسي مې ونيوله. ساعت وروسته په کمپنۍ کې وو.

کونده په تياره کې زما ورتګ ته حيرانه وه. کيلي مې ترې را واخيسته.

دري ورځې له کوره ونه وتو. ما او اولادونو به ګډه کوټه پاکه کړه. د لندو ديوالونو رالوېدلو خاپونو ته مو ختې ور وتپلې، سبېن ګچ مو ورکړ. بله ورځ مې ماشومان نوي مکتب ته را سه پارچه کړل.

وخت ووت، شل زره اوغانۍ رواني وې، تلې.

څومره چې به وخت تېرېده، هماغومره به مې د اولادونو د جامو پېنې زياتېدلې.

وروسته له دوه وخته خوړو سره عادت شوو، سهار او غرمه.

ماښام به وخته پرېوتو. وخته پرېوتا مو به ګټه وه، په خوب کې د بره لوږه نه احساسېدله.

يو سهار مې زوی د مکتب کالي اغوستل. ګېډه يې ننوتې وه، د سينې پښتۍ يې ښکاره ولاړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل سهار راته کېناست، ویل یې چې مکتب پرېږدم، د بوټونو د رنګولو چل راونیسه.

په غېږ کې مې ونیو. وریاده مې کړه چې تر اوسه لا ساه راکې چلېږي بله ورځ د خوړلو له پاره هېڅ هم نه ول.

چادري مې پر سر کړه، نانوایي ته ورغلم، ګڼې ښځې ناستې وې، هر تېرېدونکي سړي ته به یې خولې جینګې کړې، دوی د یوې وچې دوډۍ د اخیستلو خواست کاوه.

یوه شېبه ورسره کېناستم، چوپه خوله وم، سخته وه، ډېره سخته. خواست ته مې خوله نه جوړېده. یو سړی راغی، ټولو ته یې یوه یوه دوډۍ واخیسته. دوډۍ ته مې وکتل، ما نه شوای خوړلای، دې خوړلم. دوډۍ مې تر ځنګ د ناستې ښځې په لمنه کې ور واچوله. چټکه روانه شوم. ګرمي وه، تنګه کوڅه تشه وه، چادري مې پورته کړه، په فکرونو کې ډوبه وم، خوږند سر مې سوکه سوکه ګامونه اخیستل، یو وخت پر ځړو خاورو سیورې راباندې راغی، په بېړه مې پورته وکتل، تر ځنګ تېرېدونکي له عمره پاخه پېړور سړي وچې سترګې راته نیولې وې.

په وره کې مې کیلي تاو کړه، تر ځنګ مې ور وکتل، سړي پر سمېټي پایه پورې د مېترونو تړلې بکسه خلاصوله، خو ماته یې کتل.

کوټې ته لاړم، غلې کېناستم، فکر مې وکړ، څه به مو خوړل؟! لاړه رانه ورکه وه، په کور کې د خوراک له پاره هېڅ هم نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کونج کې کرېا شوه، ناولې جامې مې ليرې کړې، له پلاستيکي خلتې يو موړک را ووت، موړک ته مې دعاوې وکړې. په خلته کې د وچې دوډی څو کلک ټوکه پراته ول.

دوډی مې پزې ته ور وړه، د چناسو بوی يې ته، خو بيا هم د خوراک وړ راته وايسېدله، نه به وه، په زوره مې وايسوله. اول مې پرېمينځله، بيا مې په اوبو کې لنده کړه.

غرمه مې اولادونه راغلل، حيرانه شوم، لور او زوی مې ايسکريم څټل.

پوښتنه مې ترې وکړه، ويې ويل چې ميتر جوړونکي سړي ايسکريم راته واخيستل.

زړه مې اور واخيست، د مامور قدوس کيسه بيا تکرارېدله، له غبرگو ايسکريمو سره د باندې ووتم، څوک نه ول. زوی ته مې ورغږ کړ، راغی، وارخطا و. ده درېيمه دروازه را وښودله، ويې ويل چې له عمره پوخ سړی همدې کوټه ور ننوت.

دروازه مې ور وټکوله، دوه غبرگ کوچنيان را ووتل، له خيرنو مخونو، شکېدلو جامو او پلاستيکي زړو څپلکو يې غربت اورېده. ورته ومې ويل چې حاجي صاحب را وغواړئ.

يوه يې د کوټ خواته منډه کړه، دويم په راوتلو رډو سترگو زما په لاس کې نيولو ايسکريمو ته کتل. داسې راته ښکاره شوه لکه په ټول ژوند چې يې ايسکريم ته ژبه نه وي را ايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي راغی، وارخطا و. خبري ته مي پري نه ښودو. پوه مي کړ چي له ما او زما له ماشوماتو لیري اوسه، که نه نو په کوڅه کي به دي لوڅ لړ وشروم.

سړي یوازي دومره ویل دي سترګي راته نیولي وي.

غبرګ ایسکریمونه مي ماشوم ته ورکړل.

کورته راغلم، لوڼ مي تر وینیتو کش کړه، خو زوی مندي راته واخیسته.

کیناستم، زړه مي ډک و، خو ومي نه ژړل. لوڼ ته مي وویل چي که دي بیا له کوم چا څه اخیستي وي، تر ستوني دي نیسم. قسم، د چرګ غوندي کفا به دي راته خیژي. د نجلی سبین تیکری لړزیده.

بل سهار مي د کور له مالکي سل افغانی پور کړي، بل کمال مي نه درلود، د بوټونو تور رنګ او برس مي واخیستل، تېغه نانوایي ته ورغلم، کیناستم، برس او رنګ مي پښو ته کیښودل.

اول مي تر څنګ د ناستي خواني سوالګري خندا واوریده، بیا نانوای را غږ کړل، ویل بي چي د نانوایي مخه مه نیسه.

د نانوایي تر مخي یوازي زه نه وم ناسته، ګڼي سوالګري وي، یوي ته بي هم څه نه ویل.

هیڅ خبره مي ونه کړه، د دوکان مخي ته کیناستم، خو دوکاندار په بېړه را ووت، ویل یې چي دلته ستا کیناستل شرم دي، دوکان ته مي مشتریان نه راځي.

حیرانه شوم، دي خلکو ته د ښځو سوال شرم نه ښکاریده، خو د ځفوی له کاره یې بد ورل، غرور یې نه منله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د همدې دوکان تر مخ دوه نور سړي هم ناست ول، يوه يې جوار نيني کول، بل ته يوه بوډا خپل لاس پورته نيولی و، تخرگ يې ور خربيه. ضد ونيولم، نه تلم.
دوکاندار په خواره خوله راته وويل چې عزت ته مې گوره.
دې خلکو ته سوال کول عزت ښکارېده، خو کار کول يې بې عزتي گڼله. لاړم، د کمپنۍ په بازار کې مې د څلو متره سړک د گلدان په مينځ کې په سپېرو خاورو کې پلټۍ ووهلې. د چادري له وړو سوريو مې تر ځنگ وکتل، په لنډو فاصلو کې کتار موچيان ناست ول.
تر ځنگ خوان څنېور موچي را وکتل، ټنډه يې تروه شوه، بېرته يې د بوټ تر تلي ستن وايسته، خو شيبه وروسته يې يودم وخندل، له سره رنگه ډک بوتل يې را بېرته کړ. ويې ويل چې خلک يوازې تور رنگ بوټونه نه په پښو کوي.
ويوهېدم چې دا مهرباني يې بې څه نه وه، ده زما پښو ته کتل، په زړو څپلکو کې زما د پښو سپين رنگ مهربانه کړی و.
ولاړه شوم، څو گامه ليرې، د دوو سپين ږيرو موچيانو تر ځنگ کېناستم.
يو مصروف و، بوټونه يې رنگول، خو بل نصوار تو کړل، وار له واره يې د نصيحت ژبه را واخيسته، ويې ويل چې ښځې په کور درنې ښکاري.
ده اوږدې خبرې وکړې، مرگ يې تر بې حيايي ښه گاڼه، خو ماته باک نه راته. مخکې لا مړه وم.
د هر سړي په پښو پسې به مې ورمېږ کوږ شو، سپېرو او په خاورو ککړو بوټونو به مې زړه ښه کړ، قسمت مې ورپورې غوټه و، خدای خدای به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې کول چې را وګرځي، خو ساټ ووت، يو هم رانه غی. اخير مې بخت
بيداري وکړه، يوې زړې ښځې بسته خلته راته کېښوده. د ماشومانو پو
اوه جوړه بوټونه او څپلۍ وې.
ومې رنګول، اسانه وه. د مېړه يوازې همدا يوه نېکي را پاتې وه، د بوټونو
رنګ يې سم غوښت. د ستنې د څوکې په اندازه سپېره ځای هم کنځلې
درلودې.
ښځې اويا اوغانی راکړې. بايد راکړې يې وای، رنګ يې ښه راغلی و،
تک تور، په همدې تور رنګ کې مې د خپلو اولادونو ژوند ليد.
له ښځې مې د ساټ پوښتنه وکړه، له مکتبه د کوچنيانو راتګ ته يوازې
دېرش دقيقې پاتې وې.
نانوايي ته ورغلم، درې تودې ډوډۍ مې واخيستې، په ژوند کې مې
اوله ګټه وه، د غرور احساس مې وکړ. د چادرې پېڅکه مې کش شوه،
هغې خوانې ښځې چې په ما پورې يې خندلي و، د يوې وچې ډوډۍ
د اخيستلو خواست راته کاوه.
وار له واره اجيانې شوم " اجيانې، خدای ومنه، يوه وچه ډوډۍ خو راته
واخله! "
چادرې مې ترې کش کړه، ډوډۍ مې خپلې بزې ته ور وړې، خوند يې
کاوه، سرې مې د ډوډۍ له تاوده بويه ډک کړل.
په کوڅه کې نبغ سر روانه وم. زړه مې هوا کوله. اه! وزرې نه وې، الوتم،
په ذهن کې مې سندرې راګرځېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې مې درې هگۍ واخیستې. کورته لاړم، غوړي نه ول، شېبه وروسته مې په اوبو کې جوش کړې هگۍ او درې وچې ډوډې پر هوار کړي اخبار کېښودې. اولادونه مې راغلل، حیران ول، د هگیو پوستکي یې هم په گوله کې ونغاړل.

له کوڅې د ایسکریم خرخونکي موزیک راغی. زوی مې ور ولېږه، خان او خور ته یې دوه ایسکریمه راوړل. دواړو ایسکریمونه په خوند څټل، ژبې یې تکې سپینې وې، تکې وینه یې نه درلوده.

ماسپښین مې دوی ویده کړل، پر لاسونو او پښو مې د بوټونو د رنگولو برس وسولاوه، بله چاره نه وه، تورو، خیرنو لاسونو او پښو د نارینه وو شهوت نه راپاراوه.

د سرک گلدان ته ورغلم، خوان ځنیور موچي راغږ کړل، ور ومې کتل، ده تر ځنگ پلاستیکي بوجۍ راته هواره کړه. ترې تېره شوم، د دوو سپین ږیرو په مینځ کې کېناستم، خو خوان همالته راپسې راغی، خندل یې، له ما یې ځانته نږدې د ورتلو غوښتنه کوله.

سر مې پسې ونه گرځاوه، خو دی تر اندازې ډېر سپی سپی کېده، سپک مې کړ. وار له واره یې فاحشه وگڼلم.

زړه مې اور واخیست، خو ځان مې کابو کړ. خوان یوه شېبه ولاړ و، بېرته لیرې پر خپل ځای کېناست. له هماغه ځایه یې را ناره کړه!

ـ ته فاحشه یې!

بوډا راغږ کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښځه چې له کوره را ووځي، داسې ده لکه له شاتو ډک بې سرپوښه بوتل. له شاتو ډک خلاص بوتل ته خامخا مچ ورځي. زما خبره ومنه، په کور کې درنه کېنه، پټه به يې، دلته ګذاره نه شي کولای.

ومې ويل:

ـ نه، ګذاره کولای شم.

يودم ودرېدم. پر ناست خوان مې منډه ور واخيسته، وار له واره مې تر څنګو کش کړ، ړنګ شو، سندان ته مې لاس ور وغځاوه، نه کېده، دروند و، د بوټونو د رنګ ډبې په ګوټو راغی، خوان اخ کړل، پر تندي يې د وينو نرۍ ليکه را وبهېده، زړو موچيانو منډه را واخيسته، دواړو تر وليو ونيولم. خلک راټول شول، ماشومانو خندل، لويان غلي ولاړ ول.

بېرته خپل ځای ته راغلم، د چادرۍ سپېرې پيڅکې مې وخندلې، خوان ته مې وکتل، غلی ناست و، په دسمال يې د خپل تندي وينه پاکوله.

راټول شوي خلک لاړل. بيا ورغلم، د خوان تر مخ ايښې ستن مې را واخيسته، ومې ويل:

ـ که دې بيا فاحشه راته وويل نو په دې ډک بازار کې به دا ستن به ک...در ومندم.

د خوان سترګې زدې راختلې وې.

بېرته خپل ځای ته راغلم. زړو موچيانو سرونه ټيټ نيولي ول، خولې يې پټې وې، خو ګېډې يې کښته پورته کېدې، په ګېډو کې يې خندل.

ما ته هم د مکتب يوې ورې نجلۍ خپلې ځبلې را وايستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وروسته مې د بوډا موچي خندا واورېده:

- یاره بلا یې بلا! سرې دي له دې ځایه ورک کړ.

ور ومې کتل، ځوان په دوړو کې پټ و، لیرې ځای ته یې جارو کاوه. شیبه وروسته یې د موچیتوب وسایل همالته یو ورل.

بوډا ته مې وویل:

- ګناه په شانتو کې نه ده، په مچانو کې ده. پاک شیان خدای پاک پیدا کړي دي، باید چټل شیان ترې لیرې کړو.

مازدیګر مې پیسې وګټلې، پینځه جوړه بوټونه مې رنګ ولې وو. ژوند یو څه ښه شو، دومره څه مې موندل چې له لوږې مې ساتلو. وروسته مې دوه‌ی ډېرته درې وخته کړه، خو په اول سهار مې د ژوی ګېډه خرابه شوه، ولې به نه خرابېده! ګېډه یې له درې وخته خوراک سره نابلده وه.

زه به هر سهار سړک ته وتم، تر مازدیګره به مې بوټونه رنګول، ښه و، چا کار نه راباندې درلود، په چادرې کې پټه وم. هسې مې نه مالومېده، په رنګ رنګ کړیو تورو او خیرنو لاسونو ته هم چا نه کتل.

زه او خپل اولادونه مې ول، نه مې به چا کار دراود او له چا کار راباندې درلود. له هیچا سره مې راشه درشه نه لرله، لېونۍ مې هم نه پوهېده چې زه چېرته اوسم، څه کوم، له چا سره یم! زه ورکه وم، له نواو، ان له ځان او خپل ژونده هم ورکه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوا په سرېدو سره مې د ذغالو يوه زړه بخارۍ واخيسته. د مني په اخېره کې مکتبونه رخصت شول، لور مې په يوه مضمون کې مشروطه وه، زوی په دريو کې.

سپک مې نه کړل، نه ول ملامت، درس به يې خنګه زده کېده، نيم کال يې په اوبو کې لنده ډوډۍ خوړلې وه، خو د ژمي په اوله کې مې دواړه په کورسونو کې واچول.

يخني ته مې نه کتل، ان د واورې د اورېدو په وخت کې به هم د دواړو سرکونو په مينځ کې ناسته وم، سپين بخرکي به راباندې توېدل، خو باک نه راته، لا راته ښه وه، په اورښت کې به زياتره موچيان نه ول، ناروغه کېدل، خو زه به په ختو کې ناسته وم، پزه به مې بهيده، توخل به مې، د خان غوندې، لندې، په ختو لړلې چرمي موزې به ماته راتلې، موزې به وخلبدې، تازه به شوې، خو زه به هماغسې په ختو ککړه ناسته وم.

ککړه دې وای، نو څه!

د ماشومانو په غومبرو کې مې سرخي پيدا شوه، له خندا سره روږدي شول، شوندې يې نه وتې.

يوه ورځ مې زوی له کورسه راغی، ژړل يې، جامې يې په ختو لړلې وې.

وېې ويل چې د کورس تر مخې يوه هلک ووهلم، قلم يې په زور راڼه واخيست.

پاکې جامې مې ورکړې، ورته ومې ويل چې خير دی، ته جنجال مه ورسره کوه، خو دوې ورځې وروسته بيا سرې سترګې راته ودرېد. پزه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينې وه. لور مې راته ووېل چې مور کرار راتلو، هماغه هلک يو واري د
لندې واورې غونډوسکي راته ونيول.
زوی ته مې د هغه هلک کور مالوم و، دواړه ورغلو، پلار يې را ووت، په
نرمه مې ورته ووېل چې خپل زوی وپوهوه. سړي هېڅ ونه ويل، ولې به
بې ويل! له نرمي نو خدايکه دا خلک سترګه وکړي، لا يې تنده تروه
شوه، کور ته ننوت.
يوه شپبه ماتله شوو، بېرته رانه غی.
دوې ورځې وروسته مې زوی کورس ته نه ته. غوسه راغله، خو ده مرګ
تر کورس بنه ګانه. لور مې را وغږوله، اول يې څه نه ويل، خو وروسته
بې سترګې لندې شوې، سر يې وخوړېد، په شرمبدلي غږ يې ووېل چې
تېره ورځ هغه هلک زما د ورور کوناټو ته لاس ور ووړ.
له خپل زوی سره د کورس په وره کې ودرېدم، زوی مې په وېره خپل يو
همزولي را ونبود، هلک تک ژېړ و، خيرن غابنونه يې لرل.
وار له واره مې لاس ور واچاوه، ده چيغه کړه، زور يې وواهه، خو ما کله
په اسانه پرېښوده. زوی ته مې ووېل چې پتلون ترې وباسه. د زوی
سترګې مې رډې راختلې وې.
هلک کمر بند نه درلود، پتلون مې ترې کش کړ، ګروې (تکمه)
وشکېده.
زوی ته مې وکتل، هماغسې وارخطا ولاړ و، له خولې مې لاړې باد
شوې، ورته ومې ويل چې وژنم دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی مې د هلک پتلون کش کړ، هلک پر ځمکه کېناست، چیغې یې وهلې، ژړل یې. خیال پتلون یې ټینګ نیولی و.
هلک ته مې وویل چې زما له اولادونو لیرې ګرځه، قسم! بیا وار به یې کونه ناسته یې.
بیره ښځه راغله، بوزي یې وهلم، فاحشه یې وګڼلم.
له خیال زوی سره کور ته راغلم، شپه ورسته دروازه وټکېده. ذهن مې مخکې له مخکې همدې شپې ته تیار و، د پیاوړو چلوه مې را واخیستم د هلک پلار به دوه دوه کېده، سپکې سپورې یې ویلې، له خولې یې ځګونه بادبدل، ما سوکه دروازه بوزې کړه. خو ده د وره په لیخک کې پښه کېښوده. له چارې سره ور ووتم. ګاونډیان راغلل، لنډ مې ورته وویل چې د ده زوی زما د زوی کوناټو ته لاس ور وړی و، ما پرتوګ ترې وایست.
بیره ګاونډي په راغلې سرې ور بیچ وهل، ویې ویل چې زوی دې سه که، لوچک دی، د کوڅې ماشومانو ته په سپکه ګوري.
دوی بوتل ته کنځلې پیل کړې، ما کرار دروازه بندې کړه. کېږ ته راغلم.
په سبا مې بیا زوی کورس ته نه ته، وربندم، خو ما ورباندې کړه چې زه درسره یم، زړور اوسه.
غرمه راغي، ویل یې چې هغه هلک کورس ته نه و راغلی، خو بیا له غرمه خوشاله و، هلک به خوړند سر ترې تیر شوی و.
زوی او لور مې کېښول، ورباندې مې کړه چې په دې وطن کې کمزورې ژوند نه شي کولای، دلته که دې نورو ته خوله جینګه ونیوله، ترېلتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېژي، نه درته ګوري، پر ستوني دې پښه ږدي، له کغېدو دې خوند اخلي، دلته په دوو پښو روان موجودات، تول انسانان نه دي، لېوان هم شته، زرور به پاست.

دا مې هم ورته وویل چې له دې وروسته به له موره هیڅ هم نه پټوئ.

اول څرمنی (پسرلی) مې له بودا موچي د بوټونو ګنډل هم زده کړل.

اوس مې پښې او لاسونه پر رنګ نه تورول، خدایی تور ول. د ژمي سوړ باد او د اوړي تود لمر رنګ ور اړولی و، ګوتې مې له شهوته وتلې وې، وینې ترې څڅېدلې.

خپلو چاودو، تکو تورو لاسونو ته خوشاله وم.

یوه ورځ یوه دنګه ښځه راغله، بوټونه مې ور ورنګول، دې د اوږې له بکسه وړه چرمي بټوه را وایسته، لسګون یې راته ونیو، لاړه.

ما یو بل بوټ را واخیست، په برس پسې مې وکتل، هماغه بټوه په خاورو کې پرته وه، ورو مې را واخیسته، د چادرې له ورو سوریو مې شاوخوا وکتل، خلک ګرځېدل. بټوه مې په چادرې کې وکته، سترګې مې رډې را وختې، څلور سوه ډالر او څه باندې یونیم زر اوغانی وې.

کراره ولاړه شوم، دا پیسې مې څو میاشتې بس وې، خو ډېر ژر مې زړه نا ارامه شو. په لاس کې نیولې بټوه درنه راته واېښېده، ډېره درنه.

پر زړه مې بوج راغی، بېرته کېناستم، له ځان سره مې وویل:

- طاهرې! ته حرامو ته نه یې جوړه.

یو وار مې په ذهن کې د ملا صیب خبره را وګرځېده، ده هره جومه د جومات په لاوډسپیکر کې نصیحت کاوه، زیاتره خبرې یې لوڅې وې،

د زنا کیسې بې ډېرې به خپند پلحولې. مشاتینه يې هم د د خدای وخپې
په اره ول، ډېر کله به يې د ستي او تر مشتي راتلې. په د منځ د
میاشتنی ناروغی په اړه دومره لوڅ غږېدله چې زه به په ګډه کې له خپله
اولادونو شرمېدم. خو کله کله به يې نوري خبرې هم کېدې. چې به
چې که مو څه وموندل، نو دري خپلې تږي کړی چې دا د چا دي
يې صاحب پیدا نه شو نو نه يا ست ملامت.

خو په ډک بازار کې به مې خندنه ته کوله! تلل شوي. چېرې کېږ
د بوټونو رنګونه او برسونه يې هم راته وړل.

ببرته مې زړه لږ کرار شو، له خان سره مې وویل:

- که راغله، نو ور به يې کم، که يې درک مالوم نه شو. تو نه په ملامتیا
ورخ ووته، خدای خدای مې کول چې ښځه را نه شي. په زړه کې مې
همدا یوه دعا قبوله شوه، ښځه راته غله. فکر مې وکړ چې خدای ژ
وبخښلې.

مازدیگر خوشاله وم، خان او ماشومان مې تر یو څه وخته له بدبختی
راوتلي ګڼل. پیسو ته مې په ذهن کې سم حساب وکړ، ډالر مې لوڅتی
کړې. خلور سوه ډالره څه کم ډېرش زره اوغانی راتلې. د ماشومانو د
مکتب جامې، بکسونه، بوټونه... مې نوي لیدل.

د کور په دروازه کې مې لا په اولادونو زېری وکړ، زوی مې خوشاله و.
خو لور مې تروه تنده نیولې وه. سپکه مې کړه، ورته ومې ویل چې نو
څه وکم! زه به په ټول کابل کې د کوم کور دروازه ور تکوم چې هغه
اې خلکو، دا پیسې د چا دي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله وم، له زوی سره مې ژمنه وکړه چې تکه کباب به ورباندې خورم.
ده تکه کباب نه و خوړلی، د اخیستلو وس یې نه درلود، لور به مې ویل چې ورور یې ډېر وخت کورس ته نږدې د هوټل د کباب په لوګي کې ارته سپړمې ولاړ وي، د کباب په بوی نه مړېږي.
د بینډیو د پخولو په وخت کې مې نرمه سندره ویله، سندرې ته مې موزیک هم جوړ کړ، ځمڅه مې له دېګ سره لګوله، تنګا یې خدایې ښه راباندې لګېده. خو د لور غږ یودم غلې کړم. ویل یې چې په بټوه کې دوه کارتونه دي.
په بېړه مې ور وکتل، بټوې یو بل کوچیني جېب هم درلود.
کارتونه مې را واخیستل، یو د بانک کارت و، بل د دفتر.
د دفتر کارت مې واړاوه. شاته یې د تلیفون شمېره لیکلې وه.
غلې دېوال ته ور وښوېدم، ولې مې ولګول، زړه مې نا ارامه و، کاشکې بټوې دا کوچیني جېب نه درلودای، کاشکې کارتونه نه وای، کاشکې مې لور ړنده.
یودم غلې شوم، له ځان سره مې وویل:
- خدای دې یې نه ړندوي.
بېرته مې خپله خبره ترمیم کړه، کاشکې مې د لور پر سترګو یوه شېبه تیاره راغلې وای، یوازې یوه لنډه شېبه، دومره چې دا کوچیني جېب یې نه وای لیدلی.
لور ته مې غوسه راغله، دې باید دا! کارتونه نه وای موندلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر به مخه کړم، د زوی شونډې مې همداسې وچې راته ښکارېدې، کباب يې خوب و.

د لور غږ مې واورېد:

- دېګ وسوځېد.

پزه مې کش کړه، د پیازو د سوځېدو بوی ته.

د ډوډۍ د خوړلو په وخت مې لور را یاده کړه چې ښځې ته باید تلیفون وکړم. خو زما زړه نه و، تلیفون مې بانه کړ، موږ تلیفون نه درلود. لور مې راته وویل چې د ښځې به اندېښنه وي، ورور به د ګاونډي له کوره مبایل راوړي.

بله بانه نه راته جوړېده. هېڅ مې ونه ویل، زوی مې ورغی، یو زوړ مبایل یې را ووړ.

شمېره مې ووهله، تلیفون مې غوږ ته ونیو، اه! که شبکې راته ویلي وای چې دا نومره په دستګاه کې نشته نو سوجي حلوا مې خیراتوله، خو زنګ تېر شو. یو سړی و، خان یې د یوې موسسې د اداري برخې مشر وښود، لنډې خبرې مې ورسره وکړې، د ورکې بټوې خاونده یې کارمنده وه، مننې ته مې پرې نه ښود، ورته ومې ویل چې ښځه دې د بوټونو د رنګولو خای ته راشي.

سهار مې يو بوټ رنګاوه چې ښځه راغله، دعاوې یې کولې، ویل یې چې همدا یې د یوې میاشتې تنخواه ده.

تېته شوه، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، په غېږ کې یې ونیولم، زما د چادرې پر خیرنه، سپېره خولې یې شونډې کېښودې. لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ببکون وموند، یوه شېبه داسې راته واېښېده لکه خدای چې زما پر سر لاس اېښی وي.

دوې ورځې وروسته بیا راغله، د ژوند پوښتنه یې رانه وکړه، هېڅ شکایت مې نه دراود، خو زما په ستن سوریو سوریو ګوتو او خیرنې زړې چادرې د غربت چیغې وهلې.

ښځې رانه وویل چې د تره زوی یې دوچو مېوو د پاکولو یو کوچینی شرکت لري، که هلته کار غواړې، خبرې به ورسره وکم.

نور مالومات مې ورنه وغوښتل، په شرکت کې یوازې ښځې وې.

خونه مې شوه، دوې ورځې وروسته نوي کار ته لاړم. په څلورو لوړو دېوالونو کې کوچینی خلاص ځای و، د اهن چادر چت پر اوسپنیزو پایو ولاړ و.

په بېړه مې پر پلاستیکي فرش ناستې ښځې تر سترګو تېرې کړې، اتو ښځو وچه مېوه پاکوله.

یوه بوډا وظیفه را وښودله، ما به یوازې له شنو مميزو سپېره ډکي ایستل. کېناستم، شاوخوا مې وکتل، دوو ښځو کوټه پراته بادام ماتول، یوې له ماتو کړېو څهارمغزو تور پوستکي جلا کول، بلې...

بوډا پر پلاستیکي څوکۍ ناسته و، رادیو یې اورېده. کله کله به ولاړه شوه پر ښځو به راوګرځېده، بېرته به څوکۍ ته ورغی.

ښځو خړېدلي سرونه کار کاوه.

غرمه یې دودی راوړه، په غاب کې د لوبیا تر دانو خړې اوبه ډېرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تو له ورځ مې يوه خبره ونه کړه. دا نه چې ما څه نه ويل، ډېرې خبرې وې، خو کاريګرو ښځو خوله نه چوله کوله.
ماښام کورته لاړم، د ډوډۍ پر وخت به مې کله کله د ښي لاس د دوو ګوتو نوکان بې اختياره سره وجنګېدل، له ممېزو د خلو د ايستلو عادت ورسره ته.
بل سهار په سالون کې خندي و، ښځو لاس راکړ، مينه ناکې راته وايسېدلې، دوی توکې سره درلودې، خو د بوډا په راتګ سره ټولې غلې شوې.
سات وروسته بوډا ور وغوښتم، ورغلم، ويل يې چې د مميزو په پاکولو کې سوکه يې.
دا ځل مې ګوتې تيزې ښورولې، خو د بوډا د تندي ګونځې لا پسې ننوتې. وروسته راغی، په غوسه و، ويل يې چې درې ورځې دې امتحاني دوره ده، دومره ورو کار، نه کار. زړه ته مې نه لوېږي چې په درد وخورې.
غرمه يوې ښځې راته وويل چې د کارخانې مالک ډېر وخت په دوبۍ کې وي، په هفتو يې نه وينو، ټول واک يې همدې بوډا ته ور سپارلی دی.
ماسپښين مې د بوډا له غوسې ډکه ناره واورېده. ور ومې کتل، په جګو پښو د ماتو شويو بادامو کوټې ته ناست و، په ګوتو کې يې د مات شوي بادام سپينه توټه نيولې وه. ده يوې کاريګرې ته غوسه کوله، ويل يې چې د ځتک له وارې سره پام کوه، بادام بايد له پوستکي روغ راووځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښخې سر خوږند و، غلې ناسته وه، هېڅ يې هم نه ويل، خو دنګر لاس يې لړزېده.

بيا ماته راغی، په پاکو مميزو کې يې توري ګوتې ننه ايستې، ډک رغوي ته يې ور پوه کړل، مميز يې بېرته پر کوټه واچول، ودرېد، خو يودم بېرته کېناست، يو مميز يې ور واخيست، خلکې يې پاتې و.

مميز يې په دوو ګوتو کې راته ونيو. ما خلکې ترې وايست، ده خولې ته واچاوه، بې غاښونو ورې يې پرې تينګه کړه، له غروره ډکې وړې سترګې يې وځلېدې، دنيا يې فتح کړې وه، خو کور يې ودان، هېڅ يې ونه ويل، لاړ، پر خوکۍ کېناست.

په درېيمه ورځ له کار سره سمه بلده شوم، بلده له اوله وم، له مميزو د ډکو ايستل جادو نه و، کوم خاص کمال يې نه درلود، خو اوس مې ګوتې تيزې خوځېدلې.

خوشاله وم، غم مې نه درلود، زموږ لوی ارمان وچه ډوډۍ وه. وچه ډوډۍ را رسېدله، خو کله کله به د بوډا رويې خوړلم. دی له ما سره سم و، پوهېدم چې د واسطې په خاطر سترګه رانه کوي، خو پر نورو ښځو تېز ورته، ډېر تېز. کله کله به يې له خولې سپکه خبره را ووته.

يوه ورځ د يوې ښځې پښه د اوبو له ډک جګ سره ولګېده، جګ پر کونه را تاو شو، ښځې چټک لاس ور وغځاوه، خو اوبه د شنو مميزو تر کوټې لاندې وتې.

بوډا يودم پر ښځې منده ور واخيسته، پورې يې وهله، له خولې يې بې خونده خبره را ووته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه تکه شنه خره یې!

زړه مې اور واخیست، ړنګه ښځه مې تر مټ ونیوله. ښځه کېناسته، ژړل یې.

یوه بله ښځه راغله، لانده ممیز یې لمر ته وایستل.

بل سهار مې زوی ناروغه و، کارته ناوخته ورغلم، بوډا راته وویل چې داسې کار، نه کار.

غلې ترې تېره شوم، خو په سبا یې بیا ناوخته شوم. په کوټه سنګي کې کوم چسپکي ماین الوتی و، یو ساعت لاره بنده وه.

بوډا ته مې د لارې د بندېدو وویل، خو دی په دوه دوه کېده، ویل یې چې هېڅوک مفته تنخوا نه درکوي.

اه! حوصله نه ده، خو هر چاته نه. څومره چې به غلې وم، د بوډا توهین ډېرېده.

لنډ مې وبوهاوه چې له تنخوا مې دوه ساعته پیسې وګرځوه.

ښځو حیرانې سترګې را واړولې، حیرانې یې پر ځای وه، پوهېدم چې دې سرې ته یوې ښځې هم داسې نیغه خبره نه وه کړې.

لاړم، د ممیزو کوټې ته کېناستم.

کفا راغله، بوډا ته مې وکتل، د راډیو چاینلونه یې اړول، یو وار به سندره راغله، بیا به یو چا خبرې کولې، وروسته به یوازې د شارتېې غوندې کغ پورته شو.

پوهېدم چې دا د ډېرې غوسې نښه ده. دی به راته، ضرور به راته. د چاینلونو دا ډول اړول طبیعي نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خره مې سمه وخته، بودا په جګو ږغو راته کېناست، ويې ويل:
- هله نو! نور مې نه يې په کار، ورکه شه.
بيا مې هم حوصله وکړه. له مميزو ډکې لپې ته مې ور پوه کړل.
بودا تر مټ ونيولم، چيغه يې کړه!
- کونه ده که غوږونه؟! نه اورې! تاته وايم.
فکر ته وخت پاتې نه شو، د هغه پر مخ مې ور خپړې کړې، غټه پزه يې په پنجه کې راغله، بودم يې چيغې کړې، شا پر تخته ړنګ شو، پر تتر يې ور کېناستم، مخ ته مې يې سوکان ونيول. ښځې راغلې. په زور يې ترې ليرې کړم.
د بودا بخت ښه نه و، غټه پزه يې په سرو وينو کې پټه وه. موږ ناخونګير نه درلود.
بودا چټک له سالونه ووت. شېبه وروسته بېرته راغی، له ورو سترګو يې اور باديده، خو څه يې ونه ويل، زوړ مبايل يې راته ونيو.
زما واسطه وه، وار له واره د کار د اخلاقو او اصولو په اړه راته وغږېده. هغه يې کوله چې ځان ارام ونيسي، خو په غږ کې يې غوسه نه شواې پټولی.
لنډ مې ورته وويل چې خدای په امان.
ټليفون يې بند کړ. ما هم خپل بکس را واخيست، د بودا په سترګو کې غرور پروت و.
دروازې ته لا نه وم رسېدلې چې بودا بيا راپسې راغی. واسطه دا ځل نرمه غږېدله، نه پوهېږم، شايد پيدا شوي څلور سوه ډالره به يې سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دربدلي ول. له ما يې په كارخانه کې تر مازديگره د پاتې كېدو غوښتنه كړله.

بېرته سالون ته ورغلم، د بوډا پر څوكۍ كېناستم. پښه مې پر پښه واړوله، يو رغوى پاک کړې مميز مې خولې ته واچول. ښځو په حيرانى راته كتل.

بوډا راډيو ور واخيسته، كوټې ته ووت.

خبه نه وم. دا وار مې لوړه په زړه کې نه را گرځېده. اوس مې نو د بوټونو په گنډلو كې وږي وه. مازې دوه تغيره راتلل، اول، له سپوري بېرته لمر ته كېدم، دوهم، سپينو پښو او لاسونو له سره تورېدا رانه غوښته. مهمه نه وه. دا يې تور، ژوند يو رنگ نه و.

يو زوړ اخبار مې سترگو ته ونيو.

يو وخت كاريگرې ښځې يودم ودرېدې، شاته مې وكتل، واسطه له يوه دريشې كړې سړي سره راغله. سړي ميانه ونه درلوده، غټې رڼې سترگې يې وې، لنډه وږه يې گڼه وه، خو د ككرى سپين پوستكى يې، تر تورو كمزورو وېښتو روښانه ښكارېده.

ودرېدم. واسطې لاس راكړ.

سړي لاس وخوځاوه، ښځې كېناستې.

بوډا دوې پلاستيكې څوكۍ راوړې. پر يوې يې خپل زوړ څادر تېر كړ. سړي ماته د كېناستلو بلنه راكړه، زه هم بر خپل ځاى كېناستم.

ما دا سړى تر دې دمه نه و ليدلى، خو د كاريگرو ښځو ولاړېدا راته ويل چې كه وي، كه نه وي، همدا د كارخانې مالک دى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي له کاریګرو ښځو په موسکا احوال واخیست. له دوی یې د جوړ ناجوړ پوښتنه وکړه، ویې ویل چې له کارونو یې خوشاله دی، وروسته یې خپلې ترلې ته وکتل، هغې د سترګو په اشارې زه ور وښودلم.

سړی ورو وغړېد، ده د کار قوانین او د خپلې کارخانې اصول تشریح کړل، ویې ویل چې په دې لسو کلونو کې یې چا په کارخانه کې کوم بل یوه ته لاس نه دی ور اچولی، په کار کې هر څه د زغم وړ دي، خو توهین او لاس اچول نه مني.

ده اوږدې خبرې وکړې، په ټیټ غږ غږېده، په هره خبره کې به یې اغلې راته ویل، خو دې احترام خوړلم، ما له دا ډول احترامه ښه خاطره نه دلوده.

په اخېر کې یې راته وویل چې یوې مهمې جلسې ته روان و، خو د خپلې ترلې له پاره یې لاره را کږه کړه، ویل یې چې دا موضوع به له نږدې وڅېړو.

وروستی خبره یې دا وه چې متاسفه یم، ماته د یوه سپین ږیري وهل او توهین د زغم وړ نه دي.

بوډا ته مې وکتل، وړې سترګې یې ځلېدلې.

سړی ولاړ شو، خبره خلاصه شوه، مانا نوره نو څه! مخ دې ورک که! خو ترلې یې مداخله وکړه، ویې ویل چې د دې خبرې هم باید واورې.

سړي ساعت ته وکتل، بېرته کېناست. ماته یې وکتل، ویې وویل:

- څه ویل لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

ـ نه! منږه!

سرې خپلې ترلې ته وکتل، ماته یې مخ را واړاوه.

ـ دومره خو ویلی شې چې دا سپین ږیری دې ولې وواهه.؟! دی دې د پلار غوندې دی.

ومې ویل:

ـ خکه خو مې وواهه!

دواړو یو بل ته وکتل.

ومې ویل:

ـ سم وایې، دی هم زما د پلار غوندې ګنده، مرداره او ناولې خوله لري، له سپکو سپورو پرته یې بل څه نه دي زده. پلار مې هم په ښځې لاس پورته کاوه، دی هم همداسې دی، خو پلار مې ښه و، خپله ښځه او لور یې وهله، دی خو پردی ښځې تر متو نیسي، پوزې وهي یې، شنې خرې یې بولي.

غلې شوم، ناستو کاریګرو ته مې مخ ور واړاوه. ومې ویل:

ـ بد وایم؟!

ټولې غلې وې، وارخطا ښکارېدې.

ومې ویل:

ـ د اولادونو تشې، ننوتې ګېډې یې سترګو ته ولاړې دي، له داره څه نه شي ویلای، هره یوه د ورځې لس څله سپکېږي. توهینېږي او لاس ور اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړوره غم پېدم، څه مې له لاسه نه وتل.
ومې ويل:
ـ تا د کار قانون پوازې له پوې خوا حفظ کړی دی، خو د کار په قانون کې به دا هم ليکلي وي چې هېڅوک د کارېګرو د توهين او تحقير حق نه لري، هېڅوک دوی ته کنځلې نه شي کولای، هېڅوک لاس نه شي ور اچولای، هېڅوک خرې نه شي ورته ويلی....
دوی مې همداسې په حيرانۍ کې پرېښودل. کراره له کارخانې ووتم.
بايد حيران وای، دلته ځينې خبرې له فکر پرته وچې کلکې، هوايي منل شوې دي. که کوم ماشوم پر اوړو در سپور شو او ته يې سوکه له اوړو کښته کړې، نو له هرې خوا به داړې در ولوېږي چې دی خو ماشوم دی، نه به پوهېږي، ته خو پوهېږې. ها! سمه ده، دا يې ماشوم، نه به پوهېږي، يوه احمق به دومره نه وي ور ښودلي چې د بل کړکۍ په ډبرو مه وله، په کوڅه کې د ولاړ موټر رنګ ته مېخ مه نيسه. په سودا پسې له بل تلونکي ماشومه پيسې مه وړه، جنګ مه کوه، د لوپانو پښو ته پټاکي مه ور اچوه، په کاغذپران پسې پردو کورونو ته مه ور اوړه، د خلکو دروازې مه ور ټکوه، په کوڅه کې روانې نجونې په ډبرو مه وله. ...ښځو ته دا مه وايه چې خاله! کوم فلمونه دې خوښېږي، سيکس؟ خير، دا يې ماشوم، څه به نه ورته وايې.
که کوم مشر درباندې ګرم و، بيا هم ستا مخ تور دی. دی چې هر څه کوي، کوي به يې، حق نه لرې چې پورته ورته وګورې. که دې وکتل، بې ادبه يې. که دی په خلورو روان هم وي، يو فوقيت لري، مشر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار هم همداسې در واخله، که قتل زوی وکړ او په بدې کې يې د قاتل زوی د ژوند له پاره لور قرباني کړه، هېڅ خبره نه ده، که يې پيسې دربانډې واخيستې او اويا کلن ته يې کېنولې، بيا هم پلار نه دی ملامت، له خپل قسمته به يې ګنې. که يې په څوارلس کلنی کې په قمار کې وارولې، يوه قمارباز، پوډري او شرابي ته يې کېنولې، بيا هم پلار د خپل اولاد بد نه غواړي، خير به دې په همدې کې وي. ان د ورې ګيلې حق هم نه لري. ښکه چې پيدا کړې يې يې، ډوډی يې درکړي.

اه! هيڅکه هم خپل پېښونګوري لوړې ته نه پرېږدي، تو له ورخ ګرځي، ګرځي، ګرځي، دومره څه ورته راوړي چې ويې ساتي او له احسان پرته يې لوی کړي.

خو دلته همدا يوه خبره هم بس ده چې پلار پيدا کړې يې، وه بابا، ولې بې پيدا کولم؟! ما خو نه و ورته ويلي چې پيدا مې که، بس، خپله لتې او سختې يې وه، د پېنځو روپو کاندم يې وانه خيست، له ښځې سره پربووت، يوه شبېه کښته پورته شو، وسونګېد، سره ساه يې وايسته، احسان يې پر خپل اولاد واچاوه چې وګوره! په څومره زحمت مې پيدا کړې.

څه! انساني غريزه او حلاله نکاح ده، تول کال په کال بچي راوړي، يو يې بيا دې، وروسته خو خپل مسوليت وپېژنه، تر هغه پلار خان خار که چې مينه درکړي، خوراک، جامو، صحت، تربيې او درس ته دې پام وکړي، له نورو دې وساتي او خپل مسوليت ومني. که احسان دربانډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوي هم بده نه ده، دليل لري، نور پلرونه د خپلو اولادونو په کيسه کې نه دي، خو دی مسوليت پېژني، پيدا يې کړي، کوڅې ته يې ونه سپارلې، پام درباندي کوي او په سخته کې درسره دی.

خو هغه پلرونه د احترام وړ نه دي چې پيدا دي کړي، خوراک، څښاک، صحت، جامې، تربيه او مکتب دي خدای ته حواله کړي او په ماشومتوب کې دي د قمار په يوه داو کې واروي.

نه هر ماشوم د ترحم وړ دی او نه هم هر مشر په احترام ارزي. نه د هرې مور تر پښو لاندې جنت پروت دی او نه هم هر پلار د دعا وړ.

مور ته همداسې ويل شوي دي، زما هغه ماشوم تر اوسه بد ايسي چې زما د زوی کوناټو ته يې لاس ور وړی و.

زه به د هغه مشر او ملا هيڅوخت احترام ونه کړم چې مامور قدوس يې ملايکه ګڼله او زه بې عزته ورته بنکارېدم.

زه به هغه پلار ونه بخښم چې د امتحان له پاره مې امادګي نيوله، غوښتل مې چې د پخوا غوندي اول نومره شم، خو دی راغی، کتاب او کتابچه يې په لغته ووهل، ويې ويل چې نور دا شيان در تولوه، په درد دې نه خوري، په قمار کې مې وارولې، ځان تيار که، راتلونکې هفته دې واده دی.

ځينې قضاوتونه له اوله منل شوي دي، هېچا ته غلط نه ښکاري، ان دومره زړه هم نه لري چې د سم او ناسم په اړه يې فکر وکړي، د کارخانې مشر هم همدا باور درلود، د بې حيثيته بودا حيثيت تاواني شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته مې لاسونه تور کړل، لمر ته کېناستم. خو د موچيتوب په اوله ورځ لا واسلمه ښځه راته ودرېده، خندل يې، ويل يې چې ستا له تګه وروسته مې د تره زوی د بوډا په غياب کې له کارېګرو ښځو سره وغږېد، يوې هم له سرې ښه خوله نه وهله، د تره زوی مې زاره سړي ته خواب ورکړ.
زه غلې وم، دا زما په زړورتوب ميينه وه. اخبر يې وويل چې بېرته به خپل کارته ورځم. خو ما نه منله، په همدې موچيتوب مې اولادونه مړېدای شوای.

دا خفه راته لاړه، خو بله ورځ بيا راغله، دا ځل ډېره تينګه وه.
بل سهار ورغلم، کارېګرې ښځې راته خوشاله وې، دعاوې يې کولې، ويل يې چې د بوډا له سپکې خولې دې وژغورلو.
ځرمې ته واسعله راغله، ويل يې چې د تره د زوی مې خوښه شوې يې، د بوډا پر ځای يې تاته د همدې اتو ښځو مشري در وسپارله.
تر مازديګره نا ارامه وم، د (خوښه شوې يې) تکی همدلته نه خلاصېده، لګی يې درلوده.

بل ماسپښين بوډا راغی، خپله در په دره ورځ يې ياده کړه، په ژړا کې يې راته وويل چې خدای به کوي، ته به کوې.
بوډا ته مې تمه ورنه کړه، دی نا امېده د باندې ووت.
له ښځو سره وغږېدم، زړونه يې د بوډا د زره غوندې ډېرې نه وې، نرم وو، ويل يې چې بوډا خپلو زامنو شړلی دی، نه کور لري نه اور.
واسعلې ته مې ټليفون وکړ، بوډا بېرته کارخانې ته راغی. دا ځل کرار و، خوشکې يې نه کولې، خو له ډېر احترامه به يې سترې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېنې کسان دې په ښو تر هغه نه پوهېږي چې ورته بد نه شي. اول به بدېږي، بیا به ښه ورته ښکاري، بودا ته ښه ښکارېدم، ډېره ښه.
وخت ښه تېرېده، ژوند ښه و، کور او کارخانه.
د اولادونو جامې مې نوې وې، دواړه مکتب او کورسونو ته تلل، زوی مې د مازدیگر لخوا کلپ ته ته. په کمو مو قناعت کاوه، خوشاله وو. خو یوه شپه تېز باران ووربد؛ چت سوری شو، زه او اولادونه تر سهاره په جگو پښو ناست وو.
د کور خاوندې د کوټې چت جوړ کړ، خو نم ورک نه شو. ما او اولادونو ته مې د پښو دردونه پیدا شول.
بله چاره نه وه. کډه مو څو کوڅې لاندې یووړه. نوی کور دوې خامې کوټې درلودې، یوه یې لمر ته وه، پر بلې د څنگ د دوه منزله کور سیوری پروت و. خو یوه ښېگڼه یې درلوده، بېل کور و، په غټه حویلۍ کې لمر ته ازاده گرځېدای شوای، خو لنډ وخت وروسته همدا گرځېدا هم راباندې ودرېده، یوه ورځ د څنگ د کور د دوهم منزل پرده وخوځېده، فکر مې وکړ چې کوم ماشوم دی، خو بل مازیگر مې په نیمکښه پرده کې ډېل برېتونه ولېدل.
ان په خپله حویلۍ کې به مې هم د جامو د وېرولو پر وخت چادري اغوسته.
ما هېڅ نه و کړي، غلې به خپل کارته تلم، خو په یوه هفته کې ټوله کوڅه خبره وه، څوانه، جانه ښکلې کونډه یوازې اوسېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کونډه نارينه وو ته تياره ګوله وه. لېدو ته به يې باني پيدا کولې، خو د کوڅې ښځو لمنې رانه ټولولې، دوی ته سمه چټلې ښکارېدم.

په دې تنګه اوږده کوڅه کې به د ملا له اذان سره دروازې خلاصې شوې، زياترو يې اوږدې ږيرې درلودې، خينو ته د جومات فرش ناولی ښکارېده، جاينمازونه به يې پر اوږو ول، پايڅې به يې تر زنګنونو ور پورته کړې وې، په يوه او بل اندې به تلل، خو زما د کور تر مخې به ورو شول، لکه په سخوندر چې د غويمې غوا بوی ولګېږي، سپږمې به يې وږې شوې، پزې به يې پورته ونيولې، بوی به يې وکيښ، رمبارې به يې کړې، بېرته به يې د خدای کور ته مخه کړه. دوی خدای يوازې په پورته کړيو پايڅو کې ليد.

خبرېدم، رنګارنګ خبرې راتلې، زياترو يې د امريکايانو په دفترونو کې لوڅه لېره ليدم. دوی ته هغه ښځې له دين او حيثيته وتلې ښکارېدې چې له کوره به توله ورځ ورکې وې.

يوه ورځ يوه زړه ګاونډۍ راباندې مهربانه شوه، چټلې يې وزغمله، راغله، ما له چايو ډکه پياله ورته کېښوده، دې د زنا ګناوې را يادې کړې، لوڅه يې د دوزخ په سرو لمبو کې ودرولم.

باک نه راته، دا يې د دوی په خبره په سرو لمبو کې ولاړه، نو څه؟! زه په دې دنيا کې لا سوځېدلې وم، ما بايد د خپلو اولادونو له پاره دا خبرې منلې وای.

خو د دې تنګو او چټلو کوڅو اوسېدونکي د همدې کوڅو غوندې چټل ول. کار ته د تلو په وخت به مې سمې کنځلې اورېدلې، د دوکان تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ناستو سپین ږیرو او خوانانو فاحشه بللم، وروسته نبغ راته ودرېدل، ویل یې چې هله نو! بار او بستره دې تړه، ، ورکه شه، زموږ خوانان مه بې لارې کوه.
ولې به مې بې لارې کول؟! نه پوهېدم، ما خو چاته نه و ویلي چې راشه، راسره پرېوزه. دوی به سهار او مازدیگر زما د کور تر مخې ولاړ ول. سترگې به یې نه رانه اړولې، ان زما زړې، سپېرې چادرې ته به یې هم د مخې لمنې پورته راختلې وې.
زه په دې سپینو پاکو او سپېڅلو خلکو کې تور داغ وم.
بله ورځ د جومات ملا راغی، ده تر اخیره راته ونه کتل، سترگې یې ټیټې وې، زما پټ مخ ته کتلو هم گناه درلوده، ده په ډېر احترام له ما د کور د پرېښودلو غوښتنه وکړه. ورته ومې ویل چې سمه ده، خو ما دلته د یوې میاشتې پېشکي کرایه ورکړې ده.
په سبا یې تر یوې میاشتې ډېره کرایه راته ټوله شوه، چټلې باید دا مقدس ځای پرېښې وای.
یوه هفته به هر مازدیگر د خوشال خان په کوڅو کې گرځېدم. تمه مې وخته، دلته د کور کرایې ډالر غوښتل.
نه کېده، بېرته تنگو کوڅو ته ورغلم، کورونه ول، خو گډ، اخیر مې یو ارزانه کور وموند. کور نه و، د موټر له گراجه یې یوه تنگه کوټه او تشناب جوړ کړي وو، خو ښېگڼه یې دا وه چې سړک ته نږدې و، د مقدسو خلکو نه راپام کېدل. لنډه به سړک ته ور وختم، موټر ته به مې لاس ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ درې کاله په همدې یوه کوټه کې تېر کړل. نه مو په چا کار درلود او نه چا کار راسره لاره. شناخت بنه و، پام مې غلطېده، زړه مې تښېده،، ستړیا مې ونه، خو ماته یې ستونزې پیدا کولې. ان په دې موده کې د خنګ ګاوندی ته هم ور نه غلم، له خلکو سره په فاصله کې مې خبل خیر لید.

یو ځل مې لبور له موټره ولید، د چادرې وړو سوریو ته مې هم لاس ونیو.

زما تول ژوند زما اولادونه ول.

اولادونو ته مې یو مستعمل تلویزیون واخیست، لور به مې د ورځې یو ساعت درامه لیدله.

ماخستن به مو تر خبرو خندا دېره وه، خو وروسته مې لور یودم خوابدې شوه. ډېره خوابدې.

غلې وه، زما هرې پوښتنې ته به یې لنډ ځوابونه راکول (هو) یا (نه). کتاب به یې مخې ته پروت و، خو دې به دېوال ته کتل، له ډودۍ ژر ولاړېده.

په لنډه موده کې یې رنګ ژېړ شو، سترګې یې پکې را وختې، وچه کلکه شوه، کله کله به یې ژړل.

ډاکټر ته مې وروستله، اورده نسخه یې ورته ولیکله، ویل یې چې نجلۍ ژور خفګان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لور سره کېناستم، خبرې مې ورسره وکړې. ورته ومې ویل چې څه غم لرې! وایه، څه غواړې؟ ځان به ګرو کم، تا ته به ستا د خوښې شی واخلم.

دې یوازې راته کتل.

اولادونو مې هېڅ خبره نه راته پټوله، همداسې مې عادت کړی ول. دوی هم کومه بله چاره نه درلوده، له ما پرته یې بل څوک نه درلودل، هم یې مور وم او هم پلار، زړونه به یې ماته تشول، خو دا ځل نجلۍ غلې وه، ډېره غلې. ورته ټینګه شوم، ویې ویل چې هېڅ خبره هم نه شته.

خبره وه، حتما وه، خفګان بې دلیله نه وي، خامخا دلیل لري، خو لور مې دلیل نه وایه.

بوماز دیګر مې ورته وویل چې خامخا به راته وایې، دا غلې وه، خو ما په کراره نه پرېښوده، د دې خبرې مالومول مهم ول، بودم غوسه ورغله، ټرې بې وهلم. تشناب ته ننوته، ور یې وتاړه.

اوا ما تر دې دمه له اولادونو ترخه خبره هم نه وه اورېدلې.

جوړت یووړم، دې کوم مشکل درلود؟ نه پوهېدم. په غربت کې مې د اولادونو جامې نوې وې، خوړه ورسره غړېدم، مکتب ته به دواړو یو یو لسګون وړ، زوی مې کلپ ته تلو، په دوو هفتو کې مې خامخا دواړو ته بوبو خوراک تکه کباب اخیست.

د لور خفګان تاثیر راباندې وکړ، ګوتې مې ورو شوې، په بسته ورځ کې مې چارګ ممیز نه پاکول، خو د خوشکې څوک نه ول. بودا به یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته خندل. يوه ورځ يې سپېلنې راته ودودول، ويل يې چې بدې سترګې به در واوړي، په کار کې ډېره تېزه يې.
نجلی مې بيا ډاکټر ته ور وسته، نسخه يې بدله کړه، خو وېې ويل چې دا د دوا کار نه دی، د خفګان علت به پيدا کوې، علت به له مېنځ وړې.
کوم علت؟ نه را مالومېده.
يوه شپه مې د لور خندا واورېده، په خوب کې يې خبرې کولې:
ـ رامينه! مه! ايسکريم دې راباندې چپه کړ.
زړه مې اور واخيست، اول مې د نجلی اوږې وخوځولې، بيا مې ګرېوان ولګاوه، نجلۍ په ځای کې ناسته وه، حيران يې راته کتل.
په ولاړو مې وويل:
ـ رامين څوک دی؟!
د نجلی سترګې ردې راوختې. سر يې وخوړېد.
ځامخ ورته کېناستم. ومې ويل:
ـ زما ځواب دې رانه کړ.
نجلی غلې وه.
ومې ويل:
ـ په خوب کې دې رامين ياداوه.
سر يې پورته نه کړ.
يودم مې تر څنګ ونيوله، نجلی چېغې کړې. زوی مې په خپل ځای کې کېناست. په خوبولو سترګو کې يې حيرانې راګرځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې پام شو، د لاس پر ورغوي مې وینه پرته وه.

دېوال ته ور ونښوېدم، همالته کېناستم. پرتې نجلۍ ته مې وکتل، پزه یې وینې وه.

یودم مې وژړل.

زوی مې راغی، زما پر اوږه یې لاس کېښود.

ورو یې وویل:

ـ ادې! څه خبره ده؟

ګروپ مې مړ کړ، په کمپله کې ننوتم، تر ډېره خوب نه راته. یو وخت مې سترګې رنې کړې، لمر د کوټې له کوچینۍ کړکۍ را لوېدلی و.

دېوال ته مې وکتل، د اولادونو د مکتب جامې نه وې.

توک توک وم، هومره هم نه. کار ته تلای شوای، خو پښې مې نه تلې.

غرمه مې اولادونه راغلل. لور ته مې هېڅ ونه ویل، ښه نه و، زوی مې خبرېده، خبره مې مازدیګر ته وساتله.

مازدیګر مې زوی کلپ ته لاړ. له لور سره کېناستم، د رامین پوښتنه مې ترې وکړه، سر یې خوړند و، خوله یې په امبور نه خلاصېده.

د لور نسخه مې را واخیسته. سړک ته ووتم، ما مبایل نه درلود، د یوه دوکاندار له مبایله مې ډاکټر ته تلیفون وکړ، د ډاکټر په یاد نه وم، سم یې وپېژندم. ورته ومې ویل: یوازې زما لور خو نه وه، د ورځې ډېر ناروغان ورتلل. ورته ومې ویل چې لور مې دوه ځله درسته، اوس یې د خفګان علت مالوم شو، نجلۍ مینه راته ښکاري. ډاکټر لنډ راته وویل چې مینه زور خفګان لري، له غوسې کار مه اخله. دا ستونزه په کراره حل که.

بېرته کور ته راغلم، تلويزيون لګبدلی و، خو نجلی دېوال ته کتل.

بيا مې خبرې ورسره وکړې، ومې ويل چې ته لا تر اوسه په لسم صنف کې يې، وړه يې، دا خبرې دي له درس او ژونده باسي.

دې يوازې را وکتل. غټې سترګې يې له اوښکو ډکې وې، بېرته يې سر وځړېد.

زړه مې اور واخيست، خو بله خبره مې ونه کړه، پوهېدم چې دا د کرارې کار دی.

ورځې تېرې شوې، نجلی ونه خندل. يو مازديګر يې ژړل.

ما مېنه نه پېژندله، د مېينتوب وخت مې ونه موند، په کوچينيتوب کې واده شوم، ځکه په مېنه نه پوهېدم، درد يې نه و رامالوم، اوس مې دا درد په ځپله لور کې ليد.

تر څنګ يې کېناستم، کراره مې را ړنګه کړه، نجلی زما پر اوږه سر ولګاوه. ژړا يې تېزه شوه، په ژړا کې يې وويل:

- ادې! زه يې هم خدايکه غواړم، خو نه کېږي، رامين له هېرېدو وتلی دی.

د هغې په ګنو وېښتو کې مې ګوتې تېرې کړې، ومې ويل:

- رامين څه کاره دی؟

غږيو واخيسته:

- انجنيري وايي.

څنګه مو سره وپېژندل؟

نجلی غلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه مې تکرار کړه:

ـ خنګه مو سره وپېژندل؟

نجلۍ وويل:

ـ يو سهار مکتب ته تلم، له شا يې راپسې غږ کړل، وېل يې چې قلم درنه ولوېد.

سم يې وېل، بکس مې سوری و.

بل سهار مې بیا ولید، کتابونه يې په لاس کې وو. دواړه يوه تونس ته ور وختو. زما کرايه يې ورکړه، خو تر اخيره يې راته ونه کتل.

بيا مې ونه لید، خو يو سهار مکتب ته تلم چې يو موټر راته ودرېد، ور ومې کتل، هماغه هلک و، وېل يې چې هسې مو هم لاره يوه ده، که دې زړه وي، شاته کېنه.

منته مې ترې وکړه، موټر ته ور ونه ختم. ده هېڅ ونه وېل، روان شو. څو وارې مې بيا تر خنګ تېر شو، راکتل به يې هم نه، خو بوه ورځ په خپله ورنه ودرېدم، خدای خبر چې ولې! نه پوهېدم، خو زړه مې درېدا غوښته، پښې مې نه راسره تلې. ودرېدم. يو وخت د موټر د شا په سېټ کې ناسته وم. ده يوه خبره هم ونه کړه. مکتب ته نږدې له موټره کښته شوم.

وروسته به په خپله ورته ماتله وم، په کوم سهار چې به راته غی، توله ورځ به مې پر سر درد و، خو ښه و، رامين ډېره غيرحاضري نه کوله، موټر به راته ودرېد، د شا سېټ ته به ور پورته شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامبن به دېر وخت غلی و، خو کنه که به یې د موټرو بېروبار زیه خو
شکایت به یې کاوه، له ده مې هېڅوخت مې باکه خبره نه اورېده
وروسته د غرمې له خوا هم ورسره راتلم، دواړه تقریباً یه یوه وخت
رخصتېدو، یا به دی زانه ماتله و یا زه.

نجلی غلې شوه، ومې ویل:

- نور؟

- هیڅ! همدا!!

- بل ځای نه یې ورسره تللې؟

خدایزده د نجلی په ذهن کې سرخې له کومه شوه، ورو یې وېل:

- دوه ځله یې ایسکریم راباندې وخوړل.

ومې ویل:

- هلک هم درباندې مین دی؟

غلې وه.

فکر مې وکړ، دا خبره باید یو طرفه شوې وای. نجلی ته مې وویل چې غواړم هلک ووینم.

دا وارخطا شوه. خو ما له دې خوان سره غږېدا غوښته.

دوې ورځې وروسته مې لور د هلک نومره راوړه. زنګ مې ورته وواهه، هلک زرور و، فاضل بېک ته مې را وغوښت. فاضل بېک د کمپنی او کونه سنګې په منځ کې دی. د غزنې د موټرو اډه سره ادرس و، نه یې غلطوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لور سره ورغلم، لور مې يوه سپينه زړه کړولا را وښوده، تر لوړ مې ګامونه ګړندي کړل، د موټر بنده ښيښه مې وټکوله.
يوه ښکلې ځوان ښيښه ټيټه کړه، وړو يې ووېل:
- معاف که! ماتې پيسې نه شته.
نه و ملامت، ما لا خپله چادري نه وه نوې کړې، د چادرۍ د نوي کېدو وس مې درلود، خو زړه چادري راته ښه وه، همدې خبرې، زړې توټې له مردارو سترګو ساتلم.
ځوان بوټم دروازه خلاصه کړه، بخښنه يې وغوښته، ده زما تر خنګ زما واړه لور ليدلې وه.
ځوان اوږدې ښورې سترګې درلودې، د مخ سپين پوستکي يې صاف و، د تورو ويښتو څوکې يې پر وروځو پرتې وې، غاړه يې په برګ دسمال کې پټه وه.
له سلام وروسته يې په ډېر احترام له مور هيله وکړه چې دلته د سړک سر دی، موټر ډېر تېرېږي، د خبرو له پاره به کوم مناسب ځای ته لاړ شو، خو ما هماغه ځای ښه وګانه.
همالته مې په واړو د ده د کورنۍ په اړه مالومات ترې وغوښتل، ده يې وېل چې په کور کې دوه وړونه يو، کور يې خپل دی، مور يې دا ډېر وخت ناروغه ده، له ځايه نه شي پورته کېدای، پلار يې په ده افغانانو کې دوکان لري...
دوهمه خبره مې له لور سره د واده په اړه وه:
- زما له لور سره واده کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړور یې راته وویل:

ـ هو.

ـ خو زه شرطونه لرم.

نېغ یې راته وکتل.

ومې ویل:

ـ لور مې ښل کور غواړي.

ویې خندل:

ـ اسانه دي.

ـ نو ته دومره پیسې لرې؟

ـ پیدا کوم یې.

ـ له کومه؟

ـ خدای لوی دی.

د خدای په لوبې کې نو ما هم شک نه درلود، خو ځواب یې قانع نه کړم، خدای کور نه ورته جوړاوه.

بله پوښتنه مې وکړه:

ـ له خپلې کورنۍ به بېلېږې.

ـ پوهېږم، ښل کور یانې له کورنۍ بېلېدا.

ومې ویل:

ـ زما لور دومره دربانديې گرانه ده؟

ـ د هغې له پاره مرگ منم.

ـ رښتیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبې خندل:

- نو ته يې نه منې؟

ومې ويل:

- د غاړې دسمال دې راکوې شې؟!

هلک په حيرانۍ راته کتل.

ومې ويل:

- د غاړې دسمال!

هلک دسمال راته ونيو. شاته يې ودرېدم، سترګې مې ور وتړلې.

لور مې وازه خوله نيولې وه.

ومې ويل:

- که تر دې سړک په منډه واوښتې نو لور مې ستا شوه. اوس، همدا

ګړی. تر لاس بې نيسه. خه!

ځوان ولاړ و.

ومې ويل:

- سل په سلو کې نه مرې. پنځوس فيصده د ژوندي پاتې کېدو چانس

لرې. لور مې په پېنځوس فيصده چانس نه ارزي؟!

هلک يودم دسمال له سترګو لېرې کړ. له خولې يې لاړې باد شوې:

- ته لېونی يې. وژنې مې!

په موټر کې کيناست. تور تايرونه وګرځېدل. د راېړ سوځېدلی بوی مې

سپېږمو ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور مې يودم وژړل. همالته د سړک پر غاړه پر سيمټي جدول کېناسته

په ژړا کې يې وويل:

- تا د ملندو له پاره راغوښتی و!

ومې ويل:

- نه، خو ده ويل چې ستا له پاره تر ژوند تېر دی.

- دا ملندې نه وې، نو څه وې! کوم څوک به هم په دې تېزو موټرو کې پټې سترګې تر سړک تېر شي!

تر څنګ يې کېناستم، ومې ويل:

- دا هلک ماته په واک ښکاره نه شو.

لور مې راته و هم نه کتل.

ومې ويل:

- دا هلک دې بدبخته کوي، په اول ځل مې ليد، خو له يوې پردې ښځې سره زړور غږېده. داسې راته واېسېد لکه له ډېرو ښځو سره چې غږېدلی وي.

لور مې دا ځل نېغ راته وکتل، په سترګو کې يې له ما کرکه پرته وه.

ومې ويل:

- بله خبره! دی ستا له پاره تر خپلې کورنۍ او ناروغې، شلې مور تېر و، چا چې مور او کورنۍ درته پرېښوده، يوه ورځ تا هم د کوم بل له پاره پرېږدي. په داسې خلکو له حده ډېر باور، له حده ډېر تاوان لري.

نجلۍ غلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

ـ نور به له دې هلک سره نه وینې.

څه یې ونه ویل.

چیغه مې کړه!

ـ پوه شوې؟!

نېغ یې را وکتل. په لندو سترګو کې یې بغاوت پروت و.

ومې ویل:

ـ سمه ده.

په چادري کې مې غبرګ لاسونه ننه ایستل، د چادري خولې مې تر سر پورته کړه، په هوا کې مې وګرځوله، د چادري واړه سوري مې شاته کړل. هېڅ مې هم نه لیدل. یودم مې پر سړک منډه ور واخیسته، کڼ شو، پرله پسې تېره هارنونه راغلل، نورې کڅاوې مې واورېدې، کنځلې او هارنونه سره ګډ ول.

یو وخت یو چا تر مټ ونیولم، د لور ژړا مې واورېده، بېرته یې شاته بوتلم. چادري مې پورته کړه، د سړک په مینځ کې څو موټر کاږه ولاړ ول، د یوه مخه بېرته د کمپنۍ خواته تاو شوې وه.

موټروانان ډونګېدل. نارې یې وهلې، دېوه چیغې تر ټولو تیرې وې، ویل یې چې دې لېونۍ ته خنځیرونه واخلئ، کلکه یې تړئ.

لور مې ژړل.

ورو مې وویل:

ـ یو به غواړې! یا مور، یا رامین.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور مې چيغې وهلې، له رامينه تېره وه.

ورځې ووتې، د رامين په اړه نه ما څه وويل او نه هم نجلی، خو دا د پخوا غوندې خفه وه. نه يې خوب درلود او نه خوراک، پوهېدم چې رامين يې له زړه نه وځي.

زه به کار ته تلم، تروله ورځ به ورکه وم، ماښام به مې له کوټې سنګي د ډېګ سودا راسره راوړه، دوډۍ به مو وخوړه، تول به غلې پرېوتو.

لور مې په څلور نيم مياشتني امتحانونو کې په دوو مضمونونو کې پاتې وه.

ورباندې غوسه نه شوم، دومره مې ورته وويل چې عاقله او بالغه يې، تصميم دې خپل دی. که له رامين سره واده کوې، په مخه دې ښه.

دې وژړل، خو ما اوښکه هم تويه نه کړه. که انسان وای او زه يې خپل خان ګڼلای، نو زه به يې درک کړې وای، زما سختې، لوږې، تندې او له دوی سره خوارې به يې سترګو ته درېدلې وه، که نه وه، نو نه به وه.

څه مې کوله. د هغه چا دنيا اوسه چې ته يې دنيا يې. زه اوس د دې دنيا نه وم، خپل ژوند يې و، نور له ډېرو نصيحتونو کانګې راتلې.

يوه ورځ د کارخانې بوډا راته وويل چې رييس غوښتې يې!

اه! دا يې لا بل غم.

مجبوره وم، ادرس مې ترې واخيست.

دومره پوهېدم چې د کارخانې مالک يوه بله کارخانه هم لري، خو ما تر دې دمه نه وه ليدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم. کارخانې په عمر بوخ خوکېدار درلود. خو دروازه یوې زړې سخې راته خلاصه کړه.

د لوېې تکې شنې حویلۍ په سر کې دوه منزله ښایسته تعمیر ولاړ و. ورننوتم. په یوه لوی سالون کې د یوه اوږده مېز دواړو خواوو ته ښځې ناستې وې، ټولو سپینې جېنې. لږ شنه ټیکرې او شنې دستکشې لرلې. دوی پاکه کړې وچه مېوه په وړو پلاستیکونو کې اچوله.

زړه ښځه پورته وخته، زه همالته ماته شوم. ښځو خپل کار کاوه، ټولې غلې وې. یوې بلې خواته یې نه کتل. بوازې د پلاستیکونو کرپا اوربدل کېدله.

په پلاستیکونو کې اچول شوې مېوه یوه لوی ماشین ته ورتله. هلته کارتن کېدله.

زړې ښځې را غږ کړل. پورته ور وختم. یوه دروازه یې راته خلاصه کړه. رییس مې له بودا سره له دعوې را وروسته نه و لیدلی.

ده توره دریشې اغوستې وه، ګوتې یې د کمپیوتر په کیبورد چټکې خوځېدلې.

ماته یې وکتل، ودرېد.

زړې ښځې دروازه پورې کړه. په خپله مخه لاړه.

سرې وخندل، له ماپې پر پسته څوکۍ د کیناستلو غوښتنه وکړه.

ا. دې خندا او دې براخېتوب خوړلم.

چاره نه وه. څوکۍ ته ورغلم.

ده خپل خای پر پښود. ماته مخامخ نږدې کیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول يې د کورنۍ د جوړ ناجوړ پوښتنه رانه وکړه، لنډ ځواب مې ورکړ وروسته يې د کارخانې احوال رانه واخيست، بيا يې بوډا مينځ ته را واچاوه، څو ټوکې يې وکړې، تکۍ خندا يې نه درلوده، خو په ټوکو کې مې بوډا ته سپکاوي حس نه کړ. ده خندل، خو زه غلې وم. د ده بې دوله اوږدې خولې، خندا او ټوکو خوړلم.

اخير يې راته وويل چې په همدې شرکت کې يې يوې کاريگرې کار پرېښود، ته مې ښه وگڼلې، دا کار يو څه پام او چالاکۍ غواړي، که دې خوښه وي له دې وروسته به دلته راځې.

څه به مې ورته ويل، له مجبوريته مې هم خوښه وه.

ده چای را وغوښت، خو ما مننه ترې وکړه.

سبا نوي ځای ته ورغلم.

مشر له خپله دفتره راکښته شو، نورو کاريگرو ته يې ور معرفي کړم، يوې چاغې ښځې ته يې وويل چې ماته زما وظيفه را وښيي.

دی بېرته دفتر ته وخوت. دفتر يې غټه ښيښه درلوده، په ناستو مالومېده، ښيښه د سالون خواته پرې وه.

ښځې سپينه چپنه، دستکشې او شين لنډ ټيکرى راکړ، دلته همدا لباس جبري و، وروسته يې کارتنونو ته وروستم. وې ويل چې دا مېوه دوبۍ او هندوستان ته ځي، هغه کارتنونه ترې بېل که چې لېبلونه يې کاږه لگېدلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار اسانه و، پينځه، پينځه نيم سوه کارتنه مې وليدل، يوازې پينځه کارتنه مې بېل کېښودل. چاغې ښځې ته ورغلم، ويې خندل، بېرته يې کارتنونو ته ور ولېږلم، ويل يې چې په دې کار کې دقت مهم دی.

تر غرمې مې دوه خله سره واړول، بل کارتن مې ونه موند. ما هم څه ونه ويل، پاتې ورځ بېکاره وم. سبا يې هم د تېرې ورځې تکرار و. له بنډلونو مې تر لسو کم کارتنونه بېل کړل.

بله ورځ مې زړه تنګ شو، چاغې سرګاريګرې ته ورغلم، هغې را ياده کړه چې دمګړۍ خو رييس همدا وظيفه درسپارلې ده.

بل سهار په خپله راغله، راته ويې ويل چې د بېکارۍ پر وخت به پر نورو ښځو راګرځې، د مېوې تلل او په پلاستيکي خلتو کې به يې اچول زده کوې.

هماغسې مې کول، تر غرمې به کارتنونو ته ناسته وم. پاتې ورځ به پر ښځو راګرځېدم.

له دې شرکته به د ورځې پينځه سوه ډک کارتنه وتل.

مشر به هر سهار راغی، په سالون کې به يې له ټولو سره لنډه عمومي سترې مشې وکړه، پورته به وخوت.

په ده پسې مې پام و، هېڅوخت به يې له ښيښې لاندې نه راکتل. ټوله ورځ به يې کمپيوتر ته وچې سترګې نيولې وې.

ده په هېڅ کار نه درلود، خو کله کله به يې يوه کاريګره پورته ور وغوښته، غم دا و چې شعبې ته د کاريګرې له ورتګ سره به دې هم له ښيښې پورته شو، دواړه به نه ښکارېدل.

يوه ورځ يې زه هم ور وبللم. زړه مې پښو ته راغی، د شعبې د وره له خلاصېدو سره له خپل ځايه را پورته شو، مخامخ راته کېناست.

وار له واره په تجارت کې د بهرنيانو د اصولو په اړه وغږېد، ويې ويل چې بهرنيان ډېرو وړو خبرو ته هم پام کوي، کوچينى غلطي نه مني، له ايميلونو به يې پزې ته راشې.

ده کابو پينځه دقيقې خبرې وکړې، بيا يې په ډېر احترام کمپيوټر ته ور وبللم، يو ايمېل يې خلاص کړ، په عکس کې د دوو کارتنونو لېبلونه کاږه راغلي ول.

مشر وويل چې دی په دوبي کې له يوه شرکت سره قرار داد لري، همدا مېوه له هغه ځايه اروپاه ته لېږي. همدا ايمېل د دوبي شرکت ورته رالېږلی، دوی ته وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده.

زه وارخطا وم، خو بخښنه ده رانه وغوښته. خپل ځان يې ملامت باله. ويل يې چې موږ بايد په اولو کې سمه پوه کړې وای. دې انسانيت يې خوړلم.

ده سرکاريګره را وغوښته، له هغې سره لنډ وغږېد، له چاغې ښځې سره لاندې کښته شوم. يو ساعت يې د لېبلونو او کارتنونو په اړه خبرې راته وکړې.

له هغه وروسته به مې هغه کارتن هم بېل اېښوده چې مازې تور خال به يې درلود.

يو سهار بيروبار و، کار ته ناوخته ورسېدم. وارخطا وم، خو هېڅا هم څه ونه ويل. سرکاريګرې يوازې ساعت ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویوهېدم چې دلته نېغه خبره نه شته، هر څه په رمازه دي.
په لاره باور نه و، له هغه وروسته به له کوره نیم ساعت وخته وتم. په کارخانه کې به یوازې زړه بنخه وه.
له دې سره به په چمن کې کېناستم، بنځې ډېرې خبرې کولې. زړه يې شین و، دې هېڅوک نه لرل. کلونه مخکې يې تولّه کورنۍ د هلمند په گرمسیر کې واده ته تله، موټر پر بم ختلی و، هېڅوک نه ول ور پاتې.
دې کاریگرو ته دېگ کاوه، د تعمیر صفايي هم ور په غاړه وه، په همدې شرکت کې اوسېدله.
بوډۍ له خبرو نه ستړې کېده، په ډېرشو دقیقو کې به يې ډېرش کیسې را واخیستې، خبرو يې تسلسل نه درلود، د یوې کیسې په مینځ کې به بلې کیسې ته لاړه، اصلي خبره به هېره شوه.
د دې ډېرې کیسې پخوانۍ وې، د ژوند کیسې، د لمسیانو د خندا کیسې، د نیکمرغی د ورځو کیسې.
کله کله به يې یودم وژړل.
بوه ورځ یوې کاریگرې راته وویل چې له بوډۍ سره ډېره مه کېنه، هغې بنه ورځ نه ده لیدلې، خوشاله خبره به ترې وانه ورې، خو ما له اوله خوشاله خبره نه وه اورېدلې، باک نه راته.
یو وخت مې احساس وکړ چې پر بوډۍ گرانه شوې یم. یا به ما همداسې فکر کاوه. دا به تیاره په چمن کې راته ناسته وه. د خپلو خبرو د اورېدو له پاره يې بل څوک نه لرل.
وروسته چې به ورغلم، چای به تیار دم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ ډېره په جزياتو غږېده، ان د ډېګ پخولو ته به يې هم اوږده مقدمه جوړه کړه، خبره به د سودا اخيستو ته لاړه، ويل به يې چې د کچالو د اخيستلو په وخت يې څنګه خراب کچالو له تلې ليرې کړل. د دې ډيرې خبرې به تکراري وې، خو ما به غوږ ورته نيولی و. دا خپه زړه مې نور نه شوای خپه کولای.

دې به کله وخندل، کله به يې په خندا کې وژړل، کله کله به يې خندا او ژړا رانه غلطه شوه، په دواړو حالاتو کې به يې سترګې له اوښکو ډکې وې، نه را مالومېده چې اوس خاندې که ژاړي، خو نوره ورځ به غلې وه. په هېچا يې کار نه درلود، خپل کار يې کاوه.

دې به د ټولې ورځې خبرې بل سهار ته ساتلې وې، له ټولو کاريګرو يې ښه خوله وهله، ورباندې ګرانې وې، خو چاغه سرکاريګره يې نه خوښېده، ويل يې چې ډېر وخت مې په غوږ وهي، کله د ډېګ مالګه ډېره ورته ښکاره شي او کله لږ غوږ کتغ هم خوند نه ورکوي.

په دې خبره مې له سرکاريګرې ورټ وشو، غريبګی هېڅ هم نه و رانه ويلې، راسره ښه وه، خو د دې په لېدو به ماته خپل لېور سترګو ته ودرېد.

زړه مې په تنګ و، کور کار او په کور کې هم د لور تريو تندي.

زه په کارخانه کې هم غلې وم، د کار په وخت کې به نورو هم خه نه ويل، همدا اصول و، که اصول هم نه وای، خبرو ته وخت نه پيدا کېده، دلته به له وچې ميوې او کارتنونو سترګې نه اوښتې، خبرې به څنګه کېدې.

(c) kitabton.com: The Digital Library

خو غرمه مو د لمانځه او ډوډۍ له پاره یو ساعت وخت درلود، ډوډۍ ته به طعامخانې ته ورتلو، نورو ښځو به سره خندل، خبرې به یې کولې، خو زه به کونج ته غلې ناسته وم.

دوی به زیاتره د نویو جامو په موډ، رنګونو او ډیزاین غږېدلې، یا به یې د ښه دېګ د رازونو کیسې کولې. په کومه شپه چې به کومه ښځه د هوټل واده ته تللې وه، نو بله غرمه به یې ناوې او زوم ټکي په ټکي تشریح کړل، ان د قد اندازې به یې هم اخیستې وې، یو کتاب خبرې به یې یوازې په دې اړه وکړې چې ناوې او زوم څه ډول ارایش کړی و، د اهسته برو سندرې ته څنګه راغلل او څنګه یې په نڅا کې د یو بل تر ملاوو لاسونه تاو کړي وو. ان د ناوې بانه به یې هم ګڼلي ول.

خو زه به غلې وم، دا نه چې خبرې مې نه وې زده، زده مې وې، خو ما د دوی غونډې ژوند نه درلود، نه مې د منتو د پخولو وس و، نه واده ته تللې وم او نه مې په موډ برابر نوی کمیس درلود.

یوازې د غم خبرې وې، د غم خبرو ته نو چا غوږ نه نیو.

دوی هم ښې وې، زما له زړې چادرې او تریو تندې پوهېدلې وې چې خوشاله ورځ مې نه ده لیدلې، ولې یې ځانونه خفه کول، زه به تر ټولو ګوښه ځای کېناستم.

په طعام خانه کې اته مېزه ول، هر مېز دوې څوکۍ درلودې، د راز او نیاز ملګرې به مخامخ سره کیناستې، خبرې به یې کولې، په خندا کې بې د کاچوغو ټکا نه اورېدل کېدله.

وروسته مې یوه ملګرې ومونده، لیلما نومېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلما يوه ورځ خفه وه، ډيره خفه، نورو خندل، خو ما دې ته کتل سترګې يې له اوښکو ډکې وې، يودم ولاړه شوه، ډک قاب يې پرېښود د باندې ووته.

شپه وروسته تشناب ته لاړم، دلته په يوه لويه کوټه کې شپږ تشنابونه ول. ليلما اودس کاوه، ور ومې کتل، مخ يې وچ و، خو دې په خپلو پښو اوبه تېرولې، وپوهېدم چې په حال نه ده، خو کار مې وربانديې ونه لاړ څه مې کوله، ته به يې اوداسه ته متوجه کوې، دوی به درته وايې چې ستا يې څه.

د دې خپله ورپام شول، اودس يې له سره وکړ.

موږ د لمانځه له پاره مشخص ځای نه درلود، ځينې به په طعامخانه کې درېدلې، ځينې به لمر ته وتې.

ما هم په چمن کې ليلما ته نږدې جاينماز را ته هوار کړ. يو وخت مې نرۍ ژړا واورېده، ليلما لاسونه پورته نيولي و، په دعا کې يې د زوی صحت غوښت.

را ومې غږوله، زوی يې هره مياشت ډاکټر غوښت، وينه يې کموله، نا وار يې د زوی د تداوي له پاره يوه روپۍ نه درلوده.

دا په کار خانه کې له يوې خورلنې خفه وه، ويل يې چې پيسه داره ده، باور مې پرې درلود، پور مې ترې وغوښت، بانه يې راته وکړه.

د ښځې اوښکو ته مې خوا بده شوه، بل سهار مې اته زره افغانۍ ورته ونيولې، باور يې نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میاشت وروسته یې پوره بېرته راکړه. خو تر پخوا راسره خوږه وه. دودی په مو بوځای خوړه. کیسې به مو کولې او بوساعت به خوشاله وو. خو په کور کې خندا نه وه. لور به مې نه راسره غږېده. ځان یې لیرې نیولی و. ما هم کار نه ورباندې درلود. خو یو مازدیګر یې منډه راباندې را واخیسته. په غېږ کې یې ونیولم. وبې ژړل.

خره مالومه شوه. د رامین په موټر کې یې ښه یوه هممسلکې لېدلې وه.

نه شو. وخت کله کله ښیني ستونزې په ښه حل کوي.

لور مې په اولو کې بیا هم غلې وه. خو وروسته به تر اخیره دسترخوان نه راسره ناسته وه. کولې به یې ورې وې. خو ځان به یې مړاوه. ورځې وتې. ګونې ته بېرته پخوانی خندا را وګرځېده.

له خدایه مې دېر څه نه غوښتل. ساده دودی او په کور کې ساده خندا. دواړه ول. موږ به پر دېوال، د بوبل په سورو کې هم خندا لټوله. زړې پردې ته به مو کتل. تکره به هغه وچې د پردې په ګونځو کې د بوبل خیرو ته ورته شکلونه وموندل. همدا زند و. نه زند.

یوه ورځ د کارګرو دونګاه خته. وبل یې چې قیمتې دېره ده. په دې تنخوا د کور ګذاره نه شي کولای.

تولې په یوه خوله وې چې دا موضوع به د شرکت له مالک سره شریکوي. خو یوې هم پوره ته د ختلو زړه نه درلود.

اخیر سرکاریګره دفتر ته ورغله. مشر راغی. په ارامو اعصابو یې خبرې وکړې. له بحثه پرته یې قیمتې ومنله. وبې وبل چې له یوه شرکت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د ډېرې مبوې د خرخلاو خبرې کړې. ګڼه بې ډېره ده. که نوټ سره ورسېدل، تنخواوې به زیاتې کړي.

یوې هم څه ونه ویل، د منر خبرې هوایې ورته ښکارېدې، زړه ته یې نه لوېدې.

ما هم همدا فکر کاوه چې سړي بوه له اسمانه رورښته. بله له خوا د میاشتې به اخېر کې بې تنخوا راکړه. بند پاکټ و، ما به پاکټ هم وخت د اولادونو تر مخ خلاصاوه. په ګډه به مو د راتلونکې میاشتې مصارف سنجول، هر ضرورت ته به مو پیسې بېلولې.

اولادونه به مې قصدا د کور په حساب کې راشریکول، د ګډ ژوند او ګډ مسوولیت احساس بې درک کاوه. خو ښېنو کارېګرو به لا همالته پیسې وګنلې.

اول زېرې بوې خوانې نجلې وکړ، په پاکټ کې بې درې زره اضافه پیسې اېښودل شوې وې.

نور پاکټونه خلاص شول، د ټولو تنخواوې بو رنګه ډېرې شوې وې. ټولې خوشالې وې، بوازې د سرکارېګرې اوربوز خړبدلی و، څه یې نه ویل، خو بوهېدم چې دې مساواتو خوند نه و ورکړی، دې تر نورو بو پاو ځان دروند ګاڼه، سرکارېګره وه، له نورو سره خو یې باید فرق درلودای، زد افعانۍ هم ډېرې وې، خو چې وای، اوس نه وې، خفه وه، که د نورو تنخواوې دوه زره ډېرې شوې وای، د دې دوه زره دوه، بیا به هم ځان لوی ورته ښکارېده، همدا دوې افغانۍ تفاوت هم بس و، غټوله یې، اوس خو یو شان وه، نفس یې نه مېله، سرکارېګره ورو ورو پاتې شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک همداسي دي، له نورو سره فرق غواړي، کم دي وي، خو وي دي،
غواړي چې تر نورو برتره او مهم ښکاره شي.
له سرکاریګرې پرته ټولو ښځو مشر ته دعاوې کولې.
په ژوند کې لومړنی نارینه ښه راته واښېد، اقلا په خپله ژمنه خو ولاړ
و.
اولادونه مې د تنخوا ډېرېدو ته خوشاله ول، خو یوه هم د ځان له پاره
څه ونه غوښتل، په مسولیت پوهېدل، همداسي خوی یې اخیستی و،
ګډ کور، مانا ګډ وجود.
لور او زوی مې اضافه مصرف نه غوښت، ویل یې چې له تېرې تنخوا
سره عیار شوی ژوند یې خوښ دی، هره میاشت به اضافه پیسې په
بانک کې ساتي.
بانک ته ورغلم، حساب مې پرانیست.
بله ورځ مې په لومړي ځل له بوډۍ د کارخانې د مالک نوم وپوښت.
اوس راته مهم و، د احسان کونکي نوم دې باید زده وي.
سړی محمود نومېده.
ما یې یوازې نوم غوښت، نوره علاقه مې نه ورسره درلوده، خو بوډۍ په
خپله د خبرو تږې وه، محمود یوازې اوسېده، ښځې طلاق ترې
اخیستی و، ده یوازې یو اتلس کلن زوی درلود. زوی یې په هند کې
درس وایه.
د بوډۍ خبرې راته جالبې نه وې، ما کار کاوه، په مقابل کې مې معاش
اخیست، نه د محمود ژوند راته مهم و، نه زوی او نه طلاقه شوې ښځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډي په خوله کې ور ولوېدم، خبره مې د شرکت د حویلی ګلانو یووړه.

بوډی له ګلانو سره مینه درلوده، خو دا د حویلی له نږدې ګټو، ښکلو مرسل او جریبند ګلانو تېره شوه. لاړه، لاړه، لاړه، په خیال کې بې د هلمند په ګرمسیر کې د کوکنارو کروندې ته ودرولم. دا د کوکنارو د ګل په ښکلا نه مړېده، خو ماته یې خوند نه راکاوه، اول مې د کوکنارو ګل نه و لیدلی، بل په مردار شي کې هیڅ رنګ ښایست نه راته ښکارېده.

په اوه رنګه مار کې هم ښایست نه شته، ځکه وېره ورنه لرې، وېره او ښایست سره لیري دي.

درېیمه میاشت شرکت تاواني شو، برالا خبره وه، د وچې میوې څنه ګدام اور واخیست چې ما په اول ځل کار پکې کاوه. کیسه مالومه وه، د برق د شارټې له لاسه اول ځلتو او اخبارونو اور اخیستی و، وروسته لمبې وچې میوې ته ورغلې وې، خو محمود (د شرکت مالک) تنخوا کمه نه کړه، درې زره اضافه معاش همداسې اضافه پاتې شو.

محمود خفه و، کله کله به یې سترې مشې له یاده ووته، چټک به پورته وخوت.

کاریګرو به د مازدیګر تر څلورو بجو کار کاوه، خو دی به له رخصتی وروسته هم کمپیوټر ته ناست و.

یوه ورځ یوې کاریګرې خپل ځان او نورې ښځې د محمود د احسان پوروړې وګڼلې، ویل بې چې که مو نور خیر نه ور رسېږي، دومره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای شو چې له دې وروسته نیم ساعت نور هم کار وکړو. د یوې هم تنده تروه نه شوه، د شرکت په ګټه کې یې ګټه لیدلې وه، په تاوان کې یې باید اخلاص کړی وای. په سبا مازدیگر یې کاریګرو د کار جامې بدلې نه کړې.

محمود له دفتره را کښته شو، د کاریګرو پاتې کېدا ته حیران و. یوې وپوهاوه، خو ده وخندل، له ټولو یې مننه وکړه، ویې ویل چې په کاروبار کې ګټه او تاوان سره تړلي دي، هره یوه کورنی لري، ژوند د کار له پاره مه کوئ، کار د ژوند له پاره وکړئ، خئ، خپل اولادونه ښکل کړئ، ورسره وخاندئ، لوبې ورسره وکړئ او بېګاه ته د دوی په خوښه څه پاخه کړئ.

له دې سرې مې نور هم ښه راغلل، باریکیو ته یې پام ور اوښت، په ژوند او د ماشومانو د خندا په فلسفه پوهېده.

یوه ورځ مې سلا بلا چورت خته و. سلا بلا نه و، یوه نجلی دوه څله د محمود دفتر ته ور وخته.

پخوا به هم مشر ته ورتله، یوازې دا نه وه، ژوند او کارخانې سل خبرې درلودې، کله کله به نورې کاریګرې هم ورتلې، څه مې کولې! خپل کار یې و، هېڅ اهمیت یې نه راته درلود، په کتلو نه ارزېدې، خو اول وار مې زړه نا ارامي کوله. ښکلې نجلی به هلته څه کول؟!

د دودی په وخت مې خان ته قناعت ورکړ، طاهرې! سمه لېونی یې، په تا یې څه! خپل کار دې کوه! بسته قاب وریجې مې وخوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بله ورخ به مې بې اختیاره ورمېږ کوږ شو. په ټولو پسې مې پام و، څوک دفتر ته ورتلل او څه يې کول!

له ځان سره مې فکر وکړ، دفتر ته د نورو ښځو په ورتلو ولې خفه وم؟!
دا خو به مینه نه وه؟!

وه، مینه وه، ان د شپې به هم د محمود ډبلې وروځې او غټې سترګې نیغې راته ولاړې وې.

فکر مې کاوه چې مینه به ورو ورو راځي، اول به دې مازې د زړه يو کونج نیسي، بیا به سوکه سوکه د زړه نورو برخو ته غزېږي، خو نه، زه یودم مېینه شوې وم. يودم.

ما اوريدلي و چې مینه وړه بانه غواړي، تل په ښکلا او عمر پوري نه ده تړلې. مازې به د يو چا خندا زړه درنه پوسي، یا به يې کوم خوی خوند درکړي، یا به يې په مهرباني مېینه شې، یا به يې اخلاق تاثير درباندي وکړي. ان کله کله د يو چا غوسه هم خوند درکوي، دی به درته غوسه وي، ته به يې له خدايه نوره غوسه هم غواړې.

توبې مې وایستې. خدای ته مې پناه ور وړه، خو نه کېده، د خدای تر يادېدا مخکې به مې د محمود څېره سترګو ته ودرېده.

له ځان سره مې ووېل چې ښه! په دې سړي کې د مینتوب څه دي؟!
ارته سېږمې که اوږده خوله؟ يو هم نه، خو زړه مې قناعت نه کاوه، همدا ارته سېږمې او بې ډوله خوله هم ښه راته ایسېدله.

په دې سړي کې يو بل څه و، غرور؟ نه، له غروره مې بد راتلل، پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو، همدا، انسانیت، د ژوند په زموزو پوهېدل او

(c) ketab... Digital Library

مهرباني، یا به دا هم نه وو، ما پېنخه خبرې نه وې ورسره کړې، نه پوهېدم، خو له دې سړي مې ښه راتلل، پاک راته ښکارېده، په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده يوه بې باکي هم نه وه ليدلې.

بيا مې په زړه کې را تېره شوه، وي به، بې باکه به وي، هېڅ نارينه هم پاک نه دی، تول په ښځو پسې گرځي، خينې يې پيدا کړي، ورسره پرېوزي، خو نورو ته چې موقع نه شي مساعده، هيله يې وخېژي، له بې وسې ورځې په زور ځان متقي کړي، خدای ورباندې گران کړي، خو دې خبرې هم قانع نه کړم، عياش انسان که هر څومره ځان وساتي او د پاکي تمثيل وکړي، بيا به يې هم بې باکي ښکارېږي، خو دې سړي يوازې خپل کار کاوه، نه يې ښځو ته کتل او نه يې له کومې يوې د تليفون شمېره غوښته. نه پوهېدم، خو ماته يې نه و کتلي. کتلي يې ول، خبرې يې راسره کړې وې، خو بدې سترگې له ورايه ښکاري، انسان ورباندې پوهېږي، تول شهوت سترگو ته راختلی وي.

دې سړي د ماشوم غوندې معصومې سترگې درلودې.

داسې نارينه کم پيدا کېږي. په زرو کې يو، يا به نه وي، نه پوهېږم، ما خو چې له کوم نارينه سره خبرې کړې، نو سترگو يې هم څټلم.

بل سهار مې له بودي د محمود په اړه مالومات وغوښتل، بودۍ وخندل، بايد شکي شوې وای، هره خبره مقدمه غواړي، اول به د ښنه چمن، رنگارنگ گلانو او د حويلۍ پاکوالي يادوې، وروسته به همدا ښايست د محمود له ذوق سره تړې، بيا به ورته وايې چې دومره باذوقه، شتمن او مهربانه انسان ولې واده نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې څوک شک نه اخلي، خو ما وار له واره د محمود د واده خبره وکړه. بوډۍ خبره وژدویله، اول اشپزي ته لاړه، بیا یې خپل لاسونه را وښودل چې له بخاره ډک ول، ویل یې چې د دېګ د مصالې تاثیر دي دې له مصالې سره حساسیت درلود.

څه مې کوله، دا ډنګر او له سرو دانو ډک لاسونه د کتلو وړ نه ول، مخکې به دا راته غړېده، خوا به مې ورته بدېده، د دې چټیاتو ته به مې غوږ نیولی و، خو دا وار زه ورته احتیاجه وم.

زیاتره انسانان همداسې دي، ته به یې چټیاتو ته حوصله کوې، دوی به ستا سمې خبرې هم نه اوري.

ځان مې ملامت کړ، بوډۍ مخکې څو وارې د محمود مهرباني یاده کړې وه، خو ما به خبره بلې خواته واړوله، دا وار ما خبرې غوښتې، دې نخرې کولې. ژوند همدا دی، که مېین یې، نو د مېین سپي ته به هم احیتاج یې، غواړې به چې ژبه ولري او خبرې درته وکړي. سپی دې وي، خو دومره دې درته ووایي چې مېین دې څه وخت له کوره راوځي، څه وخت کار ته ځي، کوم کتابونه لولي، له څه ډول فلمونو سره یې جوړه ده، کوم خواړه خوند ورکوي، کوم رنګ او کومې سندرې یې خوښېږي.

ان د مېین د اوسېدو ځای به هم درباندې ګران وي، محمود باغ بالا ته مخامخ د غره په ډډه کې اوسېده، ماته یې کور نه و را مالوم، خو د ده په خاطر ټول غر او د غره لوړ کورونه راباندې ګران ول.

په هماغه مازدیګر مې له دواخانې د حساسیت ضد ملهم واخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودي سهار لمر ته ښېل لاسونه غوړ کړل. له يوې او بلې خوا يې څو بې مانا خبرې وکړې، جارو يې ور واخيسته، لاړه.

د ورځې نا ارامه وم، تر کارتنونو مې لوبې ښيښې ته ډېر کتل، کاش د څوکۍ مخه سالون ته واى، اوس يوازې د محمود پکه ککرۍ ښکارېدله.

بانه مې پسې غوښته، نه وه، څنګه به ورتلم!

يو مارکر مې را واخيست، پر کارتن مې شنه لنډه ليکه وايسته، بېل مې کېښود. اوس مې له سرکاريګرې سترګې نه اړولې، نور کله به د ورځې څو وارې تشناب ته تله، خو دا وار کراره ناسته وه.

له ترموزه مې پياله ورته ډکه کړه، ور مې وړه، دې حيراني سترګې راته نيولې وې. ما له خدايه د سرکاريګرې تشناب غوښت.

اخير لاړه، ما هم کارتن را واخيست، پورته وختم، د شعبې دروازه مې وټکوله. ور ويې غوښتم. محمود پر کاغذ څه ليکل. څنګ ته يې ودرېدم، کارتن مې پر مېز ورته کېښود.

ورو مې وويل:

- صيب! اول وار په يوه کارتن د مارکر ليکه راغلې ده. سر کاريګره نه وه، تاسو ته مې زحمت درکړ، څه ورسره وکم؟

ده مانه ونه کتل، کارتن ته يې وکتل، کاشکې زه کارتن واى. بيا يې تيليفون ور واخيست، يوه شمېره يې ووهله. مقابل لوري ته يې وويل چې پر کارتن د مارکر ليکه ده. له هغې خوا غږ صاف راته، وبل يې چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکر لیکه له کومه شوه! دا کارتنونه له ماشینه را وځي، مستقیم یې تاسو ته درلېږو.

خو محمود نه منله، اخیرې خبره یې دا وه چې که بل وار داسې کارتن راغی، نو د کارتن اخیستلو په قرار داد به له سره غور کوي.

خفه شوم، نه پوهېدم چې دا وړه لیکه به دومره جنجال جوړوي.

ځان ته مې پام شو، ډیره ور نږدې وم، محمود خبرې کولې، ما د ده نفسونه تنفس کول، خواږه ول.

تلیفون یې کېښود، پرته له دې چې راته وګوري مننه یې وکړه، ویې ویل چې په کار کې تکړه یې، وړو باریکیو ته دې هم پام ور اوړي.

ده قلم ور واخیست. مانا خه، خو زه لا ولاړه وم، ده باید یو وار راته کتلي واي، یوازې یو وار، یو وار کتل هم بنه و، تموله ورځ خوشاله رابانډې تېرېده، خو ده هېڅ راونه کتل، مات زړه له دفتره ووتم.

محمود په سبا دفتر ته رانه غی، ایله مې تر لسو بجو ګذاره وکړه، نا ارامه وم، دی نه و، نو کار نه و، اتلس کاریګرې نه وې، بسته کارخانه نه وه، ژوند نه و.

ناروغي مې بانه کړه، بانه نه وه، په رښتیا مې هم پر سر درد شو، کور ته لاړم.

کور هم ځای نه راکاوه، غلې وم، اولادونه هم راسره غلي ول. خبرې مې لنډې وې، د دوی خبرې هم لنډې وې، ما نه خندل، دوی هم نه خندل. یا به یې درس وایه یا به یې تلویزیون ته کتل.

ویدېدا مو وختي شوه، ما نه و ورته ویلي، خو زما وخته پرېوتا به دوی هم مجبوره کړل چې د ګروپ ساکټ ته لاس ور وغزوي.

یو ځل مې لور راته کېناسته، ویې ویل چې څه خبره ده؟ غلې او خفه یې! سټریا مې بانه کړه، دا خبره یې زړه ته نه لوېده، ما مخکې ورته ویلي و چې کارتنونو ته کتل به نو څه سټریا ولري.

ډاډه وم، د مینتوب شک یې نه کاوه، مور به څنګه مینیده؟! اولاد هر څه مني، خو د مور مینېدل یې زړه ته نه لوېږي. ان په ذهن کې یې هم نه ورګرځي.

لور ته مې خوا بده شوه، وپوهېدم چې رامین یې ولې له زړه نه ووت، ولې خواشینې وه، ولې یې اشتها نه درلوده، ولې ژر غوسه کېده.

ما ټول هغه علایم درلودل چې دې د مینتوب په وخت کې لرل.

سلا بلا به خوشکه راتله، ګولې مې وړې شوې، تل به ګنګسه وم، دېوال ته به مې کتل، کله کله به مې په برستنه کې بې اختیاره وژړل.

په ژوند کې مې په لومړي ځل یو نارینه خوښ شوی و. څومره له درده ډکه خوښي.

یوه ورځ اینې ته ودرېدم، غټو سترګو مې تورې حلقې نیولې وې.

زه به په څلرویشت ساعته کې یوازې نیمه دقیقه خوشاله وم، همدې نیمې دقیقې ته به مې سترګې وتې، ورته ماتله به وم. محمود به هر سهار راته، په سالون کې به یې له ټولو سره عمومي پوښتنه کوله، د جوړ ناجوړ احوال به یې اخیست، پورته به خوت. ما به تر وروستۍ زینې پسې کتل، همدا نیمه دقیقه مې ټول ژوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشکې زینې دومره لنډې نه وای، یا دی تېز نه ختلی. اوس خو سلام او پورته ختل نیمه دقیقه وو.

دنیا له خلکو ډکه وه، یو نه، دوه نه، درې نه، په همدې کابل ښار کې میلیونونه انسانان اوسېدل، خو زما یوه ته هم ور پام نه و، ټول ښار تش راته ښکارېده، خپل اولادونه مې هم هېر ول، نه وم ملامته، خپل واک مې نه درلود، زړه مې له محمود سره و، دا سړی مې ټوله دنیا وه.

محمود به ټوله ورځ په دفتر کې و، ما به یې یوازې کورتی لیده، کاشکې یې کورتی وای.

ډوډۍ یې هم همالته خوړه، بوډۍ ور وړه. که مې واک درلودای، خپله وظیفه مې له بوډۍ سره بدلوله.

په بانې پسې گرځېدم، نه پیدا کېده، کارتنونو خبرې نه درلودې، سل واري راته ویل شوي و چې مازې تور خال هم مه منه.

یوه ورځ یوه ښځه دفتر ته ورغله، ببرته راغله، پاکټ یې په بکس کې کېښود. د ډوډۍ په وخت مې را وغړوله، خوابښې یې ناروغه وه، بوه میاشت تنخوا یې پیشکې اخیستې وه.

ما پیسې درلودې، په بانک کې مې درې څلوېښت زره افغانۍ سپمولې وې، خو د سړي لیدل مې غوښتل.

بل سهار ورغلم، شکر مې وایست، محمود په مبایل کې خبرې کولې. ده انگلیسي ویله، ما ورته کتل، خدای خدای مې کول چې خبرې اوږدې کړي. ډېرې خبرې، مانا ډېر وخت کتل.

ده به کله کله وخندل، خندا یې خوږه راباندې لگېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شپه ووته، تليفون بې پر مېز کېښود، له ما يې د ډېرې درېدا په خاطر بخښنه وغوښته، اه! بخښنه يې نو ولي غوښته! هېڅ ضرور نه وه، زه يو کال هم د ده ليدو ته درېدای شوای، هېڅ شکايت به مې نه کاوه، نه به مې څه خوړل، نه به په سترپا پوهېدم او نه به هم خوب راته، يوازې ده ته به مې کتل.

دي غلی شو، غمې سترگې يې زما د ورتگ علت ته ماتلې وې. نه کېده، لنډ مې وپوهاوه چې يوې مياشتې پيشکې تنخوا ته ضرورت لرم.

ده اول د مېز روک کش کړ، بيا يې د کورتۍ جېبونه ولټول، وروسته يې بخښنه وغوښته، ويې ويل چې پيسې به سبا درته راوړم.

غلی شو، خو ما غوښتل چې خبرې وکړي، بوډا ياد کړي، ټوکې وکړي، وخاندي.

ده دې مازې خوله چوله کړې وای، ساده خبرې ته مې هم خندل، ډېر مې خندل، له حده ډېر، خو ده هېڅ ونه ويل. مجبوره وم، دفتر مې پرېښود، خو بيا هم خوشالي نه وه خلاصه، سبا مې د پيسو د اخيستلو په وخت کې خبرې ورسره کولی شوای.

ما هېڅ ارايش نه کاوه، خدايي سپينه وم، خو په هماغه مازديگر مې په کوټه سنگې کې سرخي او سفيده واخيستل. د سترگو تورې ليکې مې بايد سپينې شوې وای او سپين بغور مې يو څه سره راغلي وای.

سهار مې لا په تشناب کې چادري پر سر کړه، سرو بغورو مې اولادونو ته پوښتنې پيدا کولې.

په سالون کې ټولو ښخو راته کتل، زما دا سور مخ بې څه نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارتنونو ته ورغلم، يو وار به مې کارتن ته کتل، بيا پر دېوال راځوړند غټې ساعت ته.

محمود راغی، په سالون کې يې پاکټ راته ونيو، راته ويې هم نه کتل، دفتر ته لاړ، خو ما لا يو بل چانس درلود، د تنخوا د اخيستلو امضاء مې پاتې وه، خامخا به يې دفتر ته ور غوښتم.

شېبه وروسته سرکاريګرې غټه کتابچه راوړه، د خپل نوم څنګ ته مې امضا وکړه.

تشناب ته لاړم، خپل مخ ته مې اوبه ور واچولې. اوله لپه سره وه، په اوبو کې د سرخې رنګ ګډ و.

همالته کېناستم، ومې ژړل، په ژړا کې غوسه راغله، محمود بايد ماته کتلي وای.

له دې سرې مې په زور په زړه کې کرکه پيدا کوله، د ده خاليګاوې مې موندلې، ويل مې چې مغروره دی، بدرنګه دی، پيسې د انسانيت مانا نه ورکوي، د ګرانښت له پاره هېڅ نه لري، ...خو په زړه کې مې کرکه نه پيدا کېده. څومره چې به مې کرکې ته بانې لټولې، په هماغه اندازه راباندې ګرانېده.

بله ورځ کار ته رانه غی. دېوالونو خبرې نه کولې، د پوښتنې زړه ما نه درلود. سرکاريګرې خپله وويل چې محمود د يوې هفتې له پاره هند ته د خپل زوی ليدو ته ورغلی دی.

يوه هفته! ډېر وخت و.

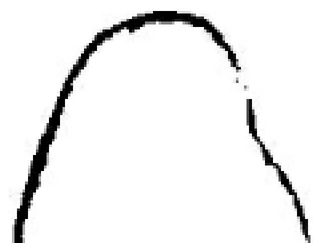

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارخانې اور راباندې لګاوه، ناروغي مې بانه کړه، دوې ورځې په کور کې وم، خو هلته مې هم زړه خوړل کېده، درېیم سهار کار ته ورغلم، ټوله ورځ مې زینو او تر ښیښې ور هاخوا کمپیوټر ته کتل. د کمپیوټر بو کونج ښکارېده، بیا هم ښه و، محمود به همدې کونج ته کتلي ول. کله کله به مې سا کش کړه، فکر مې کاوه چې د سالون په هوا کې د محمود د وجود بوی پاتې دی.

په څلورمه ورځ سمه لېونی وم. اول وار مې له سر کاریګري سره خوله ووهله، ناوخته ورغلې وم، دې یوازې ساعت ته وکتل، خو ما خبره لویه کړه، ساعت ته کتل مې د ځان توهین وګڼه.

د ورځې په نیمایي کې په خپل سر له کارخانې ووتم. په سبا مې په حاضري کې نیمه ورځ خانه قید شوې وه.

د شرکت په اصولو کې همدا لیکل شوي ول، خو دوی دومره سر نه پسې ګرځاوه، په نیمه ورځ یې څه نه ویل، خو اجازه مهمه وه، ما سرکاریګري ته نه و ویلي.

ورغلم، سرکارېګره مې سپکه کړه.

دې هېڅ ونه ویل، ټولو ښځو په حیراني راته کتل.

جومه په کور وم، شنبه او یکشنبه مې هم غیرحاضري وکړه. دوشنبه شرکت ته ورغلم، خو محمود نه و راغلی، بېرته په خپل سر کور ته لاړم.

نه کېده، نور مې په دې شرکت کې زړه سستي کوله.

په کور کې مې استعفا ولیکله، نبغ دفتر ته ور وختم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود وار له واره وخندل، خو ماته خندا نه راتله، کاغذ مې پر میز وړاندې کېښود. ده یوه شېبه کاغذ ته وکتل، ویې ویل:

- کوم مشکل لرې؟

یو وارې مې په زړه کې راتېره شوه چې چیغه کړه، ورته ووایه چې هو، مشکل لرم، لوی مشکل، مشکل مې ته یې، له ژونده دې وایستم، له خوبه دې وایستم، له خوراکه دې وایستم، له خندا دې وایستم، اولادونو دې رانه پردي کړل، نږدې ده چې ستا له لاسه لېونی شم. بیا مې توبه وایسته، ومې ویل:

- نه.

- نو څه خبره ده؟

- هېڅ! ستړې یم.

ویې ویل:

- خو یو څو ورځې رخصتي واخله، استراحت وکه، د شرکت د اصولو له مخې ته په کال کې شل ورځې رخصتي لرې.

ومې ویل:

- نور دلته کار نه شم کولای.

حیران یې راته وکتل:

- چا څه درته ویلي دي؟

- نه، برعکس! ما له سرکاریګرې سره جنګ وکړ.

یودم یې وخندل:

- پوهېږم، په جنګ کې بده نه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي شو، وبې ويل:

ـ خو سرکاريګري څه نه دي راته ويلي.

ـ اوس زه درته وايم. د ټولو په مخ کې مې سلا بلا سپکه کړه.

دي يوه شيبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ خو له تا هيڅا شکايت نه دی کړی. که شکايت نه وي، مانا هيڅ هم نه دي پېښ شوي.

کاغذ يې راته ونيو، وبې ويل:

ـ لاړه شه، فکر وکه، که دې له فکر کولو وروسته هم استعفا غوښته، کومه ستونزه نشته، دا پاڼه راوړه، امضاء به يې کم.

د شپې نا ارامه وم، کاشکي دا سړی غوسه شوی وای، سرکاريګره يې را غوښتې وای، له هغې او نورو ښځو يې پوښتنې کړې وای، بو وار يې بيا راته ويلي وای چې دلته له هر څه سره ګذاره کېدای شي، خو بل ته توهين او سپکاوی نه منل کېږي. څه، په مخه دې ښه.

ماته د شرکت پرېښودل ښه و، محمود به مې نه ليد، شايد بېرته عادي شوې وای، خو دا سړی له حده ډېر نرم و.

هره خوا مې وسنجوله، په شرکت کې کار زما زړه خوړ، خو نه کار د اولادونو ژوند خوړ، د اولادونو په خاطر له خپل زړه تېره شوم.

سهار کار ته ورغلم، وار له واره مې سر کاريګره وليده، هيڅ يې هم ونه ويل، غلې راته تېره شوه، وشرمېدم، دا بايد دومره مهربانه نه وای.

له ځان سره مې وويل چې نور به لوبې نښيښې ته نه ور ګورم، خو طاقت نه راته، کتل به مې، ښه ډېر به مې ورته کتل. وروسته مې وخت وتاکه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسم مې ياد کړ چې په ساعت کې به يوازې يو وار ورته ګورم. سخت وه، وار په هماغه اوله دقيقه کې تېر شو، درې ځله سلا بلا تشناب ته لاړم. له هاغه خوا ښيښه مخامخ وه، ببرته د راتګ په وخت به مې تر کارتنونو سترګې پټې نيولې وې. بيا مې پر ځان باور نه درلود، له درېم ځل قسمه تېره شوم.

اخ! مينه، مينه د وجود اېرې کېدل دي.

ما مينه نه غوښته، څه مې کوله، ژوند مې مينې ته نه و جوړ، خو څه چې نه غواړې، په خپله درته راځي. مينه خپله راغلې وه.

څومره چې به مې له محموده ځان ليرې نيو، په هماغه اندازه به ور نږدې کېدم. بې وسه وم، ډېره بې وسه. يوازې خپل زړه ته به مې نوکارې نيولې وې.

يوه ورځ يوې نجلۍ له بلې په عمر پخې ښځې سره خوله ووهله، دليل يې نه و را مالوم، سرکاريګره ورغله، دواړه يې غلې کړې، ما هم کارتنونه پر بل مخ را واړول.

يودم چيغې شوې، نجلۍ د عمر پخې ښځې وېښته نه خوشې کول. دواړه پر ډکو کارتنونو ورغلې، کارتنونه رنګ شول.

پورته مې وکتل، محمود په ښيښه کې ولاړ و، سترګې يې ردې راختلې وې، د ښځو جنګ ته يې کتل.

نورې کاريګرې ورغلې، دواړه يې بېلې کړې، د نجلۍ له تړلي موټه تور او سپين وېښته راوتلي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود اول سرکاریګره ور وغوښته، پاو ووت، سرکاریګره راغله، نجلى دفتر ته ور وخته، وروسته د عمر پخې ښځې وار شو. په اخیر کې یې جنګ ته نږدې درې ښځې ور وغوښتې.

ورخ تېره شوه. مور جامې بدلې کړې، خو محمود په دفتر کې یوازې پاتې شو.

بل سهار سرکاریګره راغله، د ځوانې نجلى غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه، نجلى دفتر ته ور وخته. ښیښې ته مې وکتل، یوازې د کمپیوټر ژړې ښکارېدله.

دوې، یا درې دقیقې وروسته یودم چیغې شوې، نجلى په بېړه له شعبې راووته، ګرېوان یې خیرې و، د سینو چاکونه یې له ورایه ښکارېدل. دې په ژړا کې یوه خبره کوله:

ـ د خدای پار دی، ماته یې لاس را واچاوه.

د ټولو سترګې ردې راختلې وې، نجلى په منډه کې خپله چپنه وایسته، تیکرې ته ورغله، په ژړا له سالونه ووته.

له ځان سره مې وویل:

ـ اه! د انسان پېژندل څومره سخت کار دی.

یودم مې له محموده کرکه راغله، څومره چې ژر راباندې ګران شوی و، ژر مې له زړه ووت.

ورځ غلې تېره شوه، ان د دوو دی پر وخت هم هېچا څه ونه ویل، خو د ټولو په سترګو کې حیراني پرته وه. کور ته لاړم، په تشناب کې مې وژړل، په ټول ژوند کې مې پر یوه نارینه مینه راغلې وه، یو وار مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وم، د يو ځا پاکي خوند راکړی و، تن او وجود مې ګانه، خوندنه هم پاک ونه خوت.

مخ مې پرېوی. اولادونو ته مې ډوډۍ تياره کړه، کراره پرېوتم.

سهار مې کارتنونه کتل چې سالون ته په شخصي جامو کې دوه کسه راننوتل، نيغ محمود ته ورغلل، محمود يې لاس تړلی له شعبې را وايست.

دې خورند سر د ښځو په مينځ کې تېر شو.

ماشين ودرېد، چوپه چوپيتا شوه، ښځې غلې ولاړې وې. زه هم بې کارتنونو کېناستم.

اول خبره ليلما وکړه:

- له دې ايسته موږ هم دلته ښې نه ښکارو.

بلې وويل:

- سم وايې، پرون يې دې نجلۍ ته لاس ور واچاوه، سبا زموږ وار دی. ليلما چېنه وايسته. ويې ويل چې په داسې بې عزته ځای کې کار، نه کار، له لوږې به نه مرو.

د سرکاريګرې غږ راغی، ويل يې چې لنډه منډه مه اخلئ. موږ دلته کلونه کار کړی، تر اوسه ځاته په سپکه نه دي کتل شوي، برعکس، په تنګسيا کې مرسته راسره شوې او د کور غړي يې ګڼلي يو. ښځې دوې ډلې شوې، يوې ډلې ته محمود ملايکه ښکارېدله. خو بلې خوا شيطان ګانه، ويل يې چې په هېڅ نارينه باور نه دی په کار. زه هم په دوهمه ډله کې ودرېدم، يو پاک راته ښکارېده، خو پاک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرکاریګرې خبرې کولې، ویل یې چې دې نجلۍ د کارخانې اصول مات کړي ول، محمود د دې له پاره ور وغوښته چې نور دلته ځای نه لري، نجلۍ د داسې رټ ځواب تمه نه درلوده، اخیري عقده یې د محمود په بدنامي سره کړه، خو د سرکاریګري خبرې مو زړه ته نه لوېدې، هېڅ نجلې د کار په خاطر په خپله ځان دومره نه بې عزته کاوه چې له دفتره لوڅې سینې را ووځي.

نورې ښځې هم له موږ سره ودرېدې، دوې ښځې سرکاریګرې ته ورغلې، ویل یې چې محمود که پاک وي که ناپاک، بېل قبر لري، موږ ته یې تر اوسه څه نه دي ویلي، مجبوره یو، کوم بل عاید نه لرو.

د محمود پاکي او ناپاکي لا نه وه مالومه شوې چې بېرته راغی، تنده یې تروه وه، خوړند سر دفتر ته وخوت.

ګنګوسې دېرې شوې، څو ښځې په یوه خوله وې، ویل یې چې مردار حکومت دی، پیسې یې ورکړې، تر حوزې یې هم ونه رساوه.

طاقت نه راته، کار خوند نه راکاوه، له سرکاریګرې مې اجازه وغوښته، کور ته لاړم.

ټوله شپه ویښه وم، ذهني کشمکش مې درلود، کار که بېکاري؟ یو انتخاب مې درلود، د بوټونو رنګېدا راته ښه وه.

سهار مې د استعفا تیاره لیکلې پخوانی پاڼه را واخیسته، کارخانې ته ورغلم، بوډۍ په چمن کې خوړند سر ناسته وه. لیرې ترې کېناستم، دې د محمود صفتونه راته کړې ول، ورټ مې ترې کېده.

په خپله راغله، تر څنګ مې کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې اور واخیست، ومې ویل:

- تا د همدې مردار خور صفت راته کاوه.

بودۍ نبغ راته وکتل، په اول ځل مې یې ورې سترګې له غوسې ډکې ولیدې، ویې ویل:

- چتیاټ مه وایه.

خندا راغله، ومې ویل:

- بده ښکارې، ډېره بده.

بودۍ یوازې راته کتل.

ومې ویل:

- هغې نجلۍ ته دې خوا نه شوه بده؟

ویې ویل:

- نه.

ولاړه شوم، ومې ویل:

- نن مې دلته اخیرې ورځ ده، ښه ده، نور به دې مخ نه وینم.

تر مټ یې ونیولم، ویې ویل:

- کېنه، ساړه خوره.

کېناستم.

بودۍ سوړ اسویلی وایست:

- یو طرفه قضاوت مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چينه مې کړه:

ـ هر څه مې په خپله وليدل، نو دومره پستې! نجلۍ ځيرې ګريوان له دفتره را کښته شوه.

بودۍ وويل:

ـ محمود دا کار نه کوي.

ـ ولې يې نه کوي! ته ووايه، محمود ملايکه ده؟

وبې ويل:

ـ ملايکه نه وه، خو دا شک مه پرې کوه چې ده به نجلۍ ته لاس ور اچولی وي.

ـ ولې؟

بودۍ غلې وه.

ومې ويل:

ـ ولې؟

يودم يې راته وکتل، ويې ويل:

ـ محمود خصي شوی دی.

سترګې مې رډې راوختې.

بودۍ وويل:

ـ زه ديارلس کاله په همدې شرکت کې يم، دلته يوې خوانې کارګرې هم تر يوې هفتې ډېره ګذاره نه شواي کولای. ستا غوندې ښکلې خو سات هم نه ايست، رابه غله، ببرته به يې په ژړا کار پرېښود، ځکه نو ډېرې کارګرې به عمر پخې ښځې وې. محمود عياش و، ډېر عياش،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به د شپې په شرکت کې پاتې کېده، خپل ملګري به ځ
راغوښتل، په هفته کې يې خامخا يوه مېله کوله، مېله به بې ښځو
وه.

ماته دې حالت خوند نه راکاوه، خو مجبوره وم، يوې اويا کلنې بې ک
ښځې ته چا مفته ډوډۍ او سرپناه نه ورکوله. زه به تر سهاره په خپ
کوټه کې پاتې وم، د دوی له لوړ موزيکه او خندا به مې خوب نه شوای
کولای.

يو وخت يوه ځوانه ښځه راغله، ښکلې وه، ډېره ښکلې. په دريم
مازديګر محمود دفتر ته ور وغوښته، د رخصتي وخت و، نورې ښځې
لاړې، همدا ښځه په دفتر کې يوازې پاتې شوه، زه پوهېدم، محمود
پاک نيت نه درلود.

خبره مې سمه وخته، يودم چيغې شوې، په بېړه سالون ته ورغلم، ښځه
په منډه پر زينو راکښته شوه، محمود لاس ور وغځاوه، د ښځې ګريوان
څيرې شو، دواړه په زينو کې را ورغړېدل، ښځه شکېدلی ګريوان له
سالونه ووته.

محمود ماته وکتل، په سترګو کې يې تکی شرم نه و پروت.

په دوهم ماښام د شرکت دروازه وټکېده، ځوکېدار ورغی، خو بېرته په
تيلو شاته راغی. ما د اشپزخانې له ښيښې ورته کتل، درې مخ پټې
پياوړې کسان شرکت ته راننوتل، اول يې ځوکيدار وتاړه، بيا د سالون
خواته ورغلل، يوه ته مې پام شو، په لاس کې يې د ټوپکو د خصي کېدا
اله نيولې وه. ما دا اله په کلي کې ليدلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خای پر خای کېناستم. نه مې چیغه واورېده، او نه هم کوم غږ. نیم ساعت وروسته لویه دروازه وچونګېده، راغلي کسان بېرته له شرکته ووتل.

سالون ته ورغلم، محمود بېسده لوڅ پروت و، له نامه لاندې يې پوازې وینې وې.

د څوکېدار لاسونه مې ور خلاص کړل، هغه شفاخانې ته زنګ وواهه. محمود مې کابو دوې میاشتې ونه لید. کله چې بېرته راغی، په لومړي خل خوړند سر رانه تېر شو.

سترګې يې شرمېدې، خصي و.

بودۍ ته توخی ورغی، ماته يې وکتل، ویې ویل:

- څه وخت وروسته يې ښځې طلاق ترې واخیست، یو شپږ یا اوه کلن ګلالی زوی ورپاتې و، کله کله به يې شرکت ته ورسره راووست. دی تر یو څه وخته عصبي و، د شپې به تر ناوخته په دفتر کې پاتې کېده، ما يې خو څله د ژړا غږ اورېدلی و. وروسته تشویش ور ولوېد. تولې پخوانی کاریګرې يې خواب کړې. نوې ښځې يې ونیولې.

بودۍ غلې شوه، ویې ویل:

- دا کیسه مې خکه درته وکړه چې ته يې کسه يې، ښه مې ایسې، خپل کار کوه، د اولادونو ژوند دې مه خرابوه. محمود که پاک نه و، خو اوس له دې کارو لوېدلی دی، دی څه نه لري، ځکه يې تر حوزې هم ونه رساوه.

بودۍ ولاړه شوه، ما کاغذ په بکس کې کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سړی مې ولید، پاک راته ښکارېده، خو پاک نه و، ناپاکي ته یې له وسه نه کېده، څه یې نه لرل.

له هغه وروسته مې ښیښې ته نه کتل، د ناستي مخه مې بدله کړه. ښیښې ته به مې شا ور ګرځوله.

ښځو هم کار پیل کړ، دوی نه وې خبرې، له محموده یې ورځ کېده، یوازې لیلما کار ته رانغله.

زما هم زړه تنګ و، نور مې په دې شرکت کې سا بندیده.

دوې هفتې مې سر په سر کلنۍ رخصتي واخیسته.

یوه ورځ سرکاریګري تلیفون راته ونیو، ویې ویل چې لیلما درسره غږېږي.

لیلما راته تېښګه وه، ویل یې چې له ما سره به خامخا ګورې.

ادرس مې ترې واخیست، مازدیګر باغ زنانه ته ورغلم.

لیلما په باغ زنانه کې غرفه درلوده، د ارایش وسایل یې خرڅول. دلته ډېرش، ځلوښت دوکانونه او څو غرفې وې، دې باغ لوی پارک درلود، یوازې ښځې راتلې، دوکاندارانې هم ښځې وې، پارک ته تر اوو کالو لږ ماشوم د راتلو اجازه نه درلوده.

لیلما له چایو پیاله را ډکه کړه، د خپل کار په اړه وغږېده، دا د دې ورځې غرفې له عایده خوشاله وه، راته ویې ویل چې د څنګ غرفه یې خالي شوې ده. ویې نیسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نازړه وم، خو لیلما د غرفې په نیولو ټینګار کاوه، ویل یې چې تر څو به څوارلس زره تنخوا ته ناسته یې، هغه کار دې ورک شي چې روزي دې پکې مالومه وي.

د شپې مې تر ناوخته فکر وکړ، دې شرکت نور خولې راباندې لګولې، له خان سره مې وویل، راځه، خیر به دې په غرفه کې وي.

سهار مې غرفه ونیوله ، غرمه د محمود دفتر ته ور وختم.

محمود ټوکې کولې، ټوکې یې بې خونده راته و ایسېدلې، هېڅ خندا یې نه درلوده. استعفا مې ورکړه، بوډی ته ورغلم، په غېږ کې مې ونیوله، دواړو ژړل.

له هغه ځایه نېغه باغ زنانه ته لاړم. له لیلما او د هغې له یوې ملګرې سره مې مشوره وکړه. د لیلما ملګرې راته وویل چې غرفې ته هغه څه راوړه چې خیني ښځې یې په ښار کې په ازاده توګه نه شي اخیستلی. په ګډه مو لیست جوړ کړ، موی بر، سینه بندونه، نیکرونه...هغه څه وو چې ښځو هر ځای نه شوای اخیستلی.

په سودا پسې ونه وتم، د لیلما ملګرې بلده وه، دې په تلیفون کې هر څه را وغوښتل، بله ورځ پینځه ډک کارتنونه راغلل، پیسې مې ور وګنلې.

اوله ورځ مې یوازې یو سل او دېرش اوغاني سودا وکړه، دېرش ګټه وه، خو لیلما راته وویل چې حوصله به کوې، کاروبار د یوې ورځې خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میاشت ووته، د کارخانې د تنخوا نیمایي هم نه وه پوره شوې. پښېمانه وم، شرکت مې باید نه وای پرېښی.

په ژمي کې کاروبار په ټپه ودرېږي، په واورو کې پارک مانا نه درلوده. ښځې نه راتلې.

اول وار مې په نوروز کې بخت بیداري وکړه، په دوو ورځو کې غرفه تشه شوه، نوی مال مې را وغوښت. د هوا په تودېدو سره مې یو یخچال واخیست، رنګارنګ انرژیانې مې پکې کېښودې، باغ ته کورنۍ راتلې، دېګونه یې کول، سرو اوبو او انرژیانو ته ضرورت و.

ما به د میاشتې په اخیر کې حساب کاوه، ګټه یو رنګ نه وه، یوه میاشت به مې تر شلو زرو ډېرې ګټلې وې، بله میاشت به ګټه لس، یوولس زره ته راټیټه شوې وه، روزي نه وه مالومه، خو له ژونده خوشاله وم، لور مې د کانکور امتحان ورکړ، د کابل پوهنتون حقوقو ته کامیابه شوه.

یوه ورځ د درېیم دوکان، دوکانداره راغله، دا یاسمین نومېده، له دې سره مې شناخت درلود، خوږه ښځه وه، د ورځې به یې خامخا یو، دوې پیالې شین چای رالېږه. ښځې د لاسي ګنډنو لوی دوکان درلود. دې مرسته غوښته، ویل یې چې راتلونکې هفته د لاسي ګنډنو یو نندراتون پرانستل کېږي، یوازې یم، درې ورځې مرسته راسره وکړه، درې زره افغانۍ رانه واخله.

خونبه مې شوه، یو سهار مو د زرتارو ګنډ کمیسونه په موټر کې واچول، نندارتون ته ورغلو. نندارتون ته یې د میدان هوایي پر سړک د ودونو په یوه ښکلي هال کې ځای ټاکلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا غرفه مالومه وه، په ګډه مو ګڼ کوچياني کميسونه، ټيکري او زريني خولۍ را وځړولې.
په سبا يې نندارتون پرانستل شو، ګڼ خلک رامات شول، ياسمين به د هر جنس په اړه تشريحات ورکول، ما به پيسې ګنډلې. ماښام مو دخل راټول کړ، څه باندې يو نيم لک افغانۍ وې. په دوهمه ورځ څو خارجيان راغلل، ترجمان يې درلود، له ياسمين سره يې خبرې وکړې، يوې سرې ښځې خپل کارت ورکړ.
درې ورځې ووتې، درې نيم لکه سودا شوې وه، خو ياسمين تر پيسو شناخت ته ډېره خوشاله وه، دې ډېرو کسانو ته خپل کارتونه ورکړي وو، له ډېرو کسانو يې اخيستي وو، ويل يې چې په تجارت کې شناخت مهمه دی، دا رنګه ننداررتونونه دې ډېرو کاروباري خلکو ته ور پېژني.
سم يې ويل، يوه هفته وروسته يوه ښځه راغله، دا ښځه مې په ننداررتون کې ليدلې وه. له ياسمين يې ګڼ کميسونه واخيستل.
يودم مې قناعت خوښ نه شو، قناعت يانې همدا اوسنی حال، لوی فکر را ولوېد، ما بايد اوسنۍ غرفه پرېښې وای، خو د کار بدلېدا پيسې غوښتې، ما په بانک کې يوازې پنځوس زره اوغانۍ درلودې.
يو سهار ياسمين را غږ کړل، دا بدخشان ته تله، همکار ته يې ضرورت درلود، بل څوک نه ورته پيدا کېدل، د پينځو ورځو يې پينځلس زره راکولې.
خواب مې منفي و. اول مې خپل اولادونه يوازې نه شوای پرېښودلای، بل ښځه وم، بل ولايت ته سفر ښه نه راته ښکارېده. همدا خبره مې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولادونو سره شریکه کړه، د زوی مې خوښه نه وه، غیرت یې نه منله. خو لور مې راته وېل چې موږ څوک نه خوري، بلده به شي، په کاروبار به وپوهېږي، پرمختګ ته زړورتیا غواړي.

زوی مې په سخته قانع کړ، خو لا یې هم وربوز زړېدلی و. سهار مې یاسمین ته ووېل چې تګ ته تیاره یم. دې د طیارې ټکټونه واخیستل، بله ورځ په بدخشان کې وو.

یاسمین شناخته درلود، خو ما هوټل غوښت، پردي کور ته مې زړه نه کېده. خبره یې ومنله. په لومړي ځل پر پاک کټ او پاکه بستره کې پرېوتم.

بله ورځ دواړو چادرې پر سر کړې، د باندې ووتو، فیض اباد کوچینی ښار و، په نیم ساعت پلې تګ کې ترې ووتو. نږدې کلي ته ورغلو، یاسمین د یوه کور دروازه وټکوله، یوه زړه ښځه را ووته، له تودې ستړې مشې یې پوه شوم چې د یاسمین شناخته ده.

کور ته ورغلو، کور نه و، د غالیو اوبدلو کوچینی کارخانه وه. ګڼې نجونې کتار ناستې وې، زیاترو یې سرې خولۍ او اوږدې تکې تورې چوټۍ درلودې، غالۍ یې اوبدلې. بوډۍ یوه دروازه خلاصه کړه، کوټه له رنګارنګ ګنډ جامو، بدخشاني خولیو او سدریو ډکه وه.

د بوډۍ له خبرو پوه شوم چې دوی دا لاسي ګنډنې له کلیو را ټولوي. خو پټوګان ان له اشکاشمه هم ورته راوړل شوي ول.

یاسمین ځینې لاسي ګنډنې خنډې ته کړې، په ځینو نورو کې یې خپل فرمایش ور کډ کړ، وېې وېل چې په راتلونکو کمیسونو کې باید کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنگ زرتار او خامک ډېر وي، څه ډول ډيزاين ولري او له کوم ډول توکرو استفاده وکړي.

بوډۍ پوښتنه نه کوله، سر يې ژر خلاصېده، پوهېدم چې همدا يې کاروبار دی.

دوی د قيمتونو په اړه هم خبرې وکړې، بوډۍ وويل چې اوس د پخوا غوندې ارزانه جنس نه شي موندلی، دې کار ته د ډېرو خلکو ور پام شوی، ان د پامير غرونو ته هم ورپسې ځي او له پاميربانو لاسي گنډنې اخلي.

ياسمين چنې ورسره ووهلې، بوډۍ په سخته يو څه را ټيټه شوه. ياسمين د جلا کړيو جامو پيسې ور وگڼلې. اخيري خبره يې وکړه، اخيستې وسايل به ژر کابل ته ور لېږي.

بېرته ښار ته ورغلو، په يوه کوڅه کې د لاسي گنډنو درې دوکانونه ول، ياسمين له ټولو سره بلده وه، په مبايل کې يې ښې عکسونه ور وښودل، دې په لاسي گنډنو کې تغيرات غوښتل. دوکاندارانو سرونه ورته خوځول، گټه يې وه، په گټه کې بحث نه وي.

په دوهمه ورځ يوه لوی سالون ته ورغلو، ليمڅي او گيلمان جوړېدل، تر څو غټو تورو دېگونو لاندې لمبې بلې وې، ښځو ورې رنگولې. يوې نجلۍ يوه لوی گدام ته ور وستو. گدام له ليمڅيو، غاليو او گيليمانو ډک وو. ياسمين خپل تليفون راته ونيو، ما بايد هغه ډيزاين ليمڅي ترې بېل کړي وای چې ليکې او ډېزاينونه يې په عکسونو کې ښکارېدل. زه کېناستم، ياسمين له کارخانې ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ټوله ورځ ګډوډ لیمخي او ګیلمونه سره واړول. سترې شوم، ډېر ګنګل، نولس لیمخي او ګلیمونه مې رانبودل شویو عکسونه ته نږدې موندلي ول.

موږ څلور ورځې په فیض اباد کې تیرې کړې، بېرته کابل ته راغلو، یاسمین نغدې پینځلس زره اوغانۍ را وګټلې، خو زه نه پوهېدم چې د نولسو لیمخیو او ګیلیمونو انتخاب په دومره پیسو او د طیارې په دوه طرفه ټکټ ارزېدل که نه!

نه وه راته مهمه، ما خپلې پیسې اخیستې وې.

ښه و، په باغ زنانه کې مې نورې شناخته هم پیدا کړې، کله کله به په دوکانونو ګرځېدم. د نورو دوکانونو او غرفو په نسبت د لاسي ګنډنو کاروبار ښه چلېده.

یوه ورځ څو دوکاندارانې د یاسمین دوکان ته راغلې، زه هم ورغلم، دوې د یوه ټیکري په اړه سره غږېدلې، ګلانو او ظرافت ته یې حیرانې وې. ماته هم وار را ورسېد، ټیکری مې وکوت، چکن و.

چکن د ماشومتوب دورې ته بوتلم، یو وخت له خپلې مور سره د غزني قره باغ ته د ماما خېلو کره تللې وم، چکن یوازې هلته جوړېده، خاص په قره باغ کې رواج و، هلته یې هم د جوړېدو ساحه ډېره محدوده وه، اندړو او تره کو ښځو نه پر سر کاوه، یوازې د خروټو او دفتانو رواج و.

چکن ته ټولې دوکاندارانې خوشاله وې، نوی ورته ښکارېده. چکن په هماغه ورځ خرڅ شو، یاسمین په همدې یوه ټکري کې دوولس سوه ګټه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر را ولوېد، په باغ زنانه کې يوازې د شمالي ولاياتو او هزاره جاتو لاسي گندنې وې. د غزني هېڅ هم نه ول. نه جولۍ کميسونه او نه هم چکن تېکري.

بله ورځ مې همدا خبره ياسمين ته وکړه، علت يې نا امني وگڼله، ويل بې چې دوی شمالي ولاياتو او هزاره جاتو ته له ويرې پرته سفرونه کوي، خو له ميدان ښاره هاخوا نه شي تلای.

خبره يې سمه وه، د جگړو په سيمو کې يوازې وينې خرڅېدې، لاسي گنډنو ته به څنگه د چا پام ور اوښت.

فکر مې وکړ، په کاروبار کې نوی جنس نوی بازار لري، د قره باغ غريبو نجونو له غريبي ورځې را ايستم، خو مشکل دا و چې زه قره باغ ته نه شوای تلای. چا څه کولم، خو ماما خپلو ته به ورتلم، د کلونو کلونو ورکه طاهره موندل کېدله، لېور مې خبرېده، بيا راته کېناسته، ويل بې چې د پلار نيکه شمله مې په تا پورې تړلې ده، عزت ته به مې گورې، واده به راسره کوې.

يوه ورځ د غزني اډې ته ورغلم، گڼ موټروانان راباندې راټول شول، هر يوه ويل چې تر غزني به دې سالمه رسوو. خو ما خروټی موټروان پسې غوښت. يو خوانکی مې وموند، د يوه کلي نوم يې واخيست. زړه ته مې ولوېده، دا کلی په قره باغ کې و.

ده ته مې د چکنو، خولو (لستوڼو) او تېر خبره وکړه، اول يې تندی تريو شو، خو کله چې بې له چادرۍ زما راوتلي سپين لاس ته وکتل، يو وارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په غېږ کې پوستوالی راغی، په خپله راته غږېده، ويل يې چې
دوې خويندې هم چکنونه جوړوي.

قيمتونه مې ترې وپوښتل، ويل يې چې هلته يې هره ښځه يا نجلۍ
خپل ځان له پاره جوړوي، کله کله يې پلوري، خو له کلي نه وځي
يوازې هغه څوک يې ترې اخلي چې د واده مراسم ولري. ښه چکن به
تر زرو اوغانيو لوړ نه دی.

له موټروانه مې دوه چکنونه وغوښتل، بانې ته مې پرې نه ښود، ورته
مې کړه چې هر يو په څوارلس سوه درنه اخلم، خو شرط مې کېښود
تر ټولو ښه چکنونه به يې راته راوړل.

ما ټليفون نه درلود، موټروان راته وويل چې درېيمه ورځ مې همدله
غواړه.

بيانيه مې ورنه کړه، پوهېدم، په دوو ټيکريو موټر نه درنېده، ګټه يې
ليده، ضرور يې راوړل.

په درېيمه ورځ ورغلم، يو چکن مې خوښ شو، بل هم ښه و، خو ګلان
يې ډک نه ول راغلي. همدا يو مې ترې واخيست، خو موټروان شله وه،
دوهم مې نه اخيست، اخير اتو سوو ته راغی، پوهېدم چې په اتو سوو
کې به يې هم ګټه کړې وي، د دواړو پيسې مې ورکړې.

په هماغه ورځ مې ټيکري ياسمين ته ور وړل، نورې دوکاندارانې راغلې،
ان د هغه چکن په صفت هم نه مړېدې چې ګلان يې تش ول.
ټولو يوه پوښتنه کوله "دا ټيکري دې له کومه کړل؟ "
صافه خبره مې ورته وکړه چې د لاين درېور راته راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه چکنونه يوې دوکانداري ور واخيستل، په دواړو کې يې اته سوه
ګټه راکوله، خو بلې مداخله وکړه، زر يې کړې. ټيکري مې ورکړل.
ماسپښين ياسمين ور وغوښتم، تندي يې سم نه و نيولی. ويل يې چې
په کاروبار کې به خپنې رازونه نه رسوا کوې، پټ به يې ساتې، دې ته
د موټروان خبرې خوند نه و ورکړی.
وروسته راسره وغږېده، ويل يې چې ماماخېلو ته ورشه، همدا لاسي
ګنډنې را بار که، له خرڅېدو يې بې غمه يې، ګټه نيمايي، خو زه قره
باغ ته نه شوای تلای.
د ورځې به خامخا څو ښځو د چکنونو پوښتنه کوله.
يو وار بيا ادې ته ورغلم، هماغه موټروان مې ومونډ، ما چکنونه غوښتل،
خو ده د موټر د مخې ښېښه را وښوده، مرمۍ ترې وتلې وه، ويل يې
چې دوې ورځې مخکې په جنګ کې ګير شوم، لاره خطرناکه ده، د ټره
زوی مې د دوبۍ وېزه رالېږي.
ترې روانه شوم، خو ده را پسې غږ کړل، د تليفون يوه نومره يې راکړه،
ويل يې چې دې سړي ته زنګ ووهه. ده په قره باغ کې پنډه ګرځوله.
له ښاره به يې کليو ته زنانه توټې او د چکن د ټيکريو د جوړولو نرې
سانونه وړل، ډېر رواجونه ور مالوم دي.
په هماغه ورځ مې يو ساده تليفون واخيست، ماخستن مې نومره ووهله،
غږ زوړ و، سړی توخېده، په سخته يې خبرې کولې.
په تليفون کې نه سره پوهېدو، د کور ادرس مې ترې واخيست، خو ده
د دوکان نښه راکړه، قلعه حيدر ته يې ور وغوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلعه حيدر تر کمپنۍ ډېره پورته وه. سهار ورغلم، يوازې خو دوکان
ول. تليفون مې ورته وکړ، نږدې غږ مې واورېد، يوه سپين ږيرې مېړه
هوا ورکوله، له زړې سدرۍ يې مبايل را وايست، غږ د ده له خولې او
تليفونه په يوه وخت را ووت.

ورغلم، سپين ږيري د موټرو د پنچرۍ دوکان درلود، له تازه زخمي کړې
ګوتې يې وينې څڅېدلې، مخ يې په خاورو کې د پراته ټاير غونډې تک
تور او سپېره و.

مخامخ اسانه وپوهېد، خو تنده يې تروه وه، ويل يې چې اوس بوډا شوی
دی، په کليو نه شي ګرځېدای، خو ما د ګټې خبرې يادې کړې، ورته
ومې ويل چې په هر ټيکري کې بښې پيسې درکوم.

ده يوه ماشوم ته ورناره کړه، ورته ويې ويل چې پر دوکان پام کوه.
په ده پسې روانه شوم، کور يې د نږدې تنګې کوڅې په پای کې و،
ورغلو، کور يوازې دوې خامې کوټې درلودې. يوه زړه ښځه په چوټ
کې ودرېده، نور کوچنيان را ووتل، پزې يې بهېدې، پرتګونه يې نه ول،
زړې ښځې په حيرانۍ لاس راکړ، بوډا ورسره وغږېد، ورته ويې ويل چې
موږ واله ده.

کوټې ته ننوتو، دوو خوانو ښځو چکنونه پر سر کړي ول، د زرتارو کار
يې کاوه.

کښناستم، چای او کلکي شيريني يې راته کېښودې.

د زړې ښځې زړه ډک و، داسې راته وابښېده لکه ډېره پخوانۍ شناخته
چې يې موندلې وي، وار له واره يې د کلي کيسې را واخيستې، يو زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې طالب و، بل اربکی. دواړه په یوه جګړه کې په یوه وخت وژل شوي ول.

دې اوږدې خبرې وکړې، تر خبرو يې ژړا او د پزې کشول ډېر ول.

دوې ناستې ښځې يې د زامنو کونډې ورپاتې وې، هرې يوې يې په خوانه خواني کې ګڼ پرله پسې اولادونه لرل، په دې کور کې تر تولو مشر کوچیني لس کلن و، هغه هم تولـه ورخ له بوډا نیکه سره د موټرو پنچري نیوله.

نور کوچنیان راغلل، د چا پزې بهېدې، چا توخل، خینو پرتګونه نه وو اغوستي.

پښتون په ژوند کې بې حسابه دی، خو یو غوا وچه نه پرېږدي، یو ښځه، زیاتره ښځې یو کال هم وچې نه پاتې کېږي، کال په کال اولاد راوړي.

د غم خبرې مې بدلې کړې، زرتارو او لاسي ګنډنو ته لاړم، خو دلته له زرتارو سره هم غم ګډ و، بوډۍ له زاړه صندوقه یوه سپینه توټه را وایسته، لیکنه يې په زرتارو ډکه شوې وه، تر غټې زرینې کلیمې لاندې فارسي خط و، محمد الله ولد عید محمد به عمر ۲۸ سالګي شهید ګردید...

دوهمه توټه يې راته کېښوده، دې توټې هم له زرتارو ډکه لیکنه درلوده، یوازې نوم او عمر فرق درلود، دوهم زوی يې شپږویشت کلن لیکلي و.

په دواړو توټو کې د شهید تکی راغلی و.

دا کورنۍ یو کال مخکې له قره باغه کابل ته راغلې وه، بوډۍ راته وویل چې د زامنو د مرګ يې کال نه دی پوره، دا توټې يې نږندو د قبرونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختو لپاره جوړې کړې دي. په اختر کې ورځم، همدا توتې یې پر لکنو دروم.

اخیر د خوشالي خبره پیدا شوه. له صندوقه درې چکنه را ووتل، ښځو راته وویل چې دا چکنونه یې د خپلو خانونو له پاره جوړ کړي دي.
هر چکن ته مې یونیم زر اوغانۍ قیمت وټاکه، د ټولو خولې وازې وې، پوهېدم چې دومره پیسې یې د بسته میاشتې خرڅه ده.
وروسته له سپین ږیري سره وغږېدم، ده ته د قره باغ ټول کلي مالوم ول، دېر شناخت یې درلود، دېرش کاله یې سوداګري کړې وه، کال مخکې لا په کلیو ګرځېده، زیاتره ښځې یې پېژندلې، نومونه یې ور مالوم ول، پوهېده چې په کوم کلي کې کومې ښځې او کومې نجلۍ د چکنونه په جوړولو کې وړې ده.
بودا راته وویل چې په ځینو کلیو کې تیار کمیسونه هم پیدا کېږي، خولې (لستونې) سینې او لمنې یې په زرتارو جوړوي، په لمنو کې یې ګردې اینې نیول شوې دي.
زړه ښځه هم په دې خبرو ښه پوهېده، دې کوچیاني کمیسونه ښکلي ګڼل، ویل یې چې شالمې، زوی او لور هم لري.
له ښځې مې مالومات وغوښتل، شالمې له مریو جوړېدل، درې کونجه شکل یې درلود، د کمیس پر دواړو اوږو اېښودل کېدل. زوی او لور بیا له مریو جوړ واړه څلورکونجه شکلونه ول چې د ناوې پر لستونو د دې له پاره ګندل کېدل چې ناوې ته خدای زوی او لور ورکړي.
زړه مې ښه شو، اقلا لور یې نه وه هېره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودا ته مې په ګټه کې فیصدي وټاکله، ورته ومې ویل چې دا شیان راته راوړه، دېرش فیصده ګټه یې ستا. دی په فیصدي نه پوهېده، لنډ مې ورته وویل چې په هرو سلو اوغانیو ګټه کې یې اویا زما، دېرش یې ستا. دی خوشاله و، خو خریداري پیسې غوښتې. فکر مې وکړ، دا خلک له زړه صاف راته ښکارېدل، که صاف هم نه وای، بله لار مې نه درلوده، خطر به مې مانه.

بله ورځ مې دوکان ته اته څلوېښت زره اوغانۍ ور وړې.

دریم ماختستن مې تیلیفون ورته وکړ، تیلیفون یې بند و.

څلورمه او پینځمه ورځ هم ووته، د بودا تیلیفون کار نه کاوه. طاقت نه راته، سهار وخته کورته ورغلم، بوډۍ راته وویل چې اندېښنه مه کوه، هلته تیلیفون کار نه کوي، پایې یې ویشتلې دي.

دي د چایو ست وکړ، خو زما غرفې ته ور بیړه وه.

بودا شپږمه ورځ په خپله تیلیفون راته وکړ، زړه مې بېرته خپل ځای ته ورغی، بودا راغلی و. سهار وخته ورغلم، غټه غوټه یې راته کېښوده، تیکري، ګڼ کمیسونه او څو خولۍ وې. تیکري او کمیسونه ښکلي ول، خو خولۍ مې خوښې نه شوې، نه مې وې ترې راغوښتې، له ورایه یې تاواني چیغې وهلې، هزارګۍ خولۍ یو په سلو ترې ښې وې.

بودا د یوه یوه کمیس او تیکري قیمتونه راته وویل، یاده یې کړه چې کوم کمیس یې چیرې اخیستی، له چا یې اخیستی، اول یې په څو بیه کړی و، ده خومره چنې ورسره وهلې دي... په اخیر کې یې څو ... لوټونه راته ونیول. له اته څلوېښتو زرو یوازې همدا پاتې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې نه ګڼل، خو لوی لوټ یې پېنځوسي و، تر دریو سوو نه ډېرېدې، ور ومې بخښلې، زړې ښځې دعاوې راته کولې.

تیکسي مې ونیوله، یاسمین ته ورغلم. یاسمین ښه، میانه او کمزورې ټیکرې او کمیسونه بېل کېښودل، هر یوه ته یې بیه وټاکله، خو خولې یې ببرته راکړې، ویل یې چې نه خرڅېږي.

خولې مې په غرفه کې را وځړولې. چا ورکتل هم نه. میاشت ووته، یاسمین پېنځلس زره ګټه راته ونیوله، ښه وه، خوشاله وم، خو یوې بلې دوکاندارۍ راته وویل چې یوازې ستا برخه ګټه تر پېنځه ویشت زرو ډېره راتله.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، په یاسمین مې شک نه کاوه. په هماغه ماښام مې بوډا ته خپله برخه پیسې ور وړې، ورو زړو دعاوې راته کولې.

له بوډا سره مې دایمي خبره وکړه، تاوان یې نه ورته کاوه، مازې په میاشت کې درې یا څلور ورځې د پنچرۍ کار ترې پاتې کېده، دومره کمې ورځې په پېنځو، شپږو زرو ګټه ارزېدې، خو پوه مې کړ چې څه غواړم او څه نه غواړم.

یو ځل مې د یو لکو سودا ترې را وغوښته، ډېره وه، یو څو ټیکرې مې نورو ښځو ته هم ور کړل.

یاسمین خبره شوه، د دې په دوکان کې زما پخوانې خوړند ټیکرې او کمیسونه یې هم کوڅې ته را وغورځول.

دا په غوسه وه، له خولې یې لاړې بادېدې، ویل یې چې دا شراکت نه شراکت، تا باید نورو دوکاندارانو ته جنس نه وای ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ښځه مهربانه راته ایسېدله، ډېره مهربانه. خو لیلما راته وویل چې پیسې بدې دي، ګرانښت له مینځه وړي.

بوخو کمیسونه مې په غرفه کې را وڅړول. نور مې کور ته راوړل، خو په غرفه کې هېڅا کمیسونو او ټیکریو ته نه کتل، په ټوله هفته کې مې یو هم خرڅ نه کړ. د لیلما خبره سمه وه، په لوکسه مغاره کې د وطن پلاستیکي څیلکې کېږده، ارزښت پیدا کوي. خلکو ته ښې ښکاري، ته هېڅ مه وایه، دوی یې په خپله خارجي بولي.

له نورو ښځو سره وغږېدم، دوی هم د لاسي ګنډنو کاروبار کاوه، خو یاسمین بې نه شوای خفه کولی. له هغې سره یې د کلونو کلونو کاروبار درلود، پور به یې سره کاوه، یو کمېس بې هم نه رانه اخیست.

زړه مې مات و، د کلونو سمپولې پیسې مې خاورې کړې وې.

سبین ډېري خو واري تلیفون راته وکړ، ویل یې چې ژمی را راوان دی، په واورو کې په کلیو نه شم ګرځېدای، که هر څه غواړې، همدا یې وخت دی، خو ما نبغه خبره نه شوای ورته کولی، یوازې ماتله کېدا مې غوښته.

بوه ورځ لیلما راته وویل چې هلته خای بو لوکس دوکان ونیسه.

دوې خبري وې، یو خو لوکسو دوکانونو ډېره کرایه غوښته، بل مې په نارینه وو کې دوکان نه شوای خلاصولی.

لیلما پور ته تیاره وه، راته ویې وویل چې په دې خبرو پسې مه ګرځه، اوس څېنې ښځې هم دوکانونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره مې شراکت وغوښت، ومې ویل چې کرایه په ګډه پرې کولی شو، زه به مال راوړم، ته په دوکان کې کېنه، خو دې له ډېره درده وخندل، مېړه يې په ښځو کې هم کار ته په سخته پرېښې وه.

یو وار بیا چورتي شوم، خندا او اشتها رانه لاړه، په کور کې اېښې کمیسونه مې پر زړه پراته ول.

لور مې یو څل څو نمونې پوهنتون ته ورسره یوړې، یوازې توکې یې اورېدلې وې، نجونو ورته ویلي ول چې اول مېړونه راته پیدا که، بیا به د واده کمیسونه درنه اخلو.

نه پوهېږم، په ښار کې به پردي ګلپوش موټر ته هم خوشاله وم.

یو وار مې څو نمونې راسره واخیستې ، په کوټه سنګې کې د لاسي ګنډنو څو لوکسو مغازو ته ورغلم، څو کمیسونه مې بیه کړل، بیې یې اسمان ته ختلې، خپلې ور وړې نمونې مې ور وښودې، د دوی تر را خړېدلو کمیسونو ډېر ښکلي ول، خو نخرې یې کولې، خپله بیه یې هم نه راته جوړوله.

همالته مې د دوکانونو د کرایې پوښتنه وکړه، تر ټولو کوچیني دوکان تر درې سوه ډالره کم نه و.

د شپې مې بالښت په اوښکو لوند شو.

سهار مې غرفه خلاصه کړه، لاسي ګنډنې مې په بوجۍ کې واچولې، لیلما ته ودرېدم، ومې ویل:

ـ دا غرفه له دې ټولو شیانو سره په څو اخلې؟

دې حیرانې سترګې راته نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلما ته مې کيلي ونيوله، هبله مې ترې وکړه چې خرڅه يې که.

دې په راوتلو زړو سترګو راته کتل.

برجی مې کورته راوړه.

ماخستن زنګ راغی، ليلما وه، ويل يې چې غرفې ته يې خريداره پيدا

کړې ده.

تعجب مې ونه کړ، موقعيت يې ښه و، همداسې نه پاتې کېده.

سهار ورغلم، له خريدارې سره مې چنې ووهلې، د اجناسو اخيستې

ليستونه مې ور وښودل، هر څه مې د خريد په بيه وګڼل. غرمه کوټه

سنګي ته ورغلم، په يوه مارکېټ کې هم خالي دوکان نه و.

په اول ځل مې خپنو نارينه وو ته خپله د تليفون شمېره ورکړه، پوهېدم

چې مزاحمت نه راته کوي، چادرې مې نه وه پوره کړې.

هفته ووته، چا زنګ ونه واهه.

ورځې ووتې، له کوره ونه وتم. تل به په چورتونو کې ډوبه وم، خو يوه ښه

خبره راغله، زوی مې انګليسي ادبياتو ته کامياب شوی و.

يوه شېبه مې غم هېر کړ، درې خوراکه کباب مې راوغوښت. له اولادونو

سره مې وخندل، ډېر مې وخندل، يو وخت مې اولادونو ته وکتل، دوی

حيرانې سترګې راته نيولې وې، ځان ته مه پام شو، زړل مې.

اول ځل مې تر لور مخکې زوی په غېږ کې ونيولم. دواړه راته کېناستل،

يوه خبره يې کوله، دوی باور درلود چې زوند اسانه کېږي.

سهار تليفون راغی، ورغلم، په يوه مارکېټ کې يو نسبتا ګلالی دوکان

خالي شوی و، ښېګنه يې دا وه چې په دې دوکان کې مخکې هم جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅېدلې، مصرف يې نه غوښت، ان د جامو د خرڅېدلو چنگکونه يې هم لرل.

کميسونه مې ور وړل، داړه وم، چا نه راته کتل، په اول منزل کې مې دوې ښکلې نجونې ليدلې وې، دوکانداري يې کوله.

هيڅا کار نه راباندې ولاره، د څنگ دوکاندار خاله وگڼلم، ده د ماشومانو جامې خرڅولې، راپام يې کړل چې ډکه بوجۍ له هغې نانځکې سره ونه لگېږي چې کميس يې ور اغوستی و او د دوکان تر مخ يې درولې وه، خو کله چې مې چادري پورته کړه، خانم شوم، وار له واره چای راغی، له دواړو لوريو مې د مرستې غړونه واورېدل.

"خانم، څه امر او خدمت."

سر مې پسې ونه گرځاوه، اول مې دوکان پاک کړ، بيا مې جامې را وځړولې. زده مې وې، د ياسمين ښېگڼه مې نه هېروله، په دې يې بوه کړې وم چې څنگه د اخيستونکو پام را واړوم.

په هماغه مازديگر مې يو کميس خرڅ کړ.

سهار د څنگ دوکاندار ته ورغلم، ده وار له واره ترموز ور واخيست، خو ما پوه کړ چې نه خاله يم نه خانم، نه به سره په عذابوو.

تر غرمې مې يو کميس او دوه ټيکري خرڅ کړل. خوشاله وم، راتلونکې ښه راته ښکارېده، خو ماسپښين يو له عمره پوخ سړی راغی، په غوسه و، وېل يې چې زموږ بازار به نه را خرابوې، د دوو زرو وربښمين ټيکرې دې په ديارلس سوه ورکړې و.

څه مې ونه وېل، حوصله مې وکړه، اوله ورخ مې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې په خرابو اعصابو پورته وخوت.

شېبه وروسته مې بيا د دوکان تر مخ تير شو، لستوني يې تر څنګلو ور پورته کړي ول، له لنډې ږيرې يې اوبه څڅېدلې. پوه شوم چې تشنابونه پورته دي، سړي اودس کړی و.

د څنګ ګاونډي راته وويل چې دا حاجي صيب په اول منزل کې د لاسي ګنډنو دوکان لري.

حيرانه شوم، په دې تيکرې کې ماته يونيم سل اوغانۍ پاتې شوې وې، حاجي صېب نهه نيم سوه ګټلې.

ماخستن مې پيسې وګڼلې، د يوې ورځې ګټه مې دېارلس سوه وه.

سلا بلا مې خندل، چا چې يو کال په اوبو کې لنده دوډۍ خوړلې وي، په يو وار دومره ډېره ګټه خندا ور ولي.

کار ښه و، له هيڅا سره مې مشکل نه درلود، دوکان ته يوازې ښځې راتلې، دوی هم له ما سره خانونه راحته ګڼل، کله کله به د سودا خونده نه وه، خو يوه ورځ به دومره کميسونه خرڅ شول چې د څو ورځو غځ به بې واخيست.

بوډا مې په سره ژمي کې په نوي مال پسې ولېږه. دا وار مې سر سم خلاصېده، پوهېدم چې کوم ډيزاين، کوم رنګ او کوم جنس ښه بازار لري. بوډا ته مې د ښځو کميسونو او تيکريو عکسونه ورکړل، ورته ومې ويل چې ښځې وېوهوه، دوهم ځل همدا تغيرات ترې غواړم.

پوهېدم چې زما فرمايشونه منل کېږي، د کلي ښځې مظلومې وې، په لومړي ځل يو چا لاسي ګنډنې ورنه اخيستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوهم جنس کې ټول تغیرات په پام کې نیول شوي ول.

یوه ورځ مې په اول منزل کې د حاجي صاحب په دوکان کې هم څه وموندل چې ما له غزني را غوښتل.

لا ښه و، د کلیوالو ښځو خواري بې ځایه نه تله، خو بیا به هم دېرې ښځې ماته راتلې، کله کله به په خپلو مینځونو کې سره وغږېدې، ویل به یې چې همدا کمیس یې په لاندې منزل کې په پینځه زره بیه و.

سودا مې ښه وه، هغوی چې ډېره ګټه کوله، کم جنس یې خرڅاوه، ما کمې اخیستې، ډېر جنس ووت.

د اوړي په اوله کې بوډا دوډی وکړه، د جومې ورځ وه، زه او اولادونه مې ورغلو. خامې کوټې رنګ شوې وې، د پلاستیکي فرش پر ځای مستعمله غالۍ ویړه وه.

زړې ښځې په غېږ کې ونیولم، ژړل یې، ویل یې چې له تا سره مو ژوند ښه شو.

بوډا د پنچري دوکان پرېښی و، ده به ډېر وخت په غزني کې تېراوه، اوس له قره باغه پرته مقر او اندړو ته هم ته.

زړې ښځې دا وار د غم کیسې نه کولې، له اسراته غږېده، اول یې نوې کاسې را وښودې، بیا یې د ګولیو پاکټونو ته ودرولم، ویل یې چې اول وار ډاکټر ته ورغلم، د پښو د کلونو کلونو درد مې ښه شو، دوی پخوا د موټر زاړه ټایرونه سوځول، اوس د ګازو نوې درې کیلوبې دبه پوره دنیا ورته ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان هم دا وار یو څه پاک ښکارېدل، پزې یې نه بهېدې، پرتګونه بې اغوستي ول.

له دې انا او نیکه مې یوه ژمنه واخیسته. راسره وېې منله چې اول خزمنې به خپل لمیسان مکتب کې اچوي. ما نجوني هم یادې کړې، نا امېده یې نه کړم.

ځینې خلک پیسې لري، ژوند نه لري، ځیني خلک پیسې نه لري، خو په ژوند پوهېږي. بودا پیسې پیدا کړې وې، ژوند ور مالوم و.

زه هم د ژوند په رموزو پوهېدم، خپله مې ښه ژوند نه و تېر کړی، په نس نه وم مړه، خو د نورو ژوند پوهولې وم، وار له واره مې په خوشال خان کې یو، یو منزله پاک کور کرایه کړ. کور غټه شنه حویلۍ درلوده، مازدیګر به له خپلو اولادونو سره لمر ته کېناستم، پام مې و، دلته ښځې کار ته تلې، د ځنګ د کورونو پردې نه کش کېدې.

اول وار مې زوی او لور ته مبایلونه واخیستل، تو له ورځ به مو نه سره لیدل، د احوال اخیستلو له پاره ښه ول.

په یوه کال کې مې دوه وارې په نمایشګاوو کې ګډون وکړ، ډېرو خارجي دفترونو غوښتل چې ښځې له اقتصادي اړخه په پښو ودرېږي. پروژې وې، د ګنډو لاسي ګنډنو فرمایشونه راتلل.

په اول ځل مې بانکي حساب ته ډالر ورغلل.

اوس مې عمده سودا هم خرخوله، کله کله به مې په یوه جنس کې تاوان وکړ، خو به دوهم جنس کې به دومره ګټه راته پاتې شوه چې تاوان به یې ژوندی وخوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غریب اسانه نه شي پورته کېدای، شتمن په سخته خوارېږي. زه اوس شتمنه وم. له هرې خوا پیسې راتلې.
اول پسرلی مې په خوشال خان کې یو، یو منزله کور واخیست.
لور مې یو ځل بیا خفه شوه، دا وار ډاکټرانو ته حاجت نه و، ما مینه تجربه کړې وه، علامې يې نه رانه غلطېدې، نه مې ډاکټر ته ور وسته او نه مې تر وېښتو کش کړه، وار له واره مې ورته وویل چې څوک دی؟
چېرته اوسي او څه کاروبار لري؟
دا وار دې هم ډېرې نخرې ونه کړې. پر یوه همصنفي مېینه وه، دواړه سره ګران ول.
بده نه راباندې ولګېده، لور مې خوانه شوې وه، واده يې حق و، هلک مې په ټلیفون کې سهار چای ته را وغوښت.
غنمرنګی ډنګر ځوان راغی، په ښه کوټه کې سره کښناستو. ځوان په اولو کې وارخطا و، خو وروسته یې د تندي خولې په خپله وچې شوې.
عمومي مالومات مې ترې وغوښتل، دوی پینځه ورونه ول، په کرایې کور کې اوسېدل، مور او پلار یې ژوندي وو.
له عمومیاتو را ووتم، اوله خبره مې وکړه:
- لور مې ښه کور غواړي.
خواب يې مفني و، ويې ویل چې دومره پیسې نه لرو، که وای هم ښه کور نه شم ورته نیولی، زه به هغه کسان ځنګه پرېږدم چې درویشت کاله يې مینه راکړه، ويې روزلم، که به ناروغ وم، دوی به هم راسره ناروغه ول، که به روغ وم، راسره خندل به يې. په خپله به وږي ګرځېدل، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به يې په نس موړ ساتلم، لمر ته يې ورنه کړم، درس به يې راباندې ووايه او زما له پاره به يې سختې وګاللې. کورنۍ مې ژوند دی، نجلی به په همدې کور کې را سره اوسي.

ده ته يې کورنۍ ارزښت درلود، لور ته مې يې هم ارزښت ورکاوه.

ومې ويل:

ـ زما لور درباندې ګرانه ده؟

سر يې وخوځېد:

ـ هو.

ـ څومره؟

ـ ډېره.

ـ څومره؟

ښيغ يې راته وکتل.

ومې ويل:

ـ د لور له پاره مې تر ځان تېر يې؟ مرګ منې؟

يو واري يې وخندل:

ـ نه. زه يې د ژوند له پاره غواړم.

کافي وه، ده زما لور د ژوند له پاره غوښته. بله خبره مې ونه کړه. له ځوانه مې د هغه د کور ادرس واخيست، مازديګر له مغازې علاوالدين ته ورغلم، بې نخښې کورونه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور مې وموند. هلک خوار ژوند درلود، مور يې يوې کوټې ته ور وستی. بو تنکی ځوان او دوه ماشومان کتابونو ته پراته ول، تنکي ځوان په بېړه پښې ور تولې کړې، بخښنه يې وغوښته. له کوټې ووت.

دوی په نزاکت پوهېدل. بخښنه مانا نيمايي انسان.

نيمايي نورې خبرې يې مور راته وکړې، دلته په دريو کوټو کې لس کسان اوسېدل، يوازې مشر ورور يې واده درلود. نور ټول واړه ول، مکتب ته تلل.

غټه غټه نه غوړېده، په غريبي نه شرمېده. د کور ټول عايد شل زره اوغانۍ وې، وچه يې خوړله، زاړه يې اغوستل خو خپل اولادونو يې کورسونو ته لېږل.

نږور يې چای راوړ، ټيکري يې دېر لند و، پوښتنه مې ترې وکړه، جامې يې په خپله اخيستې، د رنګ او انتخاب واک يې هم خپل و، هېڅا نه و ورته ويلي چې لمنه دې لنډه يا اوږده ده.

همدا يو مثال بس و، دې کور ته تان نه راته، ښځو ته دا نه ويل کېدل چې له همدې يوه تانه د کرکيو پردې او خپلې جامې جوړې کړې. دلته ښځو دومره ازادي درلوده چې د خپلو جامو رنګ په خپله وټاکي.

نورې کوټې مې وليدې، مستعملې ايرانۍ غالۍ پاکې وې.

ماخستن له لور سره کېناستم، د خلکو غريبي مې ياده کړه، خو هغه نجونې چې نېستمن ژوند يې تېر کړی وې، دېر توقعات نه لري، دې د مورک له خولې وچ اتام (د دوډۍ ټوټه) را ايستلی و، له غربته نه وېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې منله، خو شرط مې کېښود، د کوژدې مراسم به ژر نیول کېدل، خو واده به کال ته کېده. دوی کال وروسته له پوهنتونه فارغېدل. مراسم ساده ول، خپلوان نه وو، لبور او یو دوه لیري تربرونه مې ول، خو ما نه خبرول. بوډا، سرکاریګري او لیلما ته مې تلیفون وکړ، تولې نه، خو څو ښځې راغلې، له سر کاریګرې مې د شرکت د زړې صفاکارې پوښتنه وکړه، ویل یې چې هغه پخواني سبکه نه ده ورپاتې، ډېر وخت ناروغه وي.

خلور زره اوغانۍ مې د علاج له پاره ور ولېږلې.

یوه ورځ لیلما راغله، ژړل یې، میړه یې د بډودو (پښتورګو) تکلیف درلود، تداوي یې پیسې غوښتې، ور مې کړې.

میاشت وروسته مې زنګ ورته وواهه، راغله، وریاده مې کړه چې په شریکه به یو دوکان ونیسو، کار ته کوه، پیسې یې زما.

غربت پر اجازه زورور دی، وېې منله.

لیلما پاکه او زړه سواندې ښځه وه، په سخت وخت کې یې لاس راکړ، غرفه یې راته ونیوله، اوس باید ما له خاورو را پورته کړې وای.

په نوي ښار کې مې دوکان ونیو، کمې لاسي ګنډنې مې ور بار کړې.

لیلما په کار بوه ښځه وه، تاوان یې نه راووړ.

کارونه ډېر شول. له وسه مې وتلي ول، د لیلما په مرسته مې خپل دوکان ته بوه کاریګره ونیوله، ماغزه یې وچ نه ول، له کار سره ژر بلده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته دوکان ته ډیره نه ورتلم، یوازې خریدارې به مې کوله، خود دواړو دوکانونو مدیریت ته مې پام و، ان د یوې اوغانی حساب به مې هم کاوه.

یوه ورځ په تیکسي کې کېناستم، له کلونو وروسته شوربازار ته ورغلم. نه ورتلم، تېرې ترخې خاطرې یې را یادولې، خو یو چا د یوه ترکمن د کور ادرس راکړی و، ویل یې چې د کور ښځې یې ښکلې غالی اوبدي. په شور بازار کې ډیر تغیر نه و راغلی، هماغه پخوانی خام کورونه، تنګې کوڅې، او چټلې ویالې وې.
غالی مې ولیدې، په ناز اوبدل شوې وې، ګلالی ښکارېدې، خو له سرې سره په بیه جوړه نه شوم، د ده په قیمتونو کې ګټه نه راته پاتې کېدله.

یوازې مې زړه راته وویل چې پخوانی کوڅې ته ورشه.
ورغلم، د پخواني خام کور پر خای پخې کوټې جوړېدې.
ودرېدم، د حویلی دېوالونه پر خای پاتې و، یوه ته ورغلم، په دېوال کې زوړ مېخ لا نه و ایستل شوی. ښه مې په زړه و، دا مېخ مې د جامو د تناو له پاره ټکوهلی و، پر مېخ مې لاس تېر کړ، ګوتې مې وسولولوې، د مېخ زنګو سرې کړې وې. یو غږ مې واورېد:
- له چا سره مو کار و؟

ور ومې کتل، یوه سړې د سیمینټو بوجی ګېڼلې. بل څوک نه و، نو پوښتنه به همدې سړې کړې وه. له هغه مې د کور مالک وغوښت. نېغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې حیرانی پرته وه.

له ده سره مې خبرې وکړې، دا کور يې درې مياشتې مخکې اخيستی و.

يو ځل مې بيا حويلۍ ته وکتل، د پخواني کور هيڅ نښه نه وه پاتې، يوازې د بدرف پر ځای لا هماغه پخوانۍ دبله تخته پرته وه.

ټيټ شوم، له خاورو مې د يوې ماتې کاشۍ يوه وړه ټوټه را پورته کړه، د تشناب سپينه کاشي مې وپېژندله، ګوتې مې پرې تېرې کړې، وځلېده، په دې خلا کې مې خپلې چيغې، ساندې او له پزې را څڅېدلې څاڅکي څاڅکي وينې ولېدې.

لاسونه مې مړه شول، کاشي ولوېده، خو په پښو کې مې دومره زور و چې پرې وخېژم، کاشي مې د بوټ لوړې تېرې پوندې ته سيخه کړه، د ماتېدو له ټکا سره مې په مغزو کې پخوانۍ چيغې ورکې شوې.

له سړي مې د مامور قدوس پوښتنه وکړه، خو ده په دې نوم څوک نه پېژندل، دومره يې وويل چې دا کور يې له يوه ازبکه واخيست.

يوه شوم، کور څو وارې خرڅ شوی و.

څو ګامه شاته راغلم، په زړه کې راتېره شوه چې د حويلۍ دروازه همدلته وه. مامور قدوس به همدې ځای کې په زور مچې رانه اخيستې وې. په خوله کې مې د مامور قدوس له نصوارو ډکې ترخې لاړې را وګرځېدې، يودم مې ايق کړل، منده مې واخيسته، د کوڅې تر سره په يوه سا لاړم، بېرته ودرېدم، مامور قدوس مې بايد مونډلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جومات ته ورغلم، ملا مې وار له واره وپېژاند، خو ده ونه پېژندلم، نه و ملامت، اوس د کلونو مخکې هغه خره پره طاهره نه وه ورته ولاړه چې تيکري يې درې پينې درلودې.

ملا اودس کاوه. ډېر فرق نه و پکې راغلی. هماغسې تک سپين مخ او سپين پاسته لاسونه يې ول، طبيعي وه، پوستکی هغه وخت بدلېږي چې توله ورځ سره لمر او سړې هوا ته موچيتوب وکړې، په کولبه پسې روان شې، درېيم منزل ته خښتې پورته کړې، خو ده هيڅ کار نه کاوه، ژمی به ترکي بخارۍ ته ناست و، اوړی به د جومات د چت اته پکې به يو وار ورته تاوېدلې، ډوډی يې هم چربه وه، نوبت و، خلکو ورته راوړه، لمونځ يې خپل کاوه، خو قيمت يې له نورو اخيست. پر هر کور د مياشتې دوه نيم سوه اوغانۍ حواله وې.

له ملا مې د مامور قدوس د کور پوښتنه وکړه، حيرانې سترګې يې را واړولې، ادرس يې نه راکاوه، ذهن يې په اسانه لوستل کېده، پاک او حياناکه مامور قدوس به دې سپين سترګې بې چادرې پردۍ ښځې څه کاوه!

ورته ومې ويل چې پوروړې يې يم.

نرم شو، ادرس يې راکړ.

د ده په خبره کور يوازې دوې کوڅې مزل غوښت.

کور مې په اسانۍ وموند، نانوايي يې ښه نښه وه.

يوې وړې نجلۍ د لرګي خيرنه دروازه راته خلاصه کړه. له اجازې پرته حويلۍ ته ورغلم. څاه ته نږدې بوه په عمر پخه ښځه په ختو کې خيرن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشت ته ناسته وه، لاسونه يې تر څنګلو لوڅ ول، جامې يې مينځلې.

يوه ځوانه نجلۍ را ووته، جارو کړې خاورې يې تر چوترې لاندې واچولې، بېرته د کوټې وره ته ور وګرځېده، خو يودم ودرېده، مخ يې را واړاوه، له هماغه ځايه يې را غږ کړل:

- مورې تر پينځو کلونو کم ماشومان نه لرو.

پوه شوم، دې د واکسيناتورې ګمان راباندې کړی و. خو زه چوترې ته ور وختم. په عمر پخه ښځه هم حيرانه ودرېده.

وار له واره مې ورته وويل چې مامور قدوس غواړم.

دواړو يو بل ته وکتل.

حيراني مې ور لنډه کړه، ومې ويل چې يو وخت مو په پخواني کور کې اوسېدم.

دواړو هيڅ حرکت نه درلود، د دېرو غوندې وچې ولاړې وې، په پخواني کور کې دېر خلک اوسيدلي ول، دې ښکلې ښځې په مامور قدوس څه کاوه؟!

اول له عمره پخه ښځه ژوندۍ شوه، لاس يې راوغځاوه، بيا ځوانې نجلۍ په چوتره کې يو زوړ ليمځی راته وير کړ، تولې کېناستو، خو لا هم د دواړو سترګې له حيرانۍ ډکې وې.

ومې خندل، چای مې وغوښت، خو د دوی شونډې ويرې نه شوې، يوه شېبه غلې وې، ښځې، نجلۍ ته د چايو د راوړلو اشاره وکړه، کور ته د بوي... ښځې د ورتګ علت مالوموول په يوه پياله چای ارزېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم له کوټې چیغې راغلې، اول یوه کوچنی نجلی راووته، وروسته د وېښتو د ږمنځولو زوړ برس پسې راغی، برس په تشت کې ولوېد، د صابون ځګنې اوبه باد شوې.

ښځه ورغله، له کوټې د ښځې پوچې خبرې را ووتې، درب شو، په کوټه کې یوې بلې نجلی وژړل.

اوله ماشومه د حویلۍ په دروازه کې ودرېده، جړ، خیرن وېښته یې لرل، په مخ کې یې د خیرو تورې لیکې ښکارېدلې.

دوی باید دا وخت جنګ نه وای کړای. پوهېدم چې دا ځل زما وار دی، له لاسه به مې نیسي، تر دروازې به مې باسي.

ښځه راغله، تنده یې تروه وه، ویې نه شرلم، خو د شړلو له پاره یې مقدمه جوړه کړه، ویې ویل چې زما مېړه څه کوې؟

لنډ مې ورته وویل چې یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

په خوله کې را ولوېده:

- له هغه وخت سره کومه علاقه نه لرم، د اوس خبرې کوه، اوس څه غواړې؟

ومې خندل:

- تاسې له مېلمنو سره داسې رویه کوئ!

غلې شوه، خو لا یې هم تندې ننوتې ګونځې درلودې.

ویې ویل:

- خو مېلمنه باید وپېژنو، ته څوک یې، ولې یودم کور ته راغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ یو زوړ پتنوس پر غولي کېښود، په پتنوس کې توره لوګي وهلې شنه زړه چاینکه، یو ګیلاس او څو کلکې شیریني وې.

ښځې ته مې وکتل:

- دا دې څه ده؟

ښځې ته غوسه ورغله، په خوشکه یې وویل:

- هله نو، زه کار لرم، ګیلاس در اخله.

نجلۍ وویل:

- ابې، بده ده.

ښځه له چوترې کښته شوه، د جامو مېنځلو تشت ته کېناسته.

نجلۍ پیاله راته ډکه کړه، ویې ویل:

- خوا مه بدوه، وخت خراب دی، تېره میاشت څو کوځې لاندې یوه کور ته دوې ښځې ورغلې وې، ویل یې چې د واکسین والې یو، په کور کې نارینه نه ول، یوازې یوه ښځه وه، تړلې یې وه، د کار شیان یې ترې وړي ول.

ومې ویل:

- ته د مامور قدوس لور یې؟

- هو.

- مکتب وایې که پوهنتون؟

یودم یې غټې تکې تورې سترګې له اوښکو ډکې شوې، مخ یې واړاوه.

په غریو کې یې وویل:

- یو هم نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له غوسې ډکه ناره راغله.

ـ نجلۍ مه بې لارې کوه، هله نو، مخ دې ورک که.

ګیلاس مې را پورته کړ.

ښځه نېغه راته ودرېده، ویې ویل:

ـ پوهېدم چې بې څه نه یې راغلې، له اوله پساتي (فساتي) راته ښکاره شوې، که عزت درباندې ګران وي نو په پټه خوله له کوره ووځه.

نه تلم، په ما باندې عزت ګران و، د عزت له پاره راغلې وم، ما باید هغه څوک لیدلی وای چې زما عزت ته یې په سپکه کتلي ول.

ومې ویل:

ـ یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

بودم یې تر مټ ونیولم، چیغه یې کړه:

ـ بس ده، کانګې مه راوله، دا درېیم وار دی چې همدا یوه خبره راته کوې.

په ولاړېدو کې مې وویل:

ـ د دوو میاشتو کرایه راباندې پاتې ده.

د ښځې ګوتې مړې شوې.

کېناستم.

ومې ویل:

ـ هغه وخت نیستي راباندې راغله، وتښتېدم، کرایه همداسې پاتې شوه.

ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته. سر یې وخوړېد، بودم یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ويل:
ملامته، ما بايد په اول کې درته ويلي واى.
په بې
ښځې په ژړا کې خپلې لور ته اشاره وکړه، نجلى لاړه، په يوه واړه قاب
کې يې په حساب درې چاکليټ راوړل. چاکليټ د ډېر وخت راته
بکارېدل، د کاغذونو زر ورق يې تللي ول.
ما گيلاس را واخيست، خو ښځې زما بکس ته وچې سترگې نيولې وې،
په بکس کې به خامخا د دوو مياشتو د کرايې پيسې وې، نه وه غلطه،
سم فکر يې کړى و، ما ترکمن غالى خرخونکي ته بيانيه را اخيستې وه،
سودا ونه شوه، پيسې پر خاى پاتې شوې، خو کرايه مې چيرې ورکوله،
مامور قدوس مې ليد، يوازې يو خل، لاړې مې ور تو کولې، تلم.
ښځه په خپله راته گډه شوه. دوه زامن او يوه لور يې ول، زامنو يې د
بايسکلونو د ترميم ورکشاپ درلود، يوه ته يې واده کړى و، خلور لونې
يې درلودې، د نيستي له لاسه يې گذاره سخته وه.
وروسته د خپل مېړه په اړه راته وغږېده، ناروغ و، بله لاره يې نه درلوده،
کور يې د علاج له پاره ورته خرخ کړى و.
دې بدې ورځې کولې، وچه ډوډۍ يې په سخته موندله.
ښځو او ماشومانو ته مې خوا بده شوه، خو مامور قدوس لا د لاړو په تو
کېدو ارزېده.
گيلاس مې کېښود. حوصله ختمه وه، داسې مې بايد ليدلي واى،
تيټ وره ته مې سر تيټ کړ، د تياره کوچيني دهليز سوړ بوى کټونه
مخکې د کونډې نمجنه کوټه را په زړه کړه. نجلى يوې دروازې ته لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور وغځاوه، دې کوټې غټه کړکۍ درلوده، رڼا وه، کونج ته یو څوکۍ په ځادر کې پروت و، یوازې یو غوږ یې ښکارېده.

په زړه کې را تېره شوه چې منډه ورباندې ور واخله، پر غوږ یې غاښونه ور ټینګ که، پر خپلو ژامو اخیري زور راوله، غوږ په غاښونو کې ترې پورته که، څه.

خو حوصله مې وکړه، یو وار مې باید د مامور قدوس مخ لیدلی وای.
نجلۍ خپل پلار ته ودرېده، په خواره خوله یې وویل:
- شېراغا!
سړی غلی و.
نجلۍ وویل:
- یوه ښځه دې لیدو ته راغلې ده.
سړی وچونګېد.
خامخا به چونګېده، یوه ښځه یې لیدو ته راغلې وه.
نجلۍ خپلې مور ته وکتل، مور یې اشاره ورته وکړه، نجلۍ کېناسته، د خپل پلار له مخه یې ځادر لیرې کړ.
یوه شېبه مې په حیرانۍ ورته کتل، د سړي د غومبرو هډوکې پورته راختلي ول، سپینه اوږده ږیره یې درلوده، زړه مې نه منله چې دا دې هاغه پخوانی ښوی مامور قدوس وي.
نږدې ورغلم، ده په راوتلو رډو سترګو راته کتل. خولې ته مې یې پام شو، کږه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې غږ راغی:

ـ کال مخکې یې د وینې فشار پورته شو، حمله ورباندې راغله، په څو ډاکټرانو مو وګرځاوه، ټول یوه خبره کوي، وايي چې په اعصابو کې یې کوم رګ بند دی، د بدن یوه خوا یې هېڅ حرکت نه لري. ژامه یې هم کږه ده، له خبرو لوېدلی، خو سترګې او غوږونه یې سم دي، پوهېږي. ښځې خبرې کولې، ما سړي ته کتل، ده له ما سترګې نه اړولې.

پېژندلې یې وم؟ نه پوهېدم.

ده یوازې راته کتل.

ور مخته شوم، ومې ویل:

ـ زه ستاسو په زاړه کور کې اوسېدم، کونډه یم، په یاد دې دي؟! د دوو میاشتو کرایه مې نه شوای درکولای!

له وارخطا سترګو یې پوه شوم چې زما له شوندو اخستې تودې مچې یې په یاد وې.

وخوځېد، وچونګېد، لور یې مرسته ورسره وکړه، تر اوږو یې بالښت ور لاندې کړ، سر یې یو څه پورته شو.

ومې ویل:

ـ یو وخت دې یوه بوشکه غوړي، بوره، چاکلېټ او شیریني راته راوړې وو. په زړه دې دي؟

ده یوازې راته کتل.

ومې ویل:

ـ بل وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګېدا يې ډېره شوه، خبره مې ونه کړه.

ښځې وويل:

- مامور صيب همداسې زړه سوانده او مهربانه انسان دی، کوم وخت چې جوړ و او تنخوا به يې درلوده، له ډېرو کونډو سره يې مرسته کوله، خو بې ورته بدېده، کله کله به ماخستن يودم له ډوډۍ ولاړ شو، ګوله به يې نه تېرېده، ويل به يې چې دا څنګه مسلماني ده، زه به د پسه ښوروا خورم، د کونډو او بې سر پرسته ښځو ماشومان به وږي ناست وي، هېڅ امکان نه لري، څو وارې به يې له دسترخوانه ډکه کاسه ور واخيسته، بوې ګاونډۍ بې سرپرسته ښځې ته يې ور وړه.

د سړي سترګو ته مې وکتل، ومې ويل:

- مامور صيب پېژنم، ښه يې پېژنم، يو وخت يې له ما سره هم ډېره نيکي کړې وه.

د سړي سترګې ړدې راختلې وې.

ومې ويل:

- په ياد دې دي؟

په سترګو کې يې وارخطايي ډېره شوه.

دا فتح سړی مې څه کاوه، دې مردار خور ته خدای جزا ورکړې وه، پوهېدم چې دا څلور هدوکي وچ، له پښو او لاسونو لوېدلی، کړه خوله مامور قدوس تر څلورو مياشتو نه اوړي، په تېره اخبره مې نه شرماوه، خو د ده راوتلې سترګې ډېرې وارخطا وې، دې خبرې ته مې زړه نه خوږ چې دا وارخطا سترګې به ښخه او لور شکي کړي، ډاډه وم، زياترو ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د مامور قدوس غونډې نارینه هم ملایکې ښکاري، په زړه کې یې هم
نه ورګرځي چې مېړه به یې په نیمو شپو د بې وسه ښځو دروازې
ورخلاصوي، په غېږ کې به یې نیسي، مچې به ترې اخلي، خو ډېر نارینه
داسې نه دي، د خپلې ښځې پر غاړه خدایي سور بخار به هم د یو چا
د غاښ نښه ګڼي. وهي به یې، ټکوي به یې، حتی وژني به یې.
له دستکوله مې پیسې را وایستې، په یاد مې وې، د ده د دوو میاشتو
کرایه شپږ زره کېده، خو ما لس زره ورته کېښودې. ولاړه شوم.
پراته سړي ته مې وکتل، ومې ویل:
- له خدایه نه یم خبره، خو ما بخښلې یې.
موږ او لور نبغ راته وکتل، خو بیا یې هم کوم شک وانه خیست. مامور
قدوس اسماني موجود و، اول به یې کونډې او یتیمان مړول، بیا به یې
خپله ګوله ور اخیسته، خدای به ولې نه بخښه!
د سړي په سترګو کې یو وار اوښکې ورغړېدې. څه یې وویل، پوه نه
شوم، یوازې غریو پکې ګډ و، خبرې یې داسې وې لکه کوم ماشوم چې
نوې خو تکې زده کړې وي، مانا نه ترې اخیستل کېږي، ګډوډ یې وایي.
خو لور یې پوهېده. ویل یې چې پلار مې بخښنه درنه غواړي.
ښځه ورغله، د سړي پر ډنګرو، لندو غومرو یې د خپل ټیکري پېڅکه
تېره کړه، مانه یې وکتل، د غمرګو سترګو بانه یې سره ور وستل، مانا مې
ترې واخیسته، د سترګو پټولو یې پوه کړم چې یو څه وایم، خو ته مه
خفه کېږه، خبره مې یوازې ناروغ سړي ته د زړه ورکولو له پاره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته يې سرې ته وکتل، ورو يې وخندل:

ـ ته نبک انسان يې، بخښنه بايد دا درنه وغواړې چې کرايه بې نه وه درکړې.

سرې يودم وژړل، ژړا خبرې نه دي، روغې يا کړې خولې ته ضرورت نه لري، ژړا له زړه راوځي، د دې سرې زړه ژړل.

هماغسې را ووتم، د حويلۍ په دروازه کې له شا ناره راپسې راغله:

ـ ته ملايکه يې!

ونه دربدم، په تنګه کوڅه کې چټکه روانه وم، يوه زړه ښځه راته ودرېده، يو بغله ترې تېره شوم، ښځې راپسې غږ کړل:

ـ لورې! خيريت دی؟!

خان ته مې پام شو، ټيکرى مې په غاړه کې پروت و، ژړل مې.

د مامور قدوس له پاره مې نه ژړل، د خان له پاره مې ژړل، د خپلو پخوانيو سختيو له پاره مې ژړل، د تېرو بې وسيو له پاره مې ژړل، د دې له پاره مې ژړل چې په دې ټولنه کې به څومره مامور قدوس دوی د څومره کونډو او بې وسه ښځو له بې کسۍ او مسکينۍ استفاده کوي، په زور به يې په غېږ کې نيسي، مجې به ترې اخلي، عزت ته به بې قيمت ټاکي "يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کرايې بې غمه بې"

دلته ډېر کم کسان له نيستمنو او بې سرپرسته ښځو سره د خدای له پاره مرسته کوي، ډېر خلک يې په چادرۍ کې پټ، اندام هم لوڅ لېږ تصور کوي، په ذهن کې يې د خياط غوندې ناف اخلي، ان د جزارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډي په اوو تړتو کې پټې ملا ته يې هم اندازه تاکي، څومره به وي؟

نری که پنډه؟ !

عمر بې هم استانه مالومولی شي، که په تهر کې چادري نبغه ولاړه وه، ځوانه ده، خريدار لري، که څرېدلې وه، نه ارزي. پښې يې د عمر بله نښه ده، که يې سپينې او صافې پښې درلودې، يودم يې پيريان ورته ونيسي، ورباندې مهربانه شي، اول يې واړه زوی يا لور ته لسګون ورکړي، بيا ايسکريم ورته واخلي، وروسته يې په خپله له اجازې پرته، د کور بام ته ور وخېژي، واورې يې واچوي، له بامه ببرته کوڅې ته توپ کړي.

بيا کور ته يو څه خوراکي مواد ور وليږي، مخکې نه ورځي، وار له واره سپين سترګي تاوان لري، په اول کې بايد حياناکه ښکاره شي، اعتبار پوخ کړي، خوراکي مواد په حويلی کې ورته ږدي، ان ور ګوري هم نه، ببرته يې تيت سر له کوره وځي.

بل خل ماخستن ناوخته دروازه ور وټکوي، نرم عطر بې وهلي وي، خپل ګروپونه به يې بل وي، څو به توله کوڅه کې به له بې کسه ښځې د برق پوښتنه کوي.

"برق لرئ که نه؟ زموږ څو نشته." ښځه به لنډ ځواب ورکړي، څو دی به بې په اسانه نه پرېږدي، اول به ووايي چې د برق له لاسه بې په کور کې يو غوړب اوبه نشته، بيا به خپل قيمتي مبايل راوباسي، چارج به يې پوره وي، څو دی به د ښځې سترګو ته مړ کړي تليفون ونيسي، ورته وبه وايي چې تليفون بې تکې چارج

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لري، وروسته به تليفون له خپل خيالي کاروبار او تجارت سره وتړي، وبه وايي چې د موټرو په شورم کې شريک دی، دوی موټر له دوبی راغواړي، خو کله کله دلته هم کومه واره ناکه سودا وکړي، نن مې يو موټر وليد، ګرانه و، خو يوازې رنګ يې په دې ارزېده چې زر ډالره اضافه ورکړم. خو بيا مې هم چنې ورسره ووهلې، اخير په دوولس زره ډالره ورسره جوړ شوم، بيانيه مې ورکړه، خو کارونه ډېر دي، د ورځې د څو موټرو سودا کوم، شبېه مخکې نوي اخيستي موټر شک را واچاوه، تليفون مې يو فيصد چارج هم نه لري، هېر مې شول چې د موټر د اسنادو پوښتنه ترې وکم، پاک دي که باقيداري لري.

دی به چټيات وايي، خان به غټ غټ ښيي، خيالي سرمايې به يادوي، د نظافت مراعاتول به ښه ګڼي، له خولې به يې د چڼاسو او ورستې غوښې بوی خيژي، خو د خولې له بويه به بد وړي، د غاښونو مينځل به يې خوښېږي، خو فکر به يې ګنده وي. دروزې به ترې خېژي.

غوږېږې به، د خپلې مهرباني او خان ښودلو له پاره به چټيات غږوي، خو مسکينه، بې کسه ښځه به يې د مجبوری له مخې خبرې اوري، دا به په وېره کې وي، خدای خدای به کوي چې کوم ګاونډي يې په کوڅه کې تېر نه شي، خو ده ته به هېڅ هم نه شي ويلای، خان به يې د احسان پوروړې ګڼي، سړی به سوکه سوکه اصلي خبرې ته زمينه سازي جوړه کړي، وبه وايي چې خير، که غربه يې، خو خدای ښايسته پيدا کړې يې، بل څوک دومره غټې سترګې، اوږده بانه او سپين، نوراني مخ نه لري...جذابه يې، ډېره جذابه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې نه به دا خبرې خوند نه ورکوي، همدا ګړی به یې وړي، په خولو کې ډوب، ناروغ کوچیني ته ور ښېره وي، خو بیا به هم څه نه وایي.
دې به جېب ته لاس کړي، کوچینی کاغذ به را وباسي، په کاغذ کې به د ټلیفون تیاره شمېره لیکل شوې وي، ښه به پوهېږي چې ښځه به وچه ډوډۍ پورې حیرانه ده، مبایل نه لري، خو سړی به شپې ته خبره جوړه کړي، وبه وایي چې په دې ورځو کې غله ډېر شوي دي، د شپې کوړونو ته ور اوړي، خو هېڅ خوا مه بدوه، مه وېرېږه، په دنیا کې ری مه وهه، زه خو یم، د شپې یوه بجه مازي مسکال راوکه، پر دېوال در اوړم.
که ښځه د ده په حماقت پورې هم وخاندي، سړي به کار جوړ ګڼي، ورځې، خامخا پر دېوال ور اوړي.
ښځه به په زړه کې بیداره وي، د ده په ناولي نیت به پوهېږي، خو بیا به هم ورته وایي چې ډېره مننه، که کومه خبره وه، حتما درته وایم، بخښنه به ترې وغواړي، دروازه به پورې کړي، خو دی به د وره په لیخک کې ښه کېږدي، که زړور و، حمله به پرې وکړي، په غېږ کې به یې ونیسي، مچې به ترې واخلي، ړنګه به یې کړي، که بې زړه و، بیا به هم اعتبار نه خرابوي، وبه وایي چې خیر، ښه او بده پېښېږي، د ورځې هم غېږ کولای شي. خو په جنسي فقر اخته زیاتره کسان به کوندو او بې کسه ښځو زړور ورځې، پوهېږي چې د پوښتنې خوک نه لري، شرم خو هسې هم نه ترې کوي، خپل مصرف او مهرباني بې نتیجې نه پرېږدي.
په زوره یې په غېږ کې نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتره دا ډول بې کسه، مجبورې او بې وسه ښځې د غولو ځاه نه لري، یوازې ژاړي، له نمجن کوره وځي، لیري ځي، د ښار په بله څنډه کې یوه زړه کوټه په کرایه نیسي، خو دلته هم مامور قدوس دوی ته سپړمې یې پورته نیولې وي، بوی کاږي، رمباړې وهي، ژړ پوهېږي چې کوځې ته نوې کډه راغلې ده. اه! ځومره بختوره کډه! کونډه له خدای پرته هېڅ هم نه لري. ښه ده، د پوښتنې یې ځوک نشته، مېړه نه لري، ځوانه جانه ده، که یې شهوت قانع نه کړي، نو د اولادونو تشې ګېډې یې ژر قانع کوي.

دوی خدای هېر کړی، هېر نه، هسې یې هم هېر وي، ښځه به په کمیس، تیکری، ښیان او چادري کې پټه وي، خو دوی ته به له شاتو ډک بې سرپوښه مرتبان ښکاري. په دې اړه به فکر کوي چې ځان ځنګه ور نږدې کړم.

نږدې کېدا هم ډېر فکر نه غواړي، مازې یې اولادونه په اوښو کې له وچې لندې شوې ډوډۍ را پورته که. خو ښځ نه شي ورتلای، اول په کوځه کې د کونډې یا بې کسه ښځې د ماشومانو پر سرونو د مهربانۍ لاس ور تېر کړه، پاپړ یا ایسکریم ورته واخله، بله ورځ یو لسګون ورکړه. بېړه مه کوه، اول به باور پیدا کوي، کونډې ته باید مهربانه ښکاره شې، یوه هفته وروسته یوه پینځه لیتره بوشکه غوړي، چارک بوره، پاو چای او یوه خلطه ارزان بیه چاکلیټ ور وړه، خدای مهربانه دی، کار جوړېږي.

دا خلک په ګنده توب کې هم له خدایه مهربانۍ غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ یې که، په چټلي کې چې څومره خلی وهې، بوی یې دېرېږي.
زړغوني کور ته راغلم. ټوله شپه مې د مامور قدوس د بنځې په اړه فکر
کاوه، مظلومه وه، هر څه یې منل، خو په خپل مېړه یې د مردار خوري
شک نه راته. که سجده روا وای، پزه او تندی یې پر خاورو ورته اېښودل.
دېر کارونه دېره گرځېدا غواړي، کله کله به ماښام ناوخته کور ته راتلم،
چاره نه وه، یوه لوکسه ټوډي مې واخیسته، سپین ږیری موټروان مې
ورته ونیو. موټروان به دېر وخت په خپل کور کې و، یوازې د گرځېدا په
وخت به مې راغوښت.
یو ماخستن مې د کاروبار شریک بوډا تلیفون راته وکړ، اوله خبره یې
زیری و، ویل یې چې په قلعه حیدر کې یې په اته لکه یو کوچینی کور
واخیست.
خوشاله شوم، مبارکي مې ورکړه، ده راتلونکې جومه د غرمې دوډۍ ته
ور وبللو.
سهار مې موټروان نه را وغوښت، زحمت مې نه ورکاوه، موږ د بوډا په
کور کې څو ساعته پاتې کېدا غوښته، د ده دومره ماتلي نه نه وه.
زوی مې له خپلو همصنفیانو سره پغمان ته ته، مبله یې درلوده، موږ ته
یې ټیکسي راوسته، زه او لور مې موټر ته وختو. بوډا په تلیفون کې
ادرس راکړ، نوی کور مو ونه موند، دا وار په خپله سړک ته راغی، هغه
پښتواني تور، زیږه لاسونه یې نه لرل، مخ یې تک سپین و، سپینه ږیره
یې خلبدله، پاکې اوتو کړې جامې، توره نوې سدرۍ او وړښمینه
لونګی یې درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کور له سره که لږ لیرې و، ورغلو، خام دېوالونه یې لرل، خو کله چې مې دروازه خلاصه کړه، په وړې گلالۍ حویلۍ کې درې رنگ شوې پخې کوټې ولاړې وې.

زړه ښځه له خپلو نږندو سره مخې ته راغله، د ټولو خولې له خندا نه سره ورتلې، تر ما او لور غېږې را تاو شوې، دوی زموږ ورتگ ته خوشاله وې.

کوټې ته ورغلو، ډله پاک او اسراتمن ماشومان، نجوني او هلکان اوړده غزېدلي ول، چا تلویزیون ته کتل، ځینو کتاب وایه، نورو رسمونه لیکل.

په عمر یو څه لویو ماشومانو بخښنه وغوښته، پښې یې ورټولې کړې، خو وړو ماشومانو کارتون ته کتل.

نجوني او هلکان په نسونو ماړه ول، پزې یې پاکې وې، په غومبرو کې یې سرخي ښکارېده.

پاک چای راغی، نوی ترموز و، د غټې مېوه دانۍ ټولې شپږ خانې له مختلفو وچو مېوو ډکې وې.

له چایو وروسته یې په کوټو وگرځولم، سرې غالۍ وېړې وې، د کمرنگه گلابي پردو لمنو ښکلي زرتار درلودل، بودۍ راته وویل چې دا یې د نږندو کمال دی.

غرمې ته هم پر دسترخوان اول څو رنگه لنده مېوه، سلاته او د کاغذي دستمالونو کوټۍ کېښودل شوې، وروسته قورمه او کابلي پلو راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا اوس ها پخوانی بوډا نه و چې وچې تودې ډودۍ او شنه چای ته بې سترګې ختې، ده ته بېله پرهېزانه باندې وه، د چرګ ښوروا وه، ویل بې چې له وریجو سره یې نه ده جوړه.

د غم خبرې نه وې، کوچنیانو او لویانو خندل، ګیلې یې هم اسراتمنې وې، بوډۍ ویل چې سړي مې د حج قول راسره کړی و، خو ده کور واخیست.

بوډا خپل لاس پر تټر کېښود، ویې ویل چې یو حج دې پر ما پور دی، بایم دې، خو تر حج مخکې به اول ځانته واده کوم.

دوی له ورو خبرو خوند اخیست، خندل یې، ولې به یې نه خندل، له کرابې خیرن کوره را وتلې ول، په نس ماړه ول، لمسیان او لمسی یې مکتب ته تلل، خوارې پخوانی ورځې یې په زړونو کې هم نه ور تېرېدې، د ډاکټر او دوا پیسې یې درلودې.

عزت یې کېده، بوډا حج نه و کړی، یوازې د حج نېت یې درلود، خو ګاونډیانو مخکې له مخکې حاجي صاحب باله، د جومات په اول صف کې به ځای ورته پرېښودل کېده.

خوک وایي چې خوشالي به پیسو کې نه ده. ده. حتما ده. پیسې به سلا بلا خندا درولې.

دا بوډا او دا کورنۍ مې مخکې هم لیدلې وه، د بوډا تور، چاودې زخمي لاسونه، لمر سوځولی سپېره مخ او غوړ- پر خیرن کالي مې نه هېرېدل. د بوډۍ ذګیرودې او اوښکې مې په یاد وې، د نرندو لوګي وهلې تور غومبرې مې سترګو ته ولاړ ول، خو دوی اوس تایرونه نه

(c) kitabton.com: The Digital Library

سوځول، په زېرزمیني کې یې غوړې کړې ترکي بخارۍ ایښې وې، اشپزخانې یې ښکلې الماري درلودې، د ګاز چلې ته پینځه لس کیلویې ډبه تړلې وه.

بس! مور ته ویل شوي دي چې خوشالي په پیسو کې نه ده. دا خبره دوه رنګه خلک کوي. یو ډېر شتمن او بل هغه څوک چې په اوبو کې لنده ډوډۍ خوري.

شتمن د وږي له حاله نه وي خبر، دوی خاندي، فکر کوي چې دنیا خوشاله ده.

ډېر غریبان بیا د ناچارۍ له مخې خپلو ځانونو ته تسلیت ورکوي. اول، دوهم ته ووایي چې هاغه حاجي صاحب دې په یاد دی؟ دوهم حیران پاتې شي، ده ډېر حاجیان لیدلي وي، ډېرو حاجیانو ته د یو وخت ډوډۍ، یوې خورما او تسبو له پاره ورغلي وي. اول سړي ته ووایي چې کوم یو؟ خو اول به نوی مثال نه لري، دی به د لسو کالونو مخکې خبره وکړي، ولي! هاغه پلانی حاجي صبب یادوم، هاغه چې به لاهور او کراچۍ کې یې دوکانونه ول، نیم کابل یې اخیستی و. په یاد دې شول. دوهم به د هو په نښه سر ورته وخوځوي. د اول سړي سترګې به وځلېږي، وبه وایي چې خوشالي په پیسو کې نه ده، هماغه حاجي کروړپتي و، خو خدای داسې ناروغي ورته پیدا کړې وه چې په اوبو کې یې له لندې ډوډۍ پرته بل څه نه شوای خوړلی. بس! په دومره جایداد، دومره کلدارو، اوغانیو او ډالرو کې د خدای له نعمتونو بې برخې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لي کاله مخکې به په زرو شتمنو کې يوه عمر خوړلي شتمن سړي د معدې تکليف درلود، اوس به مړ و، خو دوی به يې اوس هم يادوي، ورته خوشاله به وي، وايې به چې په دومره پيسو کې د دنيا له نعمتونو محرومه ګرځېده، خو اوسني نهه سوه نهه نوي نور روغ، جوړ، خوشاله او اسراتمن شتمن به نه ويني.

زه خو په غربت کې نه وم خوشاله، اوس مې هم له بدنه د کونډې د لندې کوټې نمجن بوی ته، د اولادونو سپينې ژبې او راوتلې پښتۍ مې له ذهنه نه وتې، د ګاونډي ايسکريم مې نه هېرېدل، د مامور قدوس کرايه او په حويلۍ کې اينبې پينځه ليټره غوړي، بوره او ازران بيه چاکليټ مې پر زړه ولاړ ول. په ختو کې ناسته طاهره مې له ياده نه وته...

دا دروغجن تلقين دی، دوی خپلو خانونو ته دوکه ورکوي، هغه خوک به خنګه خاندي چې د موړک له خولې څناسنه دودی را وباسي او خپلو اولادونو ته يې لنده کړي، هغه چاته به خنګه خندا ورځي چې ناروغ ماشوم يې مرګي حال پروت وي، خو دی د يوه پاکټ ګوليو د اخيستلو وس نه لري او په راوتلو زدو سترګو د خپل زړه نيکمنو، مړو سترګو ته ګوري او وروستۍ ساوې يې شماري.

يوه خبره ده، دېر غريب به يا له دېره درده خاندي او يا به رواني ناروغي لري.

تشې ګېډې او د بې وسي له لاسه مرګ حاله اولاد بوازې به زړه کې پېچلي چونډی لري، خندا نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کورنۍ اوس خندل، په نس ماړه ول، خندا يې طبيعي وه.

يوه ورځ مې له يوې موسسې سره قرارداد وکړ، دوی دوه هدفه لرل، د
بې وزله ښځو لاسي ګنډنو ته بازار موندنه او د افغانستان د لاسي
صنايعو بيا را ژوندي کول.

په پروژه کې يوه بله ماده هم ليکل شوې وه، مور به دوه ويشت داسې
ځوانې ښځې او پېغلې نجونې موندلې چې د لاسي صنايعو په ورکشاپ
کې يې ګډون کړی وای.

ورکشاپ دوې هفتې و، نجونو او مېرمنو ته به څو چنده ډېله کرايه، په
مربوطه برخه کې د لاسي صنايعو وسايل، پينځه نيم سوه ډالره او د
غرمې ډوډۍ ورکول کېدله.

پروژه لويه وه، د غاليو د اوبدلو برخه يوې ترکمنې يووړه، د هزارګي
ګليمانو قرار داد بې بې يوې باميانۍ ته ورکړ، ليمڅي يوې ښاري کوچۍ
ته ور ورسېدل، دا په مکرويانو کې اوسېده، تخلص يې کوچۍ وه، خو
د اوښ له عکسه هم ډارېدله.

د کميسونو او ټيکريو برخه ما يووړه، پيسې يې ښې وې، خو منډې يې
هم ډېرې درلودې.

مور ته يې درې ورځنۍ ورکشاپ ونيو، يوې تکې سرې انګرېزي درس
راکاوه، ترجمانې بې هم تنګ پتلون درلود، خو دوی دواړه د کوچيانې
جامو، اقچه بي غاليو او ازبکي خوليو په اړه راته غږېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې انګرېزه د انګلستان د جامو او ډيزاين په باره کې راته غږېدلې وای، خبرو يې خاې درلود، خو دې زما د وطن د لاسي صنايعو په اړه خبرې نه کولې، چټيات يې ويل. ورنږدې هم نه وې.

فکر مې وکړ، مور ته يوه انګرېزه د کوچياني کميسونو د لمنو په اړه غږېده. دې به زرګونه ډالره تنخوا درلوده، په انټرکانټيننټال کې به اوسېده، ډرېور او باډيګارډ به يې درلودل.

دا وطن همداسې دی، د زهنيتونو د جوړولو له پاره ملياردونه ډالره مصرف شول، څينو لګښتونو تر يوه حده ځای ونيو، خو ډېرې پيسې هوايي راغلې، هوايي لاړې، ذهنيتونه يې لا ولړل.

ما په اوله کې ورته ويلي و چې امنيت خراب دی، تر ميدان ښاره هم خوا نه شم تلای، ويې منله، ويې ويل چې کابل ښار له کډوالو ډک دی، ځوک چې په پغمان کې هم اوسېدل، د نا امنۍ په خاطر ښار ته راغلل.

سم يې ويل. د رغوي په اندازه ښار کې کابو اوه ميليونه خلک اوسېدل. بو وار بيا له کلونو وروسته کمپنۍ ته ورغلم. د دواړو سړکونو مينځ له کتار موچيانو ډک وو.

موټروان ته مې وويل چې موټر ودروه، ده موټر څنډې ته کړ، ترې کښته شوم. په سپين ږيرو موچيانوپسې وګرځېدم، يو مې هم ونه موند، خو ځينو موچې مې له ورايه وپېژاند. په هماغه خړو خاورو کې ناست و. ورغلم، خبره يې د پخوا غونډې تکه توره وه، د مخ ګونځې يې ډېرې شوې وې، په اوږدو ځنو کې يې سپين دکې له ورايه ښکارېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ شوي پاک بوټونه مې وایستل، ده په بېړه په زړو سپیرو څپلیو څپله لمن تېره کړه، مخې ته یې راته کېښودې، پام مې و، زما سپینو پښو ته یې نه کتل.

دا نه چې د زم زم په اوبو لمبېدلی و، هماغسې مردار مخ یې درلود، خو دا وار یوه شتمنه عصري ښځه ورته ولاړه وه، یوازې بوټونو یې دوه نیم زره افغانۍ ارزښت درلود، قیمتي مبایل یې په لاس کې و.

اه غربته، که غریبه یې، د هېچا سترګې به نه درنه شرمېږي، زړور به پرې درځي، بوجۍ به درته هواروي، که لیرې ترې کېناستې، ناري به درو هي، مرداره به ورته ښکارې، فاحشه به دې بولي.

شل اوغانۍ مې ورکړې، ده لسګون راته ونیو، ور ومې بخښلې. په جینګه خوله یې مننه رانه وکړه.

یوازې یو لسګون هم بې ادبه خلک با ادبه کوي، خوله یې د (فاحشې) پر ځای (مننې)ته جوړوي، خلک تل له شتمنو سره په ادب غږېږي. ادب یې زده نه وي، خدایې یې زده شي.

نانوایي ته ورغلم، سوالګري ښځې کتار ناستې وې، ټولو ته مې یوه یوه دوډۍ واخیسته، جینګې خولې یې بېرته خپلو ځایونو ته ورغلې، دعاوې یې کولې.

پوهېدم چې په درد نه خوري، لاسي ګنډنې به یې چېرې زده وې، خولې یې یوازې خواست ته جوړې وې، که یې کار کولای، دلته به نه وې ناستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان ته مې زنګ وواهه، راغی، یوه دقیقه وروسته د کوندې وره ته ودرېدم. دا کور مې نه هېرېده، له شوربازاره په تیاره کې له یوه زاړه پلاستیکي فرش سره ورته راغلو، تیاره وخت مې پکې تېر کړ.
د کوندې نږور را ووته، ویې نه پېژندلم. یو وار به یې لوکس موټر ته غاړه کږه کړه، بیا به یې زما مخ ته وکتل، وروسته به یې زما په کین لاس کې د سرو زرو شپږو بنګړیو ته سترګې تیتې شوې.
د کوندې پوښتنه مې ترې وکړه، پلار یې مړ و، وردګو ته تللې وه.
بې اجازې حویلۍ ته ورغلم، ښځې هېڅ ونه ویل، غریبې ښځې به له دروازې خوابېدې "نه شته! خدای دې یې درکړي" خو قیمتي موټر او زما د سرو زرو شپږو بنګړیو اجازه نه غوښته.
ښځه راپسې وه، نیغه خپلې کوټې ته ورغلم، د پخوانی نمجنې کوټې سوړ بوی لا دېر شوی و، یوې خواته خو مات لرګي، زوړ صندوق او یوه زنګ وهلې بخاري اېښې ول.
دېوالونو ته مې وکتل، هماغه پخوانی به خاوروسېږه رنګ یې پاتې و. په دې رنګ مې ما او ورو اولادونو دېرې خوارۍ ایستلې وې، تېلو لندو ختو رنګ نه اخیست.
کړیا راغله، یو موږک له لرګیو را ووت، چټکه منډه یې واخیسته، په کونج کې واره غار ته ننوت.
له موږ سره د دې موږک نیکونه عادي ول، دوی هم له غریبو شرم نه درلود، سم به کور را ګډ ول، به ربا ونغ به رانه ګرځېدل، په سخته بیدا کړې وچه ډوډۍ کې حو یې سم دم نیمایي حق درلود. یو وار یې زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويده وړې لور په پزه خوله ور ولگوله، بل وار په نيمه شپه د زوی په چيغو را وينبه شوم، موږک يې په تټر کې ننوتی و.

يوه شپه ودرېدم، يو وارې خندا راغله، په همدې زړه کوټه کې مې څلورو سوو پيدا کړيو ډالرو ته ويلې سندرې را په زړه شوې.

ښځې په حيرانۍ راته کتل.

هيڅ مې ونه ويل، کراره له کوره ووتم. د کوڅې تر سره لاړم، شانه مې وکتل، ښځه په وره کې ولاړه وه. راکتل يې.

د برق د ميټرونو بکسې ته ودرېدم، همدلته يوه ړيرور سړي لوڅ مخ ليدلې وم، تمه يې راته پيدا شوې وه، تمه نه، نغده چغده يې گڼلې وم. يوازې گډې پرېوتا ته زمينه سازي پاتې وه، خپلو ډنگرو ماشومانو بې په ژوند ايسکريم ته ژبې نه وې را ايستلې. خوند يې نه و ورمالوم، دومره نه پوهېدل چې ايسکريم تريخ دي که خوږ، خو ده وار له واره زما ډړو اولادونو ته ايسکريم اخستې ول.

موټروان راغی، مخکې ورسره کېناستم، څو کوڅې لاندې لاړو.

زما د پخواني کور کوڅه ډېره تنگه وه، يو موټر هم په سخته تېرېده، خو خلکو په خپله لار راکوله، اول وار يو سپين ږيری د چتل لښتي خوانه ورغی، يوه پښه يې د لښتي پر يوه څنډه کېښوده، بله پر بله، بيا يو خوان ډېوال ته جوخت ودرېد.

په دې کوڅه کې هيڅ تغير نه و راغلی، د پخوا غوندې له بويه ډکه وه، هماغه چتل لښتي يې لرل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخواني کور تر مخ تېره شوم، خپلې کوټې ته راښکارېدې، تر دېوال
ټېټې وې، خو د څنګ دوه منزله کور سم مالومېده، پردو ته مې وکتل،
کش نه شوې، دبل برېتونه نه ول.

دوکان ته ورغلم، د پخوا غوندې سپين رېرې او څوانان ناست ول.

هماالته له موټره کښته شوم، لوڅ مخ وم، په سترګو مې هم خوارې کړې
وه، خو هېچا هم نه راته کتل. راته کتل يې، خو بې شهوته سترګې وې.
يوه بوډا يو څوانکي سپک کړ، پلاستيکي څوکی بې کوڅې ته را مخته
کړې وه، د اجيانی لاره بايد ازاده وای.

خو زه ترې تېره نه شوم. نېغه دوی ته ودرېدم، دا وار مې په ګنو څوانو
او زړو سترګو کې حيراني وليده، خبره مې ونه غځوله، د کار خبره مې
را واخيسته، اول مې په تلکه کې د کورټ توته کېښوده، پينځه نيم سوه
ډالر مې ياد کړل، بيا د لارې کرايې ته ورغلم، په اخبر کې مې ورته
وويل چې د ورکشاپ له پاره پېغلې نجونې او څواني ښځې غواړم.
دوی غلي ول، پوهېدم، په ذهنونو کې بې پينځه نيم سوه ډالره ور
ګرځېدل، په اوغانيو يې حساب ورته کاوه، دېرې پيسې وې، وچ خواب
نه نه وو، دومره پيسې په فکر کولو ارزېدې.

اخير يوه په عمر پاخه سړي چوپتيا ماته کړه، مخالفت بې ونه کړ، خو
له ده سره د محرم انديښنه وه.

ورته ومې ويل چې محرم ته ضرورت نشته، ټولې ښځې دي، سره کاپېره
انګرېزه درس ورته وابي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه پوښتنه يې د کرايې او د غرمې د ډوډۍ په اړه وه، ويل يې چې تر دفتره به نارينه ورسره ځي، خو د لارې کرايه او ډوډۍ به ورکوي. وچ خواب مې ورکړ، د نارينه وو له پاره نه کرايه وه، نه ډوډۍ. ان د موسسې د دروازې په پنځوس ميتري کې يې هم نه پرېښودل.

له لارې څو نور کسان هم را وګرځېدل، ما هېڅ نه ويل، دوى په خپلو کې خبرې سره کولې، نور هر څه سم ول، يوازې د محرم په اړه خبرې کېدې، ځينو ته سخته وه، خو نورو د ښار د مختلفو سيمو مثالونه ورکول، ويل يې چې هېڅ خبره نه ده، ځوک يې څه کوي! د خداى زور ښځې کارونو ته ځي، نجوني به په چادريو کې پټې وي، ان استاده يې هم ښځه ده.

د کوپر خبره يې نه کوله، سره انګرېزه استاده شوه، " ان استاده يې هم ښځه ده." شک يې نه کاوه، په زړه کې وړ شک هم تاواني کول، شيطان کاپير ډېرې پيسې له ګوتو ترې ايستې.

د دوى خبرې اوږدې شوې، فيصله يې وکړه چې دا خبره به د ماسپښين له لمانځه وروسته په جومات کې يادوي او په ګډه به سلا سره کوي چې سياسرې ولېږي که نه.

حوصله مې کولاى شواى، لمانځه ته کم وخت پاتې و.

زه له يوه کوچينې سره د کوڅې د وکيل کور ته ورغلم.

دله ښځې او پېغلې را ووتې، نه پوهېږم، خو سترې مشې يې توده وه. پينځه نيمو سوو ډالرو وزرې درلودې، تولې خبرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حويلۍ کې تر غټې توت لاندې سره غالۍ راته ويړه شوه، توشکې پلوېدې، په لسو ثانيو کې مې شاته اينبي بالښت دوه واري بدل شو "نا پوست دی، دا لږ کلک."

چای بې راووړ، دوه رقمه چاکليټ او بادامي نقل ول. په نږدې اشپزخانه کې د لوښو کړنگا ډېره شوه.

حويلۍ ته گاونډيانې را ماتې شوې. وړه خبره نه وه، ډالر راتلل. په ښځو او ځوانو نجونو کې پته وم، له هرې خوا پوښتنې کېدې، د ورکشاپ د وخت، ځای، او د لاسي صنايعو د نوعيت په اړه يې مالومات غوښتل.

بېروبار ډېر شو، د وکيل ښځې دروازه وتړله.

ناستې نجونې او ښځې خوشاله وې، زما د نوراني مخ صفتونه کېدل، د ملا صيب زړې ښځې وار له واره د شاتو، شيدو او شرابو ويالو ته ور وستم، ما شات او شيدې ښه ياد کړل، خوښ مې ول، شرابو خوند نه راکاوه، خپل شرابخور مېړه يې را ياداوه، خو د ملا ښځې په خندا راته وويل چې د هغې دنيا شراب باک نه لري، نېغه پرې ورځه، زړور به يې څښې.

د دې له قوله به د چرگ کباب شوی ورون په خپله زما خولې ته راته، جنتي خوندور مرچ او مصاله به يې هم درلوده، ما به نور زحمت نه ايست. مازې غاښونه به مې پرې لگول، تشناب يې هم نه غوښت، هر څه له خولو سره وتل، خولو هم د مشکو بوی درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملا ښځې د خپل مېړه له قوله ویل چې که څوک بل مسلمان ته خیر ور ورسوي، ځای یې جنت دی. دې سر له اوسه په جنت کې لیدم.
د ماسپښین له اذان سره ډوډۍ راغله، لوبیا او ښوروا وه، خو غوښه خامه وه، پوه شوم چې غوښه خاص زما په خاطر ناوخته دېگ ته لوېدلې ده.
څه باندې دوې بجې څو کلیوال راغلل، ښځې نه ترې شرمېدې، مازې چوترې ته وختې، سپین ږیري ول، دوی د جومات له پرېکړې خبره کړم، ویې ویل چې هېڅ خبره نه ده، د دوی ښځې او نجونې نارینه نه ویني، مشکل نشته، خو زما دوهمې خبرې یو دم احساساتي کړل، دوی فکر کاوه چې کم له کمه به شلو نجونو او ښځو ته کار ورکوم، خو ما ټولې نجونې له همدې یوه ځایه نه شوای انتخابولای، د موسسې اصول همداسې ول، ما باید له مختلفو سیمو ښځې نیولې وای.
د موسسې له اصولو مې خبر کړل، ورته ومې ویل چې له پینځو کسانو ډېرې نه شم نیولی، خو دوی نه منله، ویل یې چې په جومات کې بې اتفاقي مه راجوړوه، ډېرې غواړو.
چنې شروع شوې، اخیر اتو ته ورپورته شوم. قناعت یې نه کاوه، له هرې خوا نارې راتلې، دوی ډېرو نجونو ته کار غوښت.
اته مې لس کړې، خو لا هم اوربوزونه خړېدلي ول.
ولاړه شوم، ټولو په حیرانۍ راته کتل، ومې ویل چې په خپله سره کېنښنئ، د لسو داسې پېغلو او ځوانو ښځو نومونه ولیکئ چې په لاسي ګنډنو کې بې ورې وي.

نه مري خوا ناري راغلي، ويل يې چې مور ته غم مه پرېږده، نجوني به په خپله انتخابوي.

کېناستم، اول يو په ظاهره پاک سپين ږيری را مخته شو، د کوځې وکيل و، ويل يې چې که نور وي، که نه وي، خو د ده لمسی او د ملا صيب لور حتمي دي.

د وکيل له لمسي سره چا مخالفت ونه کړ، خو د ملا لور ته تول ورنګېدل، ويل بې چې د ملا لور به ګرېوانونه خنګه جوړوي، په تول ژوند يې ستن او تار نه دي ليدلي، خو وکيل قانع کړل، دليل يې دا و چې همدې ملا صيب پردې انګرېزې ته د نجونو لېږل ناجايزه ونه ګڼل، اجازه يې راکړه، ويې ويل يې پروا نه لري، خو که يې يو وار ويلي وای چې نه، بيا به مو څه کول؟!

دوې نجونې انتخاب شوې، اته پاتې وې. د دې اتو نجونو ټاکل اسانه نه ول، خلک ډېر وو، شمېر کم، هر سپين ږيري د خپلې لور، لمسی يا نږور صفتونه کول، ويل يې چې په لاسي ګنډنو کې بې جوړې دي.

ناري ډېرې شوې، نه سره جوړېدل، په چوتره کې ناستو څو زړو ښځو هم غږونه پورته کړل، ښځوانی خبرې بې را واخيستې، ويل بې چې جومات ته څو وارې راغلې مرستې هم وکيل او د جومات ملا غيبې کړې، غريب ته څو دانې سپېرې لوبياوې هم ور ونه رسېدې.

دا خبره د وکيل پر ښځې بده ولګېده، بوې ښځې ته يې څو پېغورونه وکړل. سوالګره بې وبلله، خو به دې خبره چېرې قانع کېده، زړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک و، ورته ويې ويل چې زما مېره به يوه بوشکه غوړي او يوه بوجی لوبيا راوړې وي، ستا لور خو له پردي کلينر سره وتښتېده.
سپکې سپورې ډېرې شوې، رښتيا، دروغ، پټې خبرې را ووتې، د چا لور د دوکاندار له زوی سره جوړه وه، د چا د نږور پر سينو د کوڅې خياط لاس تېر کړی و، د چا د ښځې عکسونه د همسايه د زوی په مبايل کې ليدل شوي ول.
د وکيل ښځې څلور ښځې له کوره وايستې. دروازه يې ورپورې وتړله، خو دا څلور ښځې له بوټيو نه وې پيدا، د چا مېره په کوڅه کې ولاړ و، د چا زوی، د چا خوان لمسی.
دروازې ته تيرې ونيول شوې، له کوڅې پوچ او پاش راتلل، وکيل بې مرده ګاو باله.
خو وکيل د مرده ګاوي په کيسه کې نه و، غوږونه يې کانه واچول، ده بايد په خپلو مخلصو ګاونډيانو کې اته ښځې را معرفي کړې وای.
خبرې تودې وې، نه سره جوړېدل. ساعت ته مې وکتل، د مازديګر څلور بجې وې. ولاړه شوم، خو دوی بيا کېښولم. دا خبره بايد همدا نن او همدا ساعت فيصله شوې وای.
اذان راغی، خو يو هم لمانځه ته ور ونه ووت، جومات بې څه کاوه، بېکاره خو نه ول، دوی جومات ته يوازې د بېکارۍ په وخت کې تلل، اوس د پيسو خبره وه، يو لمونځ دې بيا قضا وای.

نارې ډېرې شوې، هر يوه خپله لور او لمسى مستحقې ګڼلې، کمالونه
بې نه خلاصېدل. بله لاره نه وه ، ودرېدم، ومې ويل، هغه څوک به
انتخابېږي چې د لاسي ګنډنو نمونې يې ووينم.

منډې شوې. پيغلې او ځوانې ښځې له کوره ووتې.

وکيل يوه ماشوم ته د کاغذ او قلم د راوړلو وويل، ماشوم لاړ، بېرته راغى،
په ټول کور کې قلم او کاغذ نه وو.

ما له خپله بکسه قلم او کاغذ را وايستل، اول مې د وکيل د لمسى نوم
او ولد وليکل، بيا مې د ملا صيب.

بيا خبره مې هېره وه، موسسې يو يو عکس هم غوښت. په اخير کې
بې شهادت نامې ورکولې، عکس ضرور و.

همدا خبره مې په نه زړه وکيل ته وکړه، خپله يې کوم مشکل نه درلود،
تنده يې تروه نه شوه، خو د ملا صيب نظر ورته مهم و.

دله ښځې راغلې، مخې ته مې کوټه کميسونه او ټيکري را ولوېدل.

يوې ښځې يو زوړ پرتوګ په لاس کې نيولى و، پايڅې يې را ښودلې،
ويل يې چې نږور يې په لاس جوړې کړې دي، خو وکيل سپکه کړه، د
غنمي ښځې پرتوګ يې راوړى و.

يوې له عمره پخې ښځې زوړ کميس راته ونيو، قسم يې وخوړ چې لور
يې تېر کال جوړ کړى دى، خو يوه بله ښځه په خوله کې ور ولوېده،
ويې ويل چې لور دې اتلس کلنه ده، خو تا دا کميس شل کاله مخکې
په خپل واده کې اغوستى و.

(c) Ketabton.com: The Digital Library

چیغې ډېرې شوې. په بېړه مې څو کمیسونه خوښ کړل، ومې ویل چې د همدې کمیسونو د جوړونکو نومونه غواړم.

نارې کمې شوې، خو غلې نه شوې، اوس نو څو ښځو په خپلو مینځونو کې داوې شروع کړې، هرې یوې انتخاب شوی کمیس خپل ګاڼه.

خبره قسم ته ورسېده، ما نه و ورته ویلې، دوی په خپله قسمونه خوړل، بیا هم مشکل پر خپل ځای پاتې شو، حقّ او ناحق قسم نه مالومېده، ټولې قسم ته تیارې وې، تېزې پرې ورتلې، نه خدای پاتې شو، نه کوران او نه هم د شوربازار حضرات.

یوې ښځې خو سلطان محمود غزنوي هم یاداوه. نارې یې تر ټولو تېرې وې "په سلطان صیب لو (قسم) درته خورم چې دا پرتوګ زما دی."

اته نور نومونه مې ولیکل، ځینې ډونګېدې، ځینې خوشاله وې، خو ماته یوه هم غوسه نه وه، هر څه یې د کوڅې له وکیله ګڼل.

وکیل ته مې د خپل یوه دوکان ادرس ورکړ، ورته ومې ویل چې یوه هفته وروسته د همدې انتخاب شویو کسانو عکسونه غواړم.

د باندې ووتم، کوڅه له خلکو ډکه وه، ځینې په غوسه ول، له سترګو یې اورونه بادېدل، خو ماته نه ول غوسه، له سترګو یې پوه شوم، دوی وکیل او هغو کسانو ته کتل چې ښځې او پیغلې نجونې یې انتخاب شوې وې.

وکیل او څو خوشاله سپین ږیرو تر موټره بدرګه کړم، د خپل پخوانۍ کور تر مخ تېره شوم، کلونه مخکې خواره، بې کسه او وږې طاهره مې سترګو ته ودرېده، د سهار په خره کې به خپلو ډنګرو اولادونه ته د وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېوزي به پیدا کولې پسې په اوو کميسونو او زړه چادري کې له کوره وتې. مازديګر به راغله، همدلته، د همدي زاړه وره ترمخ به ډله خوانان وړنه ماتله ول، وخت یې نه قضاه کاوه، مبايلونه به يې په زنګونو درولي ول، داحشه راتله، د مخې لمنې به يې نبغې ورته ولاړې وې، خو اوس هماغه خلک خارجي موسسې ته د خپلو خوانو نجونو په لېږلو نه سره جوړېدل، دا نه چې دوی پوه شوي ول، هماغه خلک او هماغه تشې کڅرې وې. په مغزو کې يې هېڅ تغير نه و راغلی، د پخوا غوندې وچ يل. ان لس کلنې نجونې يې مکتب ته نه پرېښودلې، سور کوپر ورته بکارېده، دا وار پيسې زوروې وې.

داخل لوخ مخې ارايش کړې طاهره هغه پخوانی فاحشه نه وه، د زنا ګناوې نه ور يادېدې، د دوزخ په لمبو کې لوڅه لېړه نه درېده، برعکس، ملايکه يې ګڼله، د شرابو په وياله کې به پرته وه، ګوله به په خپله ورته راتله، دې به مازې غابښونه پرې لګول.

لا! غربته، خدای دې ورک که، څه د عزت انسانان دې بې عزتو ته بې عزته کړل.

هغه لا نه وه وتلې چې وکيل عکسونه راوړل، ديرې يې تنکۍ نجونې وې.

دوه ويښت کسان مې پوره کړل. انګريزه يوازې د ورکشاپ په اوله ورځ راغله. نبخوته يې لنډې خبرې وکړې، لاسي ګنډنې او د کورنۍ اقتصاد پياوړتيا يې سره وتړل، نور ورکشاپ يې ماته را پرېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دوې هغتې دوی ته د لاسي صنایعو په اړه وغږېدم، د نویو ډیزاینونو او رنګونو نمونې مې ور وښودې، د وطن د نورو برخو له لاسي ګنډنو سره مې بلدې کړې. بازار موندنه مې ورزده کړه.
موږ د غرمې د ډوډي او لمانځه له پاره یو ساعت وخت درلود، په دې وخت کې به مې له نجونو سره خبرې کولې، دوی خوږې وې، ذهنونه یې ژر خلاصېدل، هر څه یې په شوق زده کول.
په دوی کې ډېرو نجونو تر څلورمه یا پینځمه درس ویلی و، خو وروسته له مکتبه منعه شوې وې.
• د ملک لمسی راته وژړل، ویل یې چې اول نومره وه، پلار یې په یوولس کلنی کې د نجونو له نږدې مکتبه په دې خاطر وایسته چې نوره غټه شوې وه، خو په اتلس کلنی کې یې د پینځه نیمو سوو ډالرو په خاطر لس کیلو متره لیرې لیږله. له دې مې پوښتنه کړه، په اولو دوو ورځو کې یې ورور ورسره راته، خو وروسته یې ورته ویلې و چې زه کرکټ ته ځم، اوس بلده شوې یې، لاره در مالومه ده، نور مې مه پازابوه.
دا خلک پینځو سوو ډالرو ته ګوري، هېڅ خبره نه وي، خو پینځوسو کلونو ته نه ګوري. دا خلاقه نجلۍ وه، که یې درس ویلی وای، اوس به یې د کانکور امتحان ورکاوه، شېږ، اوه کاله وروسته به ډاکټره وه.
نه، مکتب به ولي وايي! مکتب یې بې لارې کوي، سپین سترګې او بې حيا یې اموخته کوي. له دې خلکو سره تل همدا فکر وي، نیکونو یې هم مکتب کوېر باله، زامنو ته یې هم له مکتبه ورټ پرېښود، لمسیانو ته یې هم مکتب بې حیايي ښکارېږي. دوی دا سل کاله له مکتب سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حساسيت لري، د مکتب د نوم يادول يې په تشو ککريو کې مرداردانې راخېژوي، بخار پيدا کوي. نه، که نجلۍ مکتب ووايي نو بې حيا کېږي. نجونې فارغې شوې، پيسې، د کار وسايل، د لارې کرايه او شهادتنامې مو ورکړې.

د خداى په امانې پر وخت ډېرو نجونو ژړل، نه وې ملامتې، ډالر خو هر وخت نه پيدا کېدل چې نارينه يې د باندې پرېږدي.

په دوى پورې ببرته د کورونو دروازې ترل کېدې. اه! ولي به د باندې وځي، ولي به درس وايي، ولې به کار کوي!

که له کوره ووتې، چور دى، خلک لاس ور اچوي، تښتوي يې، بې عزتي راوړي. نه، ښځه يا د کور ده يا د گور.

بس! په ځوارلس کلنۍ کې به يې مېړه ته ورکړي، مېړه او خسرگنۍ يې په لسو کلونو کې دوولس اولادونه ترې غواړي، خداى مهربانه دى، يو-دوه وارې خو به غبرگ ماشومان وزېږوي، وچه يې نه پرېږدي.

گڼ کور به وي، نيمه شپه به را پورته کېږي، ډوډۍ به پخوي، سرې او کوچنيانو ته به چاى تياروي، بيا به د مېړه او لېورونو بوټونه ور رنگوي، کوټې به جارو کوي، کوټه جامې به مينځي، د غرمې دېگ به کوي، اوتو به را اخلي، د ماښتن تر لسو بجو به لکه مزدوره گرده تاوېږي.

ستړې به پرېوزي، خو مېړه به کرار ور وښويېږي، ستما به يې خېژي، که ښځې له ډېرې ستړيا (نه) ورته ووېل، نو بيا خو ژوند نور هم سور اور شو، لا به يې مېړه نه وي خوښ، يا به له بل سره جوړه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا په میاشتني ناروغي کې هم وي، خو مېره ته به له ډاره څه نه شي ویلی، ځکه نه پوهېږي، له شرعي اړخه ناخبره ده، دې ته یوازې دومره ویل شوي دي چې که دې لاسونه په وړو هم ککړ وي، د مېړه غوښتنه به پر ځای کوې، ګنده به ورته خلاصوې، که نه نو خدای دې نه بخښي.

راتلونکې ورځ او شپه یې هم د تېرې ورځې او تېرې شپې تکرار ده.

په څلرویشت ساعته کې به څلور ساعته خوب نه لري. به تیاره کې به را پورته کېږي، تووله ورځ به ګرځي، دا وکه، ها وکه، تر ماخستنه به تر درنو بارونو لاندې وي، د شپې به هم یو څوک ورباندې پروت وي.

بیا به هم تول نه وي ترې خوشاله، یو به د دېګ مالګه ډېره ګڼي، بل به یې بلمنګي بولي، یوه ته به غوړ خوراک خوند ورکوي، خو بل به یې دښمنه ګڼي چې فشار مې پورته دي، قصدا مې وژني.

په دېرش کلنی کې یې ډېر کار، روحي فشار او کال په کال د ماشوم پیدا کول اویا کلنه کړي، مخ یې وځړېږي، سترګې یې تورې حلقې ونیسي، ملا یې کړوپه شي، د ډېرو جامو مینځلو او غسلونو له لاسه یې د روماتېزم ناروغي ونیسي. ډاکتر نه ویني، ګوتې یې کږې شې، د شپې له پرېوتا ووځي، دا د کور په کارونو کې د پخوا غوندې راستمنه وي؛ خو له وسه یې څه نه کېږي، پېغورونه اوري، وهل تکول خوري.

هېڅوک هم نه وې ترې خوشاله. مېړه یې بله ښځه کوي، په اخیر کې د ګور شي، خو د کور نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذته اناول

ني ... نه بي ورکه، شل لکه وشمېره،
ي به پنو سترګو کې ده. اوبا کلن نه
ملتونې، ان پوزته هم نه درته ګورې، ساده خبره ده، هر څوک
يستې پوهېږي، حتى پوښتنه هم نه شي کولی چې ولې؟ هر څه
مندې. د پلار په قسمت کې شل لکه افغاني ليکلي وې، د لور به
قسمت کې اوبا کلن بوډا. دې ته له ماشومتوبه وبل شوي دي چې
دوی به اسمانونو کې انتخابېږي. له خپل قسمته بې وګنه، مور څه
لاس بو، قسمت دي همداسې غول شي و.
به بو، له خپل قسمت سره به څه کوې؟! خدای همدا درته ليکلي
دي، له خدای سره به څنګه زور وهې. نه، وبې زغمه، هسې هم دنيا
تېرې ورځې ده، مرې.
خو دنيا به دوې ورځې نه وي، کلونه کلونه به يې مرګ ته سترګې
نيسي. مرګه! څه وخت راځې؟! خدای دې ژر راوله.
که څنې درس ووايي، بيا خو نو غټ تاوان دی، سترګې بې خلاصېږي،
به دې پوهېږي چې له شرعي او قانوني اړخه مې هېڅوک اوبا کلن ته
نه شي ورکولای. زما خوښه مهمه ده، په مکتب کې يې راته ويلي و چې
نه حتی د دربېمګړي په موجوديت کې له هلک سره خبرې هم کولای
شي، شرايط اېښودلای شي. د پوبل خوی او عادت معلومولی شي، ان
که يې د خولې هم بد بوی ته، مه يې منه. نه ورته ووايه، شرعي حق
لرې، هېڅ خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې په زور ورکولې، نېغه ورته ودرېږه، ورته ووایه چې پلاره! خدایکه ستا پلار هم ورکړي، نکاح مو نه سهي کېږي. ګناوو ته مې مه مې تړه، دا واده، نه واده.

دلته که نجلۍ درس ووایي پوهېږي چې دا یوازې د چرګوړو د ایستلو ماشین نه ده، انسان ده، حقوق لري، اقلا دومره خو خپل سړي ته ویلی شي چې کال په کال ماشوم راوړل مې صحت ته تاوان لري، د یوه او بل کوچیني تر مینځ به دوه، درې کاله وقفه راولو، هم ماته ښه ده هم تاته، هم به زه روغه یم هم ماشوم.

دا یو درجن خیرن، وږي او بې تربیې ماشومان به څه کوو. که درې، څلور کوچنیان ولرو، نو جامو، خوراک، صحت، تربیې، درس ته یې سم رسېدای شو، وس به مو پرې بر وي، ښه به یې و روزو، هم به تاته په درد وخوري، هم ماته او هم به له دوی سم انسانان جوړ شي.

با تربیه به وي، په ښو او بدو به پوهېږي، څوک به یې نه شي غلطولی، د نورو احترام به یې زده وي، نزاکتونه به ور مالوم وي، نېک صالح به وي، زه، ته او ټوله کورنۍ به ښه ورسره یادېږو، په راتلونکې کې به هم په خپلو ځانونو بسیا وي.

دلته که نجلۍ درس ووایه نو په دې به پوهېږي چې زه کوم حقوق لرم، خوانبې او خسر مې کوم حقوق را باندې لري، د مېړه حقوق مې کوم دي، مېړه ته ویلی شي چې ساړه خوره، یو دوې ورځې سا وکه، د میاشتنۍ ناروغۍ مې لا وخت پاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته که نجلی درس ووایې نو له مېړه به پاک غابنونه غواړي، له نصوارو په ډکه خوله به خوله نه ورکوي.
په ظلم وربانديې کېږي، نو د عریضې ځای ور مالوم دی. له خپل مېړانه خبره ده، پوهېږي چې د مېړه په کور کې کوم حقوق لرم او له شرعي او قانوني اړخه له پلاره څه غوښتلی شم.
دا به هماغه کار کوي، خو لاره به نه وي ترې ورکه، په دې به پوهېږي چې لندې پايځې او دايم سرې اوبه صحت ته تاوان لري، د جامو د مينځلو په وخت به ځان نه لندوي، دستکشې به پر لاسونو کوي او مغنه ويټامين دي به ورمالوم وي چې په ورځ کې نيم ساعت لمر ته کيني.
دا به کار کوي، عايد به لري، او له مالي اړخه به پر ځان متکي وي. د بوه پاکټ ګوليو له پاره به يې د بل جېب ته وچې سترګې نه وي نيولې. ژوند دی، هېڅ پخه نه ده راوړې، ژوندی ساوې مري، خو که بې کسه شوه، خپل ځان او خپل ماشومان به ساتلی شي. تنخوا به لري، هېڅوک به يې له بېوسي استفاده نه کوي، د نانوايې تر مخې به خواست ته نه کيني، د خلکو بوټونه به نه رنګوي، د کور کرايه به پر خپل وخت ورکوي، اولادونو ته به په خپله ايسکريم اخلي او هېڅوک به بې په حويلۍ کې يوه بوشکه غوړي، چارک بوره او ارزان بيه چاکلېټ نه وړدي.
نه، همداسې پټې سترګې ښه ده، که يې دوه کاله د اولادونو په مينځ کې وقفه راوسته نو بې حيا ده، که د ناروغۍ په وخت کې له مېړه سره برې نه وته، بيا هم بې حيا ده، که په دې پوه شوه چې د هلک خوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوی کوي، انتخاب دې خپل دی، څوک دې په زور نه شي ورکولی. بیا هم بې حیا ده، خامخا بل یار لري، که یې کار او حلال عاید درلود او په اوو پوښونو کې پټه له کوره وته، بیا خو نو لاس ترې مینځه، سمه فاحشه شوه.

که پوه شوه، د لمانځه او اوداسه فرضونه یې زده کړل، په دې وپوهېده چې څوک مې په زور نه شي ودولای، درس ویل مې حق دی، د خپلو جامو رنګ په خپله انتخابولی شم، بې حیا شوه.

نه، له اوله یې غم وخوره، له مکتبه یې را وګرځوه، په تیاره کې به بې حیا خوندي وي.

دوی ته جهالت حیا ښکاري او علم بې حیایي.

ورک یې که، دا خلک خدای پوه نه کړل، ښه به پوه شي.

لور مې له پوهنتونه فارغه شوه، واده یې ساده و، خپله غوښتنه یې وه، دېر مصرف یې نه غوښت، د خپل مېړه کور یې نه خراباوه.

کال وروسته مې زوی هم پوهنتون خلاص کړ، لایقه و، په اوله میاشت یې په یوه دفتر کې کار وموند.

ما پیسو ته ضرورت نه درلود، دېرې وې، خو دی به راغی، په غېږ کې به یې ونیولم، په تنده به یې ښکل کړم، په خپله به یې خپله تنخوا راته ونیوله، پوهېده چې د زوی له ګټې خوند اخلم.

ده به د هرې میاشتې په پای کې میلمستیا راکوله، خپله خور به یې هم راوستله، هوټل ته به تلو، پوازې تکه کباب به مو خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ یې یوه نجلۍ را وښوده، ویل یې چې راباندې ګرانه ده. له نجلۍ سره وغږېدم. د مرګ خبرې یې نه کولې، زما زوی یې د ژوند له پاره غوښت. ومې منله.

ما هېڅ غم نه درلود، خپلې ټولې ترخې خاطرې مې هېرې کړې، خوشاله وم.

یو سهار مې حویلۍ پاکوله، سترې شوم، جارو مې دېوال ته ودروله، پلاستیکي څوکۍ مې را وخیسته، د انګورو د تاکونو تر چیلیې لاندې کېناستم، چمن ته مې وکتل، پاک و، خو د چمن تر څنګ نرۍ سیمیټي لارې جارو کېدا غوښته.

یو دم مې پورته د انګورو په پاڼو کې یوې شب پرکې ته پام شو، د غنمې په غټه خاله کې تازه بنده شوې وه، سپین وزرونه یې رپول.

یوه غټه تکه توره غنمې پر خپل اوبدلي جال راغله، څو واري تر سپینې شب پرکې را وګرځېده، نوي تارونه یې له ورایه ښکارېدل، د لمر رڼا پکې ګډه وه. شب پرکه یې کلکه وتړله، مازې یو وزر یې ښورېده. غنمې نور زحمت ونه ایست، ډاډه وه، کار یې جوړ لید، کراره ودرېده. دا دې ته ماتله وه چې شب پرکه له حرکته ولوېږي او ویې خوري، خو شب پرکې لا یو وزر په چټکۍ خوځاوه.

تارونو ته مې وکتل، یو بل څه هم پکې بند و، ورته ودرېدم، په ځړو پخوانیو تارونو کې یې مازې یو وزر پاتې و. ومې پېژندله، شب پرکه وه. خو اوس یې له یوه کمرنګه وزر پرته نور ټول ځان خوړل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې شب پرکې وزر واهه، اول ورو و، بیا چټک شو، د خالې تول تارونه خوځېدل، د اوبو غوندې موجونه یې لرل، وروسته یې دوهم وزر هم حرکت پیدا کړ، اول یې یوه پنبه خلاصه کړه، بیا بله، والوته.

ژوند د غنې خاله ده، خامخا به پکې بندېږې، که دې وانې ورته ووتې، یوازې یو وزر به دې پاتې وي، خو که دې له حالاتو سره مبارزه وکړه، غنو ته بېسبکه نه شوې، لاسونه او پښې دې ووهلې، نو تور تارونه پرې کوی شې.

دنیا همداسې ده، که دې ځان کمزوری ونیو، تل به دې په حویلۍ کې د غوړو پینځه لیتره بوشکه، چارک بوره او یو پاکټ ارزان بیه چاکلیټ اینبې وي، خو که دې تېره غانبونه لرل، مامور قدوس دوی دې د غولو په ځا کې واچول، خپل ځان او خپلې کورنۍ ته سپر وې، تول به سترګه درنه کوي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library